ELLEN RIMBAUER

NAPLÓJA

Életem Rose Redben

Egy dere!
STEPHEN KING
ROSE REDBENA
utánzat!

JOYCE REARDON

ELLEN RIMBAUER NAPLÓJA

Az életem Rose Redben

Szerkesztette Joyce Reardon, PhD

BESTLINE

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
The Diary of Ellen Rimbauer
Hyperion, New York
Minden jog fenntartva

Fordította Szűr-Szabó Katalin

Szerkesztette Molnár Eszter

Copyright © Hyperion,
2001 Hungarian translation © Szűr-Szabó Katalin,
2003 Hungarian edition © Sweetwater Publisher Establishment, 2003
Cover design © Sweetwater Publisher Establishment, 2003

Kiadja a BESTLINE Kiadó,
az Édesvíz Kft. divíziója,
BUDAPEST, 2003
Felelős kiadó a Kiadó igazgatója
Műszaki vezető: Erdélyi Anna
Tipográfia: TypoStúdió Kkt.
Borítót készítette: El Greco Kft.
Nyomás és kötés: Reálszisztéma Dabasi Nyomda Rt.
Felelős vezető: Mádi Lajos vezérigazgató

ISBN 963 528 642 2

Készítette: KóborAngyal és Kókusztekercs

Joyce Reardon
Paranormális Jelenségek Tanszéke
Beaumont Egyetem Seattle, WA

Kedves Olvasóm!

1998 nyarán, a Washington állambeli Everettben, egy hagyaték felszámolásakor vettem egy kulccsal zárható poros naplót, amelyet tudomásom szerint Ellen Rimbauer írt. A Beaumont Egyetem Levéltári Tanszékén megvizsgálták a napló papírját, a tintát és a kötést, és megállapították, hogy valódi. Kérésemre ezt követően fénymásolták is.

Ellen Rimbauer naplójából írtam bölcsészdoktori disszertációmat, és a napló azóta is kísért (elnézést a szójátékért!). John és Ellen Rimbauer Seattle századfordulós felső tízezerének krémjéhez tartoztak. A Spring Street tetején hatalmas magánrezidenciát építettek, amely Rose Red néven vált ismertté. Rose Red később kétes hírnévre tett szert: negyvenegy év alatt huszonhatan vesztették életüket vagy tűntek el a falai között.

Ellen Rimbauer naplója, amelyből itt szemelvényeket adok közre, arra késztetett, hogy személyes felfedezőútra induljak, és kutatómunkát szervezzek. Hamarosan okkult jelenségek terén képzett szakértők csoportját vezetem a Rimbauer-hagyatékhoz tartozó Rose Redbe, hogy a pszichikus erő alvó óriását felébresszük, és választ találjunk néhány olyan rejtélyre, amelyet mentorom, Max Burnstheim képtelen volt megfejteni

1970-es, Rose Redben történt eltűnése előtt. (Dr. Burnstheimt nem ismertem személyesen, de írásait a pszichikus jelenségekről úttörő jellegűnek tekintem.)

Mély hálával tartozom kiadómnak, a Beaumont University Pressnek. Remélem, a napló közreadása hozzájárul a pszichikus jelenségek széleskörű meg- és elismertetéséhez, és kijelöli helyüket a csendes-óceáni térség északnyugati régiójának fejlődésében és terjeszkedésében. Sokat fáradoztam azon, hogy ezt a dokumentumot olvasható méretűre zsugorítsam: kihúztam az ismétlődéseket s mindazt, amit megbotránkoztatónak tartottam. Akiket olthatatlan kíváncsiság gyötör, vagy szeretnek minden zugba bepillantani, azoknak ajánlom, keressék fel a világhálón a *www.beaumontuniversity.net* webhelyet, ahol a kihagyott részek többségét, valamint a házról készült fényképeket is megtekinthetik.

Kellemes olvasást kívánok! A tudomány nevében továbbhaladok Rose Red igazságának felderítése útján, vezessen bárhova is.

Szívélyes üdvözlettel:
Joyce Reardon, PPA, MD, PhD

AZ ALÁBBIAKBAN ELLEN RIMBAUER 1907 ÉS 1928 KÖZÖTT VEZETETT NAPLÓJÁBÓL VETT SZEMELVÉNYEKET TALÁLNAK. SZERKESZTÉSKOR A SAJÁT BELÁTÁSOMRA HAGYATKOZTAM. TŐLEM TELHETŐEN IGYEKEZTEM ÓVNI MRS. RIMBAUER ÉS LESZÁRMAZOTTAINAK BECSÜLETÉT, BÁR SOSEM A TARTALOM ROVÁSÁRA. A KÖVETKEZŐKBEN TEHÁT ELLEN RIMBAUER SAJÁT KEZŰLEG PAPÍRRA VETETT SZAVAIT OLVASHATJÁK, A LEHETŐ LEGKEVESEBB SZERKESZTŐI MEGJEGYZÉS KÍSÉRETÉBEN.

JOYCE REARDON, 2000 NOVEMBERE

ELLEN RIMBAUER naplója

Seattle, 1907. április 17.

Kedves Naplóm!

Némileg visszarettent, hogy bizalomra érdemes lapjaidra próbáljam vetni gondolataimat. Azt sem tudom eldönteni, alkalmas vagyok-e erre a feladatra, ám fejemet annyira megtöltik a lángolóan szenvedélyes gondolatok, szívem úgy repes a romantikus érzelmektől és lehetőségektől, hogy kénytelen vagyok valakinek kiönteni a lelkem, így tehát hozzád fordulok. Életem tizenkilenc évét attól a sejtelemtől eltelve éltem le, hogy eljön az idő, amikor szívembe és életembe fogadok egy férfit, aki szerelemmel, szenvedéllyel és regényes érzelmekkel ragad majd magával. Ez az idő most elérkezett. Már attól is szédülök, ha csak eszembe jut John Rimbauer, és gondolataim olykor egyáltalán nem jellemzőek arra az úrhölgyre, akinek lennem illene.

Testi vágyaim néha egészen úrrá lesznek rajtam. Vajon a népszerű regények hatnak-e rám – amint anyám szokta mondani –, vagy bűnös teremtés vagyok-e – amint apám értésemre adja, bár nem e szavakkal, csupán feddőleg felhúzott szemöldökével és szemrehányó homlokráncolásával?

Be kell vallanom, hogy ugyanakkor az a sejtelem motoszkál bennem, miszerint csak egy karnyújtásnyira tőlem veszély leselkedik rám. Halál. Rettenet. Pusztulás. Ez talán azok miatt az úrhölgyhöz méltatlan képzelgések miatt támadt bűntudatból fakad, amelyek akkor törnek rám, amikor a sötétben magamra maradok? (Vagy e képzelgések forrása valami egészen más, egy rajtam kívülálló erő, amint azt erősen hiszem?)

Létezik-e más világ? Nekem úgy tűnik, igen; létezik egy erő, amely különbözik az emberi tapasztalástól. Egy teljességgel sajátos erő, amely nem ismeri azt az Istent, akihez imádkozom. Egy sötétebb, értelmünktől független, más világhoz tartozó erő. Egy számunkra merőben ismeretlen erő. A félhomályban ólálkodik. Érzem a jelenlétét.

Hazudnék, ha tagadnám azt az izgalmat, amelyet a jövő, az ismeretlen érzése kelt bennem, az ismeretlené, amelyet John Rimbauer érintése hoz majd az életembe, és borzongat ez a hatalmasabb, sötétebb erő, amely hatással van rám.

John Rimbauer egy nagy olajvállalat, az Omicron Oil tulajdonosa, egy bizonyos Mr. Douglas Posey nevű nyájas, csendes úriemberrel együtt, akivel volt szerencsém már találkozni, de nemcsak vele, hanem a feleségével, Phillisszel is. Mint megtudtam, az olaj nagy reményekkel kecsegtet mint lakások világítására szolgáló ásványi anyag, s egy nap az sem kizárt, hogy fűtünk is vele. John mesélte, hogy a keleti parton most az olajjal működő vízmelegítő a legnagyobb divat. A kerozint automobilokban használják. Remélem, egy nap Johnnal vonaton Detroitba utazhatom, ahol ő a Rockefellerekkel folytat üzleti tárgyalásokat. Látomásomtól forog velem a világ: magával John D.–vel vacsorázhatom! A Washington állambeli Seattle-ből egy bankár lánya! És mégis… érzem, hogy a világ nemsokára egyetlen érintésemtől kitágul.

E világ kulcsa John. Érzem, hogy egy hónapon belül meglesz az eljegyzésünk. Őszintén ki merem-e jelenteni? Csak a lapjaidon, kedves Naplóm!

John egy impozáns ház építésébe fogott. Grandiózusabb, mint az államban vagy akár az országban bármelyik. Gyakran mesél nekem róla, mintha az én életemben is fontos szerepet játszana, amelyben most már – csaknem – bizonyos is vagyok.

(Pirulok, miközben e szavakat leírom!) Felajánlotta, hogy autón kivisz az építkezéshez, és én beleegyeztem. Egy hét múlva kikocsizunk oda, ahol majd boldogok leszünk. (Reménykedem a boldogságban. Vajon ez a rettegés, amelyet érzek, szintén szerepet játszik az életemben? Csupán remélhetem, hogy a fenyegetően közelgő végzet érzetét legyőzi a fény és a szerelem, amelyben jövendő férjemmel osztozunk majd.)

Seattle, 1907. május 11.

Remegő kézzel, vonakodva írom le e szörnyűséges nap eseményeit. Legutóbbi bejegyzésem óta hetek teltek el, amelyek során egyik akadályoztatás a másikat érte: John üzleti ügyei (nekem legalábbis ezt mondták), saját gyengélkedésem (anyám szavaival élve a nő „havi rózsás szertartása”)/ valamint, hogy John láthatóan képtelen volt megtenni a szükséges előkészületeket, hogy kettesben kilátogassunk az építkezéshez. Végül kitűztük az időpontot, és ma, éppen ma hevesen dobogó szívvel vártam John érkezését a szülői ház lépcsőjén. Micsoda várakozás!

Csalódással vettem tudomásul (s mindent összevetve anyám is), hogy mind a mai napig John nem kérte meg a kezemet. Sem nekem nem tette fel a kérdést, sem – mint anyám titoktartási kötelezettség mellett közölte velem – apámat nem kereste fel, hogy megegyezzenek a hozományban. Istenem, de lassan telnek a hetek! Bizalmas barátnőimtől hallottam, hogy John automobilját (vagy egy hozzá igen hasonlót) kétszer is látták késő éjjel a város árukikötője és a Hill – John jelenlegi szállása – közti országúton. Hiszem, hogy ezekre a kirándulásokra elegendő magyarázat az olajjal töltött hordók kikötőbe szállítása, amelyre a nap és az éjszaka bármely órájában sor kerülhet. A női lélek azonban gyökeresen más igazságtól tart, hiszen a városnak ez a része a kicsapongásairól hírhedt. Ki ez a férfi, akihez hozzá szeretnék menni? Alig ismerem!

Fenntartásaim, félelmeim imáimba is bekúsztak, és bűnbe estem: némán fohászkodom a bennünket kö-

rülvevő hatalmakhoz, hogy büntessék meg John Rimbauert, ha vétket követ el. Múlt héten, éppen, amikor ágyam mellett ilyen „sötét imába” merültem, irtózatos szélvihar kerekedett – ehhez foghatót még sosem tapasztaltam és nem pusztán egy ágat, hanem egy egész fát vágott az ablakomhoz. Betört az üveg, és a fa gyökereiről föld szóródott a szobámba. Kertünkben ugyanakkor furcsamód egyetlen más fa sem dőlt ki, és szomszédaink sem észlelték a szelet. Mindezt az imádság hathatós erejének tulajdonítom, jóllehet anyám – annak ellenére, hogy Krisztus leánya – ostobaságnak bélyegezte érveimet. Drága Naplóm, hadd valljak be Neked valamit: ha annak a fának bármi köze is volt az imámhoz, úgy a dolognak semmi köze sem volt Krisztushoz. Imámban azon az estén sem Krisztus, sem Isten nem szerepelt. Ó, gyönge szívűek, ne olvassatok tovább! Mert Hozzá könyörögtem.

A Másikhoz. A másik oldalhoz. Ha ugyanis John Rimbauer vétkezett, akkor akár tudatában van, akár nem, máris másnak hódol. Tehát az Ő Hatalmához fohászkodom.

Egy pillanat, bezárom az ajtót. (Az elmúlt éjszakákat húgom szobájában töltöttem, mialatt az enyémet rendbe hozzák.) Egyre inkább azt érzem, mintha valaki a vállam fölött beleolvasna leírt gondolataimba. John? Anyám? Sejtelmem sincs. De nyugtalanító sejtelem, és emiatt szükségessé váltak bizonyos óvintézkedések, amelyeket ezúttal meg is teszek. Nemcsak a naplómat zárom, de biztonságba helyezem egy zárható fiókban, és az apró kulcsokat a nyakamban, ruhám alatt viselt ezüstláncon hordom; a lánc egykor a dédanyámé, Gilchristé volt. Továbbra is zavarba ejtenek bizonyos

furcsaságok, megmagyarázhatatlan események, és ezek késztetnek az előbb említett óvintézkedésekre. (Tegnap a hajkefém magától átvándorolt a mosdó egyik oldaláról a másikra, miközben arcot mostam. Esküszöm, hogy így történt! Felemeltem a fejem, és észrevettem, hogy a kefe a bal kezemnél fekszik, miközben pillanatokkal előbb még a jobb kezem ügyében volt!) Bútorok változtatják a helyüket. Tegnap beszorult az öltözőszekrényem egyik fiókja (az, amelyben John szerelmesleveleit tartom), és sehogyan sem akart kinyílni, még Pilchert, az inasunk sem bírt vele. Ma Pilchert leszereli a szekrény hátlapját, hogy hozzájussak a fiók tartalmához. Ezen események önmagukban nem sokat számítanának. De együttesen? Figyelmen kívül hagyhatom-e mindezt? Rémült és izgatott vagyok. Tehát engem kell-e okolni nem csupán a másik Hatalomhoz intézett bűnös imáimért, hanem e látszólag összefüggéstelen események másvilági jellege iránt érzett, velem született kíváncsiságomért és érdeklődésemért? Megadom a császárnak, ami a császáré? Ki tudja?

De előbb lássuk a mai nap eseményeit!

John Rimbauer ma délelőtt tízkor jött értem az automobilján, amelyet az Olds gyártott. Kevés hasonló jármű akad a városban. Az automobil igen hangos volt, az utazás mindent összevetve felpezsdített, bár olykor nagyokat zökkentünk, és féltem is. John vezetett, gondolom, egész jól, bár honnan is tudhatnám? Nyugat felé haladtunk a Spring Streeten az építkezés helyszínére, amely lefoglalja minden gondolatát.

Az utazás úgy tizenöt percig tarthatott. A ház egy, a városra néző dombra épül. Kétszer is majdnem kies-

tem oldalt (bár John határozottan állította, hogy mindvégig biztonságban voltam).

John Rimbauer, ez a markánsan jóképű férfi gyakorlatias – vélhetően emiatt olyan sikeres az olajüzletben - rendkívül magabiztos, sőt olykor öntelt ember. A válságos pillanatokban megőrzi a hidegvérét, akár arról van szó, hogy egy négy ló vontatta kocsi áll keresztben az úton, akár arról, hogy egy viharos tengeren hánykódik. (Rengeteget utazott, járt Ázsiában, Észak-, Dél- és Közép-Amerikában és Európában is.) Erejét megnyugtatónak és lefegyverzőnek érzem, amennyiben gyakran a türelem és türelmetlenség kiszámíthatatlan egyvelegéről ad tanúbizonyságot. Rosszkedve eddig még soha nem irányult ellenem, de jaj azoknak, akik kihívják maguk ellen a haragját! Természetesen nem óhajtom, hogy felém vagy gyermekeink irányába nyilvánuljon meg ily mértékű féktelenség. (A gyermekek gondolatára forróság önt el, amelyhez hasonlóról csak a regényeimben olvastam. Talán anyámnak mégis igaza van!) Szeretném itt leírni mindazt, amire utunk közben váltott szavainkból emlékszem.

– John kedves, gondolja, hogy anyámat megbántottam, mert visszautasítottam, hogy gardedámot adjon mellém?

– Maga már felnőtt, tizenkilenc éves nő, El. – Úgy szeretem ezt a becenevet, amit ő adott nekem! – Anyja ebben a korban már férjnél volt, és a második gyermekét várta. Kétlem, hogy olyasmit tenne, ami az édesanyját megbotránkoztatja.

– Nem ismeri őt olyan jól, mint én – vetettem ellen.

– Kétszer olyan idős vagyok, mint maga. Feltételezem, hogy ez aggasztja a szüleit. Kivált, ami a szándékaimat

illeti. – Pillantása végigpásztázta a testemet odáig, ahol gyöngeség kerülgetett. Nagyon is jól tudja, mekkora hatalma van fölöttem, és játékosan vissza is él vele, ám ezúttal – és az igazat megvallva, néha máskor is – nem annyira játékosan, mint inkább kihívóan élt vissza vele, és sem leplezni, sem elrejteni nem kívánta vágyát. Ebben bizonyos voltam. De mit tehettem? Természetesen idegesen kuncogtam. És kétségtelenül el is pirultam. Éreztem, hogy ég az arcom. De fejemet felszegtem, és szememet a sáros útra szegeztem.

– És *mik* a szándékai? – kérdeztem mosolyomat elfojtva.

– Természetesen el akarom csábítani. Meg akarom fosztani ártatlansága virágától, aztán otthagyni, hadd vegye feleségül más.

– Apám fejszével és kötéllel eredne a nyomába.

– És maga? Visszautasítana?

– Az úgynevezett elcsábítást illetően mindenképp. Amíg össze nem házasodunk.

– Mátkaságig vagy házasságig?

– Volt már részünk más… szórakozásban, John Rimbauer. – Bizonyosan elpirultam, mert éreztem, mennyire ég az arcom. Simogattuk egymást. Csókolództunk. Erős keze ismerte – ha nem is mezítelenül – keblemet. Egyszer tánc közben hozzám simult, és éreztem felajzottságát. Ő azonban még nem ismerte az enyémet. Anyám „úrhölgyhöz méltó viselkedésről” szóló intelmei süket fülekre találtak nálam. A lányok mind arról beszélnek, hogy udvarlóikat megérintik… kedvükben járnak, ha másért nem, hát azért, hogy csillapítsák vágyukat, és így megőrizzék saját szüzességüket, a házassági rítus e legszentebbjét. Talán John

életkora miatt nincs szükségem ilyen praktikákra. John tapasztalt. Élettapasztalatát sokra tartom, és úgy vélem, lehetőségeket rejteget számomra.

– És még több szórakozásban lesz részünk a jövőben – mondta. – Bízom benne, hogy… – a megfelelő szót kereste – *megjutalmaz* bennünket a házasság.

– *Házasság?!* – szaladt ki a számon, mint valami zöldfülű tizenkét évesén. – John!

– Türelem, kedvesem. Ne siettessen. Ne kérdőjelezze meg a döntéseimet. Ha e két erényhez hű marad, soha nem esik köztünk hangos szó. Én házam ura és parancsolója vagyok. Sokáig és keményen dolgoztam nemcsak ezért a kis vagyonért, de a jogért is, hogy kijelöljem birtokom határait, és ebbe a vélemény is beletartozik. Megérti, ugye, kedves?

– Meg, John.

– Fenntartás nélkül.

– Igen, John.

– Mert nagyon is tisztában vagyok a szüfrazsettek mozgalmával, és nincs is kifogásom az ellen, hogy valaki nagyobb egyéni szabadságra törekedjék. De nem az én fedelem alatt, érti? Meglátja majd, kedvesem, hogy a legbőkezűbb, legszeretőbb társ vagyok. De kérdezze csak meg Mr. Poseyt, mi történik, amikor az üzlettársaim visszaélnek a bizalmammal, vagy megszegik az egyezségünket. Sok mindent kínálok magának a közös életünkben. De nem szükségképpen a szabadságot.

– Megkéri a kezemet, John Rimbauer? – Attól tartok, csakis ezen járt az eszem. Csak ezt hallottam meg. Csupán most, amikor e felidézett beszélgetést lejegy-

zem, most jutnak eszembe a szavai, most érzem át teljes jelentőségüket.

– Türelem, kedvesem. Türelem. – Öntelt mosoly. Bizonyos voltam abban, mit tartogat számomra ez a nap. De nagyobbat nem is tévedhettem volna. Sem John, sem én nem sejthettük, miféle események várnak még ránk.

A birtok, amelyet John megvásárolt, hogy felépítse kastélyát, sikerének és teljesítményének nagyszabású jelképét, nincs látványosság híján. Magas cédrus- és fenyőerdő koszorúzza, és a negyven hektárból a munkások hatot tisztítottak meg a fáktól, hogy e területen felépítsék a házat, már amennyiben egy ilyen irdatlan épületet annak lehet nevezni! (Nem hittem a szememnek, amikor John megmutatta a terveket!) Bár távol esik a várostól, közvetlenül a Spring Street végén található. Erről a helyről belátni az egész várost. Káprázatos! A birtoktól nyugatra van egy földút, amely – mint mondták – egészen Kanadába vezet, déli irányban pedig Mexikóba! Képzeletem féktelenül meglódul e gondolatra – egy út, amely átszeli az országot! Gondoljunk csak bele! A vörösfenyő erdők. San Francisco. Los Angeles, ahol most filmeket gyártanak. (Nem egészen két éve, amikor egy vándorvetítő a városunkba hozta, láttam a *Holdbéli utazást,* amely Jules Verne regényéből készült. Hogy szeretem ezt a regényt! A film tizenöt perces volt, akkoriban a leghosszabb, és minden hely közül éppen apa bankjában vetítették le, mert ott van a legnagyobb fehér falfelület.) Imádom a mozifilmeket, egyszerűen odavagyok a filmszínészekért és filmszínésznőkért, és remélem, hogy Johnnal vendégül látjuk majd őket, amikor összeházasodunk; de már megint

elragad a képzelet! A birtok nyugat felől közelíthető meg. John az építkezéstől – egy óriási földbe ásott lyuktól! – meglehetősen messze állította le az Oldst, és isten áldja érte, elég széles vörösfenyő palánkokat tetetett le, hogy ne a sárban és ingoványban kelljen taposnom. Ló vontatta, roskadásig megrakott szekerek jöttek-mentek, rajtuk az építőanyag, amelyet Williamson, a pallér, egy nagydarab, írnek tűnő, piros-pozsgás arcú, széles bajszú és zsémbes természetű férfi rendelt. Azonnal láttam, hogy nincs ínyére egy nő felbukkanása az építkezésen. (Érkezésemkor több burkolt célzást is tett, amíg drága John a könyökénél fogva elvezette, és kettesben néhány szót váltott vele. Utána már csak megvetően átnézett rajtam, bár nem szívesen mutatta ki az irántam táplált nemtetszését. Eltűnődöm, vajon ennek a szívem választottjával történt röpke összetűzésnek, amely ottlétemből adódott, nem volt-e köze a hamarosan bekövetkező eseményekhez? Ó, Uram, add, hogy ne így legyen!

Ne verj meg egy elveszett élet terhével!

Kénytelen vagyok eltöprengeni naplómba lejegyzett első elmélkedéseimen. Ami ma az épülő kastélynál történt, vajon nem azt sejtettem-e meg oly fenyegető veszélyként? Ez a vég vagy csak a kezdet? Valami elképzelhetetlennél is hatalmasabb sötét erő műve? Része vagyok-e ennek a sötétségnek, vagy tőle függetlenül létezem? A sötét erő irányít vagy inkább az imáim? Miközben a választ keresem, kezemben remeg a toll. Vajon máris megszállott lennék? Merjek-e egyáltalán ilyesmire gondolni? Merjem-e leírni? Merjem-e ezt a titkot megőrizni, attól való félelmemben, hogy a szeretett férfi és közöttem esetleg véget vetek mindennek?

Ó, ismét elragadtattam magam. Térjünk hát vissza a mai naphoz és a tragédiához, amely velünk történt.

Az erdős lejtőn földbe vájt, iszonyatos mélyedés, amely oly távolinak tűnt családi otthonom melegétől, egy kiterjedésében és méreteiben akkora épületet sejtet, amely meghaladja az emberi képzeletet. Bevallom, ezelőtt még sosem jártam építkezésen, és talán e mulasztás révén fogalmazok majdhogynem tudatlanul, de az építészet nem ismeretlen számomra. Erről mindenkit biztosíthatok. Mi több, mostantól szándékomban áll elmélyülni e tudományban, amint az építkezésben is, hogy teljességgel méltányolni tudjam az általunk tett erőfeszítéseket! Már a puszta, iszonyatos nagysága! (Csak reménykedhetek, hogy ez nem jövendő férjem egojának vagy önhittségének méltó visszatükröződése, mert ha így van, az elkövetkezendő évek félelmetes kihívást jelentenek számomra!) Méretét tekintve a kastély a várostól délre fekvő dombról letekintő egyetem épületével vetekszik, amelyet az újonnan érkezettek gyakran a parlamenttel tévesztenek össze. Úgy vélem, John háza – a mi házunk! – mellett ezen épület úgy eltörpül majd, hogy jóformán jelentéktelenné válik, és új otthonunk úgy uralja majd e tisztást, ahol állni fog, hogy mérföldekről látni lehet majd. Mérföldekről! Én mondom! Nevezetesség lesz az eljövendő nemzedékek számára. Hiszen már a lyuk, az alap is a kivájás csodája. Elnéztem, ahogy a munkacsapatok négycsörlős, hatalmas pengékkel kivájták a sűrű, nedves talajt, amelyet aztán a munkások szekerekre lapátoltak. Egyik szekér a másik után telt meg, egyik óra a másikat követte, és az irdatlan lyuk alig nőtt valamit!

E vállalkozás nagyságára egyszerűen nincs szó.

Csak annyit mondhatok, hogy ehhez hasonló még sosem épült. És talán soha nem is fog.

A nap eseménye azonban, amelyet le akarok jegyezni magamnak, olyan iszonyú volt, amelyet egyetlen embernek, főként nem egy hozzám hasonló hölgynek, nem lenne szabad elszenvednie. De előbb lássuk az érkezésünket.

Miközben a lenyűgöző munkát figyeltük, az ásókkal dolgozó munkásokat, a szekerekkel közlekedő fuvarosokat, a munkásaikat fegyelmezett türelemmel irányító munkavezetőket (a munkások szinte kizárólag kínaiak vagy négerek, és szigorú felügyeletet igényelnek), megdöbbentett a munka katonai jellegű szervezettsége. Hasonlóan nyilatkozhatom Mr. Williamson éles nyelvéről is.

Ennek a Williamsonnak erős csontozata, masszív feje volt, és igen parancsoló külseje. Kiabált és gesztikulált, és úgy tűnt, kézjelekből összetevődő jelbeszédéből mindenki értett, főként az alá közvetlenül beosztott munkavezetők. Egy durván ácsolt kunyhó verandájáról adta ki az utasításait, neveket kiabált, karjával csapkodott, mint egy izgatott madár, irányította a szállítást, a sár és törmelék elvitelét, a csapatok erőfeszítéseit. Idegeire talán John jelenléte hatott, és ez járult hozzá zaklatottságához. Mivel most ismertem csak meg, erről nem nyilatkozhatom.

Azt azonban be kell vallanom neked, kedves Naplóm, hogy aznap semmi körülmények között sem szerettem volna Mr. Williamson alkalmazottja lenni. Az építkezés területén messzire szálltak epés, szívtelen megjegyzései, és hangja gyakran úgy tért vissza visszhangként, mintha Isten szájából hangoznék. (Az ezt követő ese-

ményeket figyelembe véve nem is jelentéktelen célzás.) De elég!

Johnnal az óriási gödör szélére mentünk, és tanúi voltunk, amikor a lenyűgöző épület alapjának első köveit lerakták. Mint kiderült, ez okozta ennyi héten át a késlekedést. John azt akarta, hogy jelentős esemény tanúi legyünk, és ne csupán a földbe vájt lyukat szemléljük meg (bár bevallom, rám a gödör is mély benyomást tett). Alattunk tízegynéhány kínai futott – és nem sétált – egy nagy halom kőhöz, kiválasztottak egyet-egyet, minden szögből megvizsgálták, majd egy kőfaragóhoz futottak vele – nem sétáltak –, aki vésővel és kalapáccsal úgy aprította, hogy körülötte záporoztak a szilánkok. A követ innen a több, skótnak tetsző úriember egyikéhez vitték – származásukat ilyen magasságból nehéz volt pontosan megállapítani –, aki megvizsgálta, helyeslően bólintott, majd habarcsot kent rá, és a helyére illesztette. Kövenként épült a hatalmas kastély számos fala közül az első, ahogy a skótok csapatban dolgoztak. (Megtudtam, hogy csak az alaphoz hétezer követ használnak fel!) A látvány valósággal hipnotizált. Ha jól emlékszem, John többekkel is beszélgetett, de szavait alig hallottam. Micsoda szépség! A épület alapja elevennek tűnt, mintha nem is építenék, hanem magától nőne.

E lapokon nehéz elbeszélni, micsoda borzongató izgalom volt látni! Teljesen hatalmába kerített, forróságot ébresztett bennem, hasonlót ahhoz, amit John Rimbauer ébreszt egy érintéssel vagy egy elsuttogott szóval. Mondhatom-e, hogy mindez megrendített?

A kellemes gördülékenység. A verítékező kínaiak, akik közül néhányan meztelen felsőtesttel dolgoztak,

fénylő bőrük alatt megfeszültek az izmok, ahogy terhüket cipelték. Képtelen voltam elfordítani a tekintetemet erről a látványról. Egészen addig néztem, amíg Williamson hangja, miként valami rossz előjel, káromkodások sorával kizökkentett elfoglaltságomból, és olyan pírt varázsolt arcomra, hogy bizonnyal érett cseresznyére hasonlítottam.

Egy John tulajdonában lévő nagy, túlterhelt szekér állt a munkavezető kunyhója előtt, a kocsis termetre legalább akkora, mint Mr. Williamson, és hasonlóan bőbeszédű is. Még jelentős távolságból is nyilvánvaló volt, hogy Mr. Williamsonnak nem felel meg a leszállított áru minősége. Pontosan nem tudnám megmondani, honnan vettem ezt, miután a beszélgetés nyelvezete felzaklatott, sőt undort keltett bennem, de az eszmecsere valahogy így folyt le:

– Nem ezt rendeltük, Mr. Corbin.

– Nekem azt mondták, ide hozzam.

– Ellenőriznie kellett volna a sz… rakományát.

– Én csak felraktam ezt a sz… rakományt, miszter. Nem kellett ellenőriznem, csak felraknom.

– Nézze ezt a minőséget! Ez lósz…, tiszta lósz… Maga szerint mégis arra kellene használnom Mr. Rimbauer pénzét, hogy ezt kifizessem? Gondolja csak meg, mit mond, uram!

(Johnra tett célzásából arra következtettem, hogy jelenlétünk hatással volt Mr. Williamson reakciójára, valamint agresszív viselkedésére is.)

– Nem gondolok én át semmilyen sz…os véleményt! És ez nem sz…, és hálás lennék, uram, ha nem nevezné annak!

– Ez bizony sz…!

– Ezt az árut maga rendelte. Itt is van. Mr. Rimbauer szekerén. Most szépen írja alá az elismervényt, rakassa le a kínaijaival, és hadd menjek isten hírével ennek a rohadt építkezésnek a pokol béli gödréből! Ennyi sárgát még sehol sem láttam együtt, kivéve talán a vasútépítést. Azt meg átkozottul nem szeretem!

– Efféle megjegyzések miatt könnyen elveszítheti a munkáját, uram. Ezzel a hozzáállással és mocskos beszéddel többé nem lesz fuvaros. Várjon csak, míg…

– Rakassa le ezt a sz…os szekeret! A Merchant Caféban találkozóm van egy pofa sörre, maga meg feltart, és az itteni vacakolás miatt elveszíthetek egy zsíros megbízást. És maga meg éppen ezt akarja, miszter. Rakassa le a sz…os szekeret, vagy lósz…t etetek magával!

– Na, ebből elég! Torkig vagyok magával! Azonnal fordítsa vissza a szekeret! Ez az utolsó fuvarja nálunk.

Emlékszem, hogy a fuvaros – Mr. Corbin – John szekerének végébe nyúlt a ponyva alá, mintha valamit keresne. Aztán Mr. Williamson felé fordult. A távolból, ahol álltam, csak egy felhőcskéhez hasonló kékesszürke füstpamacsot láttam, és gyomron vágott a tompa dobaj. Újabb füstpamacs. Újabb dobaj.

Már az első lövés felemelte Mr. Williamsont, mintha valaki kötelet kötött volna a lábához, a kötél másik végét meg egy lóhoz, aztán rávert volna a ló hátsójára. A két puskalövés közül a második az arcán és nyakán találta el Mr. Williamsont. A véres arc látványa olyan rettenetes volt, hogy azonnal felkavarodott a gyomrom.

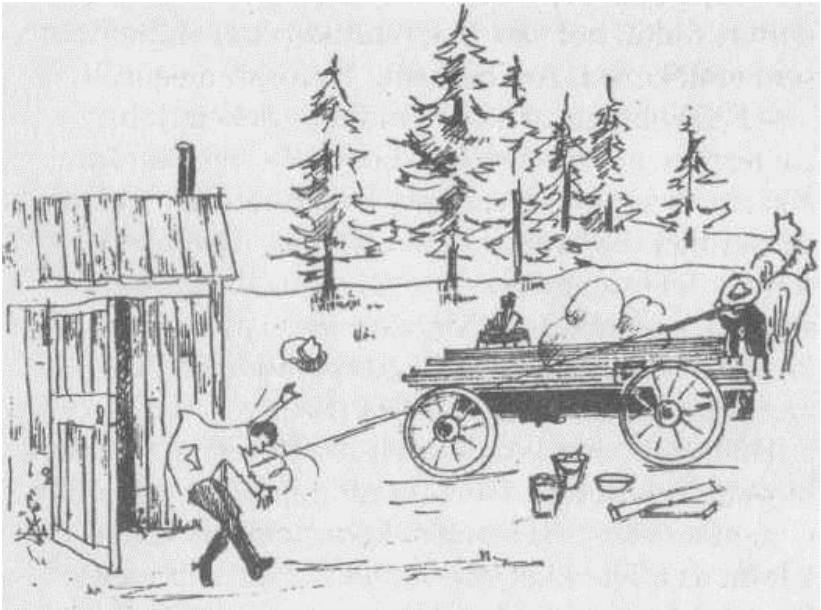

Mr. Williamson a verandán hevert, mint egy szobor. Rózsás volt és halott. Most láttam életemben először halottat. Eddig nem ismertem, milyen hatással van ez az emberre. A véglegesség. A tudat, hogy egyszer majd én is követem oda Mr. Williamsont, ahova most kerül. A mennybe. Vagy a pokolba.

Nincs rá szavam. Ez a két lehetőség nem elégít ki.

A mai nap előtt hittem a mennyben és a pokolban. Most már nem vagyok olyan biztos abban, hogy a túlvilágnak csak ez a fekete-fehér, kettős valósága létezik. Úgy érzem, egy szürkének is lennie kell.

Mr. Williamson győzött meg erről. Mialatt e szavakat leírom, képtelen vagyok elképzelni, hogy egy ilyen durva lelkű ember a mennybe kerüljön, de aki más

kezétől hal meg, megérdemli-e a poklot? És Mr. Corbin? Milyen túlvilágra kerül?

Említettem-e, hol találtak rá Mr. Corbinra? Természetesen a Merchant Cafében. A söre mellett. Itala fölé hajolt, korsóját a kezében fogta. Azt mondják, nem is tudta, hol van, vagy mit követett el. Semmire sem emlékezett. Azt beszélik, biztosan megőrült.

– Félig elment az esze – mondta nekem John.

De természetesen úgy érti, hogy teljesen elment a józan esze. Sokan vannak, akik félőrülten élik le az életüket. Ezért még nem csuknak rács mögé senkit. Teljesen meg kell tébolyodni ahhoz, hogy elzárják az embert, és Mr. Corbinnal ez történt.

És el is vitték. Börtönbe csukták, miközben ő egyre azon töprengett, mit követhetett el.

Hallottam már korábban is azt a meghatározást, hogy „megszállott". Olyanra mondják, akinek „félig elment az esze". Keresztényként nem sok hitelt adtam az efféle kijelentéseknek. Mi szállta meg?

De – le merjem-e írni, amikor a papírra vetett gondolat oly megmásíthatatlan? – most már sokkal inkább felfogom e szó jelentését, hajlok rá, hogy elfogadjam. A túlvilági szürkére vonatkozik. Az olyan tragikus figurákra, mint Mr. Corbin. Nem üres, ahogy a „félig elment az esze" utal rá, hanem teli, de a nem megfelelő alkotóréssszel teli. A rosszal. Gonosszal. A romlott hallal teli gyomor már tudatában van, de még nem jelezte az agynak, hogy hányni fog. Szürke tölti meg. A másik oldal. Megszállott.

Mr. Corbint megszállta valami. E tekintetben kit okoljunk a szegény Mr. Williamson ellen elkövetett

ördögi tettért? A megszállottat vagy a megszállót? Nem volt-e Mr. Corbin pusztán a szürke eszköze?

Most már mindegy. Mr. Corbin sosem tér vissza közénk. Fel fogják akasztani. Lógni fog, akár megszállott, akár nem. És meghal; lábai rángatódznak majd a szélben.

A nagyúri lak sem lesz már ugyanaz. Mr. Williamson vére kiömlött a földre, összekeveredett a sárral és a habarccsal, részévé vált a helynek. És én sem gondolok rá úgy, ahogyan eddig. Kiömlött vér. Saját szememmel láttam. Valahol menny és pokol között. Valamiféle fekete és fehér közötti szín. És szeretnék valamilyen nevet találni ennek a helynek, szeretném, ha Mr. Williamson ott feküdne. Nem halhatott meg a kastélyban. Ennél líraibb helyen lelte halálát. Majd beszélek erről Johnnal, hiszen ez az ő háza. De a szín, amelyre oly élénken emlékszem, a rózsa színe. *Rózsapiros.* Szitáló ködtől felhígult vér színe.

Amikor hazafelé tartottunk, John egyszer csak lehúzódott az út szélére, kiszállt és kinyitotta a felém eső ajtót. Elnézést kért mindazért, ami aznap történt, mintha késlekedtünk volna, vagy rosszul szolgáltak volna ki bennünket egy étteremben. Emlékszem, igen meglepett, hogy mennyire hidegen hagyta Mr. Williamson halála. Bocsánatomért esedezett a nap „rosszra fordulása” miatt, jóllehet én ezért egyáltalán nem kárhoztattam. Azután jobb térdre ereszkedett a sárban, és már tudtam, mi következik, s bevallom, ujjongás és visszatetszés egyszerre lett úrrá rajtam. John gyakorlatias. Említettem, nemde?

A lánykérést előre tervbe vette, és egy jelentéktelen gyilkosság nem térithette el szándékától. Elmagyarázta, hogy nagyon sajnálja a történteket, de szíve és szenvedélye miatt szándékának kinyilvánítása egyetlen percnyi, egyetlen másodpercnyi halasztást sem tűr.

Feleségül kért. A rózsa színét idéző ködben. Szürke ködben. A felesége leszek. John felesége. (Mert természetesen azonnal igent mondtam!)

De az igazat megvallva, rossz napot és időpontot választott. Tulajdonképpen meglep, hogy nem látta tisztán az eljegyzés elhalasztásának szükségességét. Egy-két nap is más színben tüntette volna fel a lánykérést. És ily hosszú várakozás után ugyan mit számít egy-két nap?

De John Rimbauert más fából faragták. Vajon egy másik ember halála kellett ahhoz, hogy vágyat ébreszszen benne az utódnemzés iránt, vagy a kettő között nincs összefüggés? Az elröppenő élet gondolatára jutott ily sietve dűlőre a házasság kérdésében? Bizonyosra veszem, hogy hónapokig sőt évekig emlegetjük majd Mr. Williamson halálát. Úgy hiszem, felfedeztem Johnban a halál igézetét. Tudom, kedves Naplóm, hogy számomra most már sosem lesz ugyanolyan az élet. Kíváncsi vagyok, hova került Mr. Williamson. Van-e onnan visszatérés? Hány, de hány megválaszolatlan kérdés!

Mire mutat – ha mutat bármire is – a küszöbön álló házasságunkkal, az úttal kapcsolatban, amelyre indulni készülök az, hogy John nem szívesen avat be a gondolataiba? Milyen messze és milyen simán siklik majd ez a hajó, ha a kapitány és első tisztje nem osztják meg egymással a gondolataikat? Hajótörést sejtet-

e? Vagy a következő földnyelv mögött egy egyelőre még láthatatlan világítótorony magasodik? Kapitány, ó, kapitány! Keblemet feszíti a rám váró házasság és tapasztalatok gondolata, végigborzongat tetőtől talpig. Szívemet mégis jeges hidegség járja át, amikor John gondosan őrzött titkaira gondolok, és arra, hogy engem kirekeszt belőlük. Egyáltalán nem hajlandó beavatni a gondolataiba. Vajon nyerek-e valaha is bebocsáttatást, vagy házasságunk ellenére is elszigeteltségben leszek kénytelen élni? Félek, ez utóbbi vár rám, és rettegek a gondolattól, hogy életemet hazugságban éljem le. Épp annyira félek e házasságtól, mint amennyire felvillanyoz.

Seattle, 1907. augusztus 18.

Mint jövendő Mrs. Rimbauert – ez lévén az egyetlen elfogadható magyarázat rá meghívtak, hogy egy huszonhárom nőből álló kiválasztott társasághoz csatlakozzam, amelyet Anna Herr Clise vezet, és amelynek célja a mi nagy városunkban kialakult egészségügyi válság megoldása, közelebbről a nyomorék és éhező gyermekek számára létesített intézmény feltételeinek előteremtése. Az Anna otthonában rendezett fényűző ebéd során megegyeztünk, hogy valamennyien húsz dollárt adományozunk egy Ortopédiai Gyermekklinika felállítására. A sajtó kitüntető figyelmében részesített bennünket, részben jelentős adományunk – istennek hála, John biztosította számomra a húsz dollárt! –, részben amiatt, hogy igazgatótanácsunk kizárólag nőkből áll, amely a belvárosi bankárok számára felfoghatatlan.

Ebből következően mind a huszonkét alapítótársamat meghívtam ez év novemberében tartandó esküvőmre, és számítok arra, hogy valamennyien el is jönnek. El sem tudom képzelni, milyen lehet, ha valakinek nyomorék gyermeke születik, és reménykedem, sőt imádkozom – igen, még sötétebb istenemhez is –, hogy ilyen csapás soha ne érjen. John és én sok gyermeket szeretnénk, és a magam részéről alig várom, hogy utódaink szülessenek, bár nászéjszakám gondolata nagy idegességgel tölt el, és meglehetősen félek szerelmünk testi vonatkozásaitól. (Émelyít és izgat a gondolat, hogy egy férfi belém hatol.)

Meg sem említettem volna az Annánál rendezett eseményt, ha egy bizonyos Priscilla Schnubly nevű akkurátus, folyton vizslató, megnyúlt képű és pletykás nőszemély fel nem zaklat. Igen, meghívtam ezt a nőt is a férjével együtt, pusztán a társasági illem nyomására, pedig hogy felbosszantott! Amikor említést tettem Johnról, Priscilla Schnubly mindenki füle hallatára kuncogni kezdett. Ezt követően Tina Coleman fülébe suttogott, akinek olyan piros lett az arca, mint Mr. Williamson kiontott vére, és Tina nem volt hajlandó elárulni, hogy miről volt szó közöttük. És mégis, női megérzésem azt súgja, hogy Johnhoz és az éjszakai kirándulásaival kapcsolatos híresztelésekhez volt köze.

Elítéljem-e Johnt a házasságkötésünk előtti cselekedeteiért? Egy ilyen partiképes fiatalember köteles-e önmegtartóztató életet élni, mielőtt hivatalosan örök hűséget fogadunk? Mindegyre ezek a gondolatok foglalkoztatnak, miközben az igazságról semmit sem tudok. Nem helyesebb-e azt akarnom, hogy jövendőbelim még az esküvő előtt kitombolja magát, mint hogy később szegje meg hűségesküjét? Nyilvánosan megaláz-e a társaságban mindaz, amit John tesz, amint azt a gúnyosan vihogó Priscilla Schnubly el akarja hitetni velem? Seattle legelső hölgyei körében nevetség tárgya leszek-e, mert a férjem esetleg képtelen majd hűséges maradni hozzám? Hajlandó vagyok-e hűségét gazdagságra és kiváltságra cserélni, amelyben bizonyosan részem lesz? Valósággal belebolondulok a fejtörésbe. Megdöbbenésbe. Aggodalomba.

Vajon John csak szórakozik más nőkkel, vagy isten ments, visszaél gyengeségükkel? Ezért volt-e a gúnyos kuncogás? És vajon hogy a csodába gondolják a Tina

Colemanhez hasonló asszonyok, hogy hallgatásuk megóv engem? Mert nem óv meg. Ma délutánra uzsonnára hívtam Tinát. Majd meglátjuk.

Tina Coleman pompás asszony. Magas. Barna hajú, akárcsak én. Ragyogó kék szeme van. Szépsége egészen lenyűgöz. Egy ortopédiai sebész felesége, a férje igen híres errefelé, és ami új ügyünket illeti, Tinára joggal esett a választás. Lassan és higgadtan beszél, fejét ritkán mozgatja jobbra vagy balra, mintha a gerince merev lenne.

Anyám szalonjában foglaltunk helyet. Earl Grey teát szolgáltak fel az uborkás szendvics és az áfonyás sütemény mellé. Élénken emlékszem a beszélgetésünkre.

– Milyen szép otthonod van – jegyezte meg Tina.

– Egész életemben itt laktam. Amikor hozzámegyek Johnhoz, először hagyom el e házat, a tengerentúli családi utazásokat és azt a hat hónapot leszámítva, amelyet Boston mellett, a massachussetsi Brookline leányinternátusában töltöttem.

– Jól ismerem Bostont – válaszolta Tina nyugalmát megőrizve.

– Tina… egy városban nevelkedtünk, szüleink egyazon körben mozognak, s akár meghitt barátnők is lehetnénk. Évek óta hallok rólad, szépségedről, finom modorodról, intelligens társalgásodról, és ha nem tévedek, mindkettőnknek csapta a szelet Jason Fine, ez a különös, pimasz férfi, aki véleményem szerint szerencsésnek mondhatja magát, ha valaha feleséget talál.

– Ámen. – Amikor Tina Coleman ajkához emelte teáscsészéjét, kisujja zászlóként emelkedett a levegőbe.

Valahogy így folytattam: – Struccpolitikát folytatnék, ha nem vennék tudomást a szóbeszédről, amely John Rimbauer éjszakai életéről kering. Felesleges megédesítened a keserű pirulát, drága barátnőm; úgy szeretném hallani tőled az igazságot, ahogyan az a füledbe jutott. Azt, amit hallottál, és hogy mennyi hitelt adsz ezeknek a híresztelésseknek, mennyire hiszel bennük.

– Nyugtalanítanak téged.

– Valóban így van. Nem így lenne ez bárkivel, kivált olyasvalakivel, aki éppen férjhez menni készül?

– Őszintén megvallom, nem is tudom, hogyan állod meg a helyedet. Hadd áruljak el valamit: e város legderekabb asszonyainak tiszteletét bírod, részben az előbb említett híresztelések hallatán mutatott lelkierőd, részben amiatt, hogy meghódítottad John Rimbauert. Lesz, aki irigyel majd, Ellen, és fel kell készülnöd a bosszújukra. Mindent elkövetnek majd, hogy bukásodat okozzák. A pletykák jórészét ennek, egyedül ennek tulajdonítom.

– De nem teljesen – szúrtam közbe.

– John Rimbauer tiszteletben álló üzletember, aki a legjobb társaságba bejáratos. Méltatlan és szükségtelen lenne, ha első kézből vett értesülés híján én vagy bárki más ilyen vagy olyan fényben tüntetnénk fel. John Rimbauer húsz évvel idősebb nálad és nálam. Világfi. Mit is várhatnánk tőle? Hogy az elmúlt húsz évben szerzetesként éljen? Nyilvánvalóan nem ezt tette. A helyedben nem tépelődnék a múltján. A jövője hozzád köti, drága gyermekem, és ez a jövő, véleményem szerint, ragyogó. Tündökletes.

– De hallottál egyet s mást.

– Csak szavakat. A szavak pusztító erejűek lehetnek, kivált, ha csak képzelődésen alapulnak.

– De ezt nem tudhatjuk. Nem tudom – erősködtem.

– Három éve vagyok férjnél. Ez alatt az idő alatt két gyermeknek adtam életet. Egyikük életben van. A másik meghalt. A férjem zseniális sebész, kiváló ember és szerető férj. De nem mindig érkezik haza akkorra, amikorra mondja. Néha alkohol szagát érzem rajta. Istennek hála, hogy nem kölniét, de a női képzelet sok gyötrelmes képet vetíthet elénk, nem? Szeretem a férjemet, Ellen. Nem tökéletes. Én sem vagyok az. És John Rimbauer sem az. Ebben biztos vagyok. Csakhogy próbára tevő időket élünk. És az ország kihívásokkal teli részén lakunk. Sokan még ma is határvidéknek tekintik. El tudod ezt képzelni? Bízom a férjem szerelmében, még ha cselekedeteivel néha nem is értek egyet. De szemtől szembe nem mondom meg neki. Nem mondom ki hangosan. A női szív sokkal erősebb, mint a férfié. A férfiak gyönge teremtések, kedvesem. Gyöngék és sokszor lényegesen bizonytalanabbak, mint ahogy elhitetik velünk. Bízz a szerelmedben, gyermekem. A többi majd magától kialakul.

– Mit hallottál? – kérdeztem.

– Figyelsz rám?

– Igen, és sokkal inkább méltányolom józan tanácsodat, mint ahogyan szavakkal kifejezhetném. De egyszerűen tudnom kell, mint mondanak a hátam mögött, jövendőbelim háta mögött, vagy hogy köznevetség tárgya vagyok-e?

– Vannak nők, akik látják a múltat, és vannak, akik még a jövőt is. Beszéltél-e már ilyen médiummal, gyermekem?

– Szeánszon?

– Sokféle módja lehet.

Kipirultam az izgalomtól. – És te kikérted már ilyen asszony tanácsát?

– Ó, hogyne, rendszeresen. Bevallom, nem mindig a férjem tudtával. Amint látod, kettőn áll a vásár, ami a gondosan őrzött titkokat illeti. Bízom benned, hogy nem árulod el a barátságunkat, és ebből semmit sem mondasz el John Rimbauernek.

– Természetesen nem. – Szédültem. Egy médium! Olvastam erről az újságokban, de még senkivel sem találkoztam, aki valóban részt vett már szeánszon.

– Mire számíthatok egy ilyen élmény kapcsán?

– A szeánsz rendkívüli. Mélyreható. Transzcendentális. El kell ismernem, kedves barátnőm, hogy még a férj és feleség egyesülésének nyugtalan izgalmánál is sokkal felkavaróbbnak érzem a szeánszot. – Nevetés közben kivillant a foga.

Csupa arany koronája volt. Kis tréfáját nálam jobban élvezte, ami arra mutatott, hogy nemsokára bekövetkező házasságom csúcspontja csalódást okoz majd nekem, és csak itt, a te lapjaidon vallhatom be tiszta izgalmamat, amely az egyesülés várása közben elfog.

– Igaz, hogy a médiumok látják a túlsó oldalt?

– Nem tudom, mit higgyek, de úgy vélem, látják. Vagyis magam is tapasztaltam egy szeánsz során ilyen kapcsolatot, és beismerem…

Tartózkodása felbosszantott. Ugratott azzal, hogy vonakodott mindent elárulni, és viselkedése csak még kíváncsibbá tett. Két kézzel markoltam a teáscsészémet, és éreztem, hogy előrehajolva lesem minden szavát, lélegzetvételét, s még többre vágyom. – Igen?

– Az a véleményem, kedves barátnőm, okosabb lenne, ha magad alkotnál véleményt. Az én tapasztalatom… nos, tudod… Úgy érzem, valamennyien… nos, vagy van kapcsolat a más világgal, vagy nincs. Ami engem illet, volt… és van… és számodra is lehet.

– De tudom, hogy van! – jelentettem ki, láthatóan megdöbbentve Tinát. – Tudnod kell, hogy imáim meghallgatásra találnak.

– Hát igen… az imák… Több van az alvilágban, mint sejtjük, barátnőm. Illetlen és helytelen lenne, ha arra céloznék, hogy az egésznek csupán angyalokhoz és imákhoz van köze. A kinyilatkoztatások igen kellemetlenek is lehetnek. Egyáltalán nem imádságszerűek. – Letette a csészéjét, és előrébb hajolt. Beszéd közben hangja hideg szélre emlékeztetett, s nem annyira egy nőt láttam, mint inkább valami jelenséget. Mögöttem fodrozódott a függöny, mintha nyitva lenne az ablak, pedig csukva volt.

A kristálycsillár csiszolt üveglapjai csilingeltek. Esküszöm, hogy a szoba hőmérséklete legalább tizenkét vagy annál is több fokot esett. Beszéd közben láttam, hogy párállik a lélegzete. – Sok halott még él. Nekem mindegy, hogy elhiszed-e vagy sem. – Karcsú kezével lenézően legyintett. Sápadt, szinte fakó volt a bőre. – A másik oldallal csakis bizonyos, hogy is mondjam, személyes áldozat révén lehet kapcsolatot teremteni. – Fanyar mosoly. Megszállottnak láttam. A hirtelen támadt hidegben megborzongtam, s arra vágytam, bárcsak sálat vagy kendőt teríthetnék a vállamra. – Ezt a kérdést nem lehet felületesen kezelni – mondta, és hátradőlt.

A függöny nem lebegett többé, nem csilingelt a csillár. Vendégem arcába visszatért a szín, a szalonban is melegebb lett. Biztosan ostobán festhettem páni rémülettől elnyílt szájjal. Drága Naplóm, esküszöm, hogy egy pillanatig Tina Coleman nem is volt abban a szobában! Helyébe valaki egészen más költözött. És mondok még valamit: hiszek abban, amit tapasztaltam. Az, ami abban a szobában történt, nem erről a világról való volt. Értelmemet meghaladja a hely, ahonnan ez származik. De lenyűgöz és nyugtalanít; az olyan ember kíváncsisága gyötör, akit az ismeretlen vonz.

Akkor és ott meg akartam tőle kérdezni a médium nevét, de valami visszatartott. Félelem? Bűntudat? Talán John állt mögöttem, és figyelmeztetett, hogy „John Rimbauer felesége nem követhet el bűnt".

Ugyanis egy pillanatig sem volt kétséges számomra, hogy ez bűnös dolog. Isten – akárki és akárhol legyen is – ezen a délutánon nem volt a szalonban.

Hazudnék, ha nem ismerném el, hogy elbűvölt, sőt vonzott az a lény, aki új barátnőmet arra a néhány másodpercre hatalmába kerítette. Nagyobb hatalom volt, mint amit valaha tapasztaltam. Ez a hatalom bénító, jeges hideggel és kimondhatatlan forrósággal járt át, amely lelkem mélyéig hatolt. Vágyom rá, hogy ez a barát még egyszer felkeressen! Sóvárgom arra, hogy újra érezzem ezt az erőt! Egy dolog egy ilyen félelmetes jelenséget megpillantani. Más megízlelni, inni belőle. De milyen érzés lehet, ha hatalmába kerít bennünket? És mennyi idő, míg ezt az érzést megismerem?

Seattle, 1907. november 12.

Anyám öltözőszobájában-szalonjában vagyok, abban a szobában, amelybe kétlem, hogy apám valaha is betette a lábát. Itt ülök a tükör előtt, ahol éveken át elnéztem, amint anyám lefekvés előtt vörös haját fésüli. Zavart vagyok, rendkívül izgatott; egyik pillanatban szédülök, a másikban elmélázom, majd könnyekkel küszködöm; menyasszonyi ruha van rajtam, amely egyszerre nagyszerű és fényűző, ugyanakkor – reményeim szerint – elbűvölő is. Nyoszolyólányom, a kedves Penelope Strait kiment, hogy ellenőrizze levonulásom útvonalát a bejáratig, valamint a két fekete lovat, amelyek királyi módon húzzák majd el hintómat a templomig. Megígérte, hogy felhozat egy csésze teát, s most, hogy kis időre magamra maradtam, hozzád fordulok, kedves Naplóm.

Némileg kislányosan gyermetegnek érzem magam, mint amikor a százszorszép szirmait tépkedtem, miközben azt mondogattam: „szeret, nem szeret”, ez esetben „szeretem, nem szeretem”. Szegény szívem szirmonként gyötrődik döntésem felett, hogy hozzámenjek-e John Rimbauerhez. John iránt egyszerre érzek szenvedélyt és fenntartást, mert elbátortalanítanak a barátaim ajkáról elhangzó, bizonytalanságot sugalló megjegyzések. A szemükben tükröződő óvatosság, amikor John nevét kiejtik. Félek, hogy rövid időn belül egy szoknyabolond felesége leszek, és barátaim szánalommal és rosszallással tekintenek majd rám. Megborzongom e gondolatra. „És ne vígy minket kísértésbe, hanem szabadíts meg a gonosztól.” Miért oly

nehéz elszakadnom ezektől a gondolatoktól? Miért zokogok anyám tükre előtt, tudva, hogy soha többé nem lakom majd a régi otthonomban?

A fogadás után Johnnal a Nagyszálló elnöki lakosztályát vesszük ki, és ott töltünk egyetlen éjszakát, mielőtt a csendes-óceáni szigetekre utaznánk az *Ocean Star* fedélzetén. Úgy hallottam, az ottani nők fedetlen kebellel járnak-kelnek, a férfiak csak ágyékkötőt viselnek, és a víz olyan tiszta, mint egy öregember tekintete. Sokra tartják Európában a festészet megváltozó arculatát, s e szigetek e téren játszott szerepét, és John első kézből szeretne tapasztalatot gyűjteni e helyről. Olajat nem használnak a szigeteken, és John azt tervezi, hogy kisebb vállalkozásba kezd. Ám ezek a szigetek állítólag igen primitívek, az ott élők hajlamosak a bujálkodásra, sőt a nyílt paráználkodásra, és nem tudom, higgyek-e ebben vagy sem? Ha igaz, amit mondanak, miféle hely ez egy ifjú asszonynak? Miért viszi John az újdonsült feleségét egy ilyen helyre? És vajon férj-feleségként tesszük-e meg az utat, vagy üzletemberként és a feleségeként? Ezek a kérdések nyugtalanítanak, de Johntól semmit sem kérdezek, mert felidegesítem, ha a döntéseit megkérdőjelezem. Bírálatnak tekinti, jóllehet csupán kíváncsiság hajt. Így aztán ismét könnyek potyognak a lapjaidra, mert nem tudom, mit hoztam a fejemre. Gazdagságot. Társadalmi állást. Sötéten jóképű férfit, akin sok partiképes lánynak megakadt már a szeme. Aki ugyanakkor húsz évvel idősebb nálam, szeszélyes és magának való. Tengerentúli utazásunkról csak annyit mondott: – Hosszú útra csomagolj! Egy vagy két évre. Meleg időre, hidegre. Készülj fel mindenre!

– De hova megyünk, drágám?

– Először, ahogy megbeszéltük, a szigetekre. Talán Indiába is. Burmába vagy Tibetbe, ha át tudunk oda is jutni. Az angolok már rég kiépítették remek vasútvonalaikat arrafelé, és milyen messze az idő, hogy olajtüzelésű mozdonyokat használjanak? Hidd el, Ellen, az Omicron abban a helyzetben van, hogy nemzetközi olajszállító legyen. Seattle-i központunk révén nagy lehetőségek nyílnak számunkra a Távol-Keleten. Utána? Perzsia. Szeretném látni Perzsiát. Aztán, amikor a tenger felől hideg jön, a szárazföld pedig felmelegszik a nyári szelektől, továbbmegyünk Afrikába. Természetesen Kelet-Afrikába. Jól lehet ott vadászni. Megkerüljük a Jóreménység fokát, és a part mellett felhajózunk Spanyolországig, utána következik Franciaország, Nagy-Britannia, már ha a háború nem szól közbe. New York. Philadelphia. Aztán ismét vasúton tovább. Chicago? Denver? Ki tudja? Miénk a világ, kedvesem. Ötcsillagos utazás lesz. A legszebb kabinokban, a legjobb limuzinnal, a legjobb szállodák legszebb lakosztályában, csak nekünk lefoglalt vasúti kocsikban. Hat hónap? Egy év? Annyi ideig leszünk távol, hogy befejezzék a házat, hogy ebbe a nagyszerű épületbe térhessünk vissza. Saját otthonunkba. Ahol felnevelhetjük a gyermekeinket, akik közül az elsővel remélhetőleg még visszatérésünk előtt várandós leszel. Család, Ellen. Gondolj csak bele!

Micsoda szenvedéllyel és lelkesedéssel mondta!

Ki vagyok én, hogy közbevágjak a józan ész szavával? Megzavarjam férjem ragyogó pillanatát. Ügyet sem kell vetni a bogarakra, a betegségekre, amelyeket ezeken a helyeken minden élőlény hordoz, a csupasz felsőtestű

pogányokról szóló szóbeszédre (úgy tűnik, csak elmaradott helyekre esett a választása). Az sem érdekes, hogy én szívesebben mentem volna San Franciscóba, Párizsba és Londonba. Egy év Párizsban, Velencében vagy Rómában, istenem, az lenne csak a nászút! Hosszan heverészni az ágyban, a pehelypaplan alatt, a szobapincér hívásához karnyújtásnyira van a csengő, párizsi szappannal mosakodni a habfürdővel illatosított, forró vízben, miközben John bevezet a férj és feleség közti gyönyörök rejtelmeibe. De őt csak a vadászat érdekli. Bennszülöttek. Felfedezés. Elefántok, gyémántbányák és a vasparipa.

Amikor először szóba hozta az utazást, nem nyilvánítottam véleményt. Másodszor sem. Harmadszor sem. Mindig azt hajtogattam magamban, hogy bőven van még idő megbeszélni a dolgot. Az utazás azonban holnap kezdődik. A 47-es dokkból. Gőzhajóval Victoriáig, ott átszállás egy másik, Tahitiba tartó hajóra. Bánt, hogy kerülöm a Johnnal való nyílt szembehelyezkedést, nem merem megzavarni, ha jó hangulatban van, félek alkalmatlankodni, amikor rossz a kedve. John szélsőséges hangulatingadozásai olyanok, akár a liánok, úgy leng rajtuk le-fel, mint egy majom, jóból a rosszba és vissza. Talán a nagy Sigmund Freud, akiről mindenki beszél (a szexualitásról alkotott elméletéről szóló könyvét most fordítják angolra, de a németek, akik olvasták, azt mondják, botrányos és érdekfeszítő) valami módon meg tudná határozni John hangulati ingadozásait. Én azonban nehezen igazodom el közöttük, és veszélyesnek érzem, hogy e hangulatváltozások közben felhívjam magamra a figyelmét. Emelkedett pillanataiban John izgalmas jelenség és ösztönzőleg

hat mindenkire, élénk, udvarias és szórakoztató, amikor azonban borongós a kedve, olyankor mogorva, komor és nyomott. Félek tőle. Néha attól tartok, erőszakot alkalmaz velem szemben, bár jellemének ez az oldala eddig még nem mutatkozott meg, és remélem, nem is fog! Megremegek a gondolatra, mi történne, ha valaha is sor kerülne erre. John magas, erős, imponáló megjelenésű férfi. Attól tartok, eltaposna, mint egy férget.

Átolvastam a most leírt néhány bekezdést, és eltöprengek, hogyan tudtam ilyen gondolatokat papírra vetni éppen ma, az esküvőnk napján. Anyám megvallotta, hogy az esküvője előtt neki is voltak fenntartásai (mást is elmesélt, például, hogy mire számítsak a nászéjszakámon, de az ilyesmi maradjon csak anya és lánya között), és hogy egy nő számára megszokott, hogy elbizonytalanodik a döntése helyességét illetően, és ez a férfiaknál is előfordul. Elismerem, hogy John – isten áldja érte – mindig is az egybekelésünk mellett volt, és feltétlenül hitt benne. A sors iróniája, hogy én kételkedem csak, John ezzel szemben megszédül a házasságtól. Szentként viselkedett az esküvő szervezése közben (a fogadás és ünnepség jórészét, apám nagy örömére, ő finanszírozta), és gyakran kisfiús örömmel leste a közelgő eseményt. Most a templomban vár rám. Magam előtt látom, amint Londonban varratott legelegánsabb frakkjában feszít, háta mögött marokra fogja fehér kesztyűjét, mint egy csapatait váró tábornok. Ez esetben csak egy szál katona, és nem egy hadtest érkezik. (Tréfáim, szóvicceim idegesítik Johnt, pedig mekkora szabadság nyílik e téren előttem!) Ott áll az oltár előtt, máskülönben komoly arcát most mosoly

deríti fel. Nagy távlatokban gondolkodó ember, és tudom, hogy szép jövőt képzelt számunkra. Bízom benne, hogy mindent meg is tesz majd ennek érdekében. Igen, igaz: nem egyszer attól tartok, hogy inkább tenyészkancának lát, mint társának; és mint negyvenedik évét betöltő férfinek, akinek jelentős vagyona van, inkább örökösre, mint párra van szüksége. Természetesen fiúgyermeket óhajt. Addig ejt majd teherbe, amíg végül fiút szülök. Kiolvasom a tekintetéből, kihallom érvei mögül. Amíg azonban van szerelem – és van, igenis van! –, addig szándéka nem rettent el. A szerelem, az igaz szerelem bőven kárpótol mindenért. Perceken belül én is belépek a templomba, hogy Isten, család és az összes barátunk színe előtt tegyek bizonyságot erről a szerelemről. És mennyire szeretem John Rimbauert! Bátran lépek az oltárhoz. Hittel. Reménynyel eltelve. Nincs bennem kétség vagy rossz előérzet. Repítsen bennünket a szerelem oda, ahova akar. Készen állok. Készen állok. Készen állok.

Az Ocean Star *gőzhajó fedélzete, 1907. november 13.*

Ó, istenem, hol is kezdjem? A házasságkötésnél? A fogadásnál? Merjem-e papírra vetni a nászéjszakán történteket? (A fájdalmat? A gyönyört? Álmaim beteljesülését? A félelmet? A mindent lebíró birtokba vételt, mintha a tulajdona lennék?) Talán más alkalommal, bár bizonyos eseményeket jobb az emlékezetre bízni, mert az elmélkedéssel csak veszítenek szépségükből.

Az *Ocean Star* fedélzetén vagyunk; a luxushajó Tahitiba tart, az elnöki lakosztály (három szoba, fürdőszoba és toalett) egy királynak és királynéjának is pompás lakhelyet nyújtana. Ma este a kapitány asztalánál étkezünk (szmoking és estélyi ruha), és megkezdjük csendes-óceáni utunkat. Ha az út hátralevő része olyan lesz, mint az első néhány óra, úgy házastársi örömök között fogjuk tölteni; máris kétszer voltunk együtt, noha még csak négy órája tartózkodunk a hajón! John felment a fedélzetre szivarozni, és a táviratokért, amelyekben reményei szerint üzleti ügyeiről és az építkezés előrehaladásáról értesítik. A házépítés bonyolult ügyei továbbra is teljesen lekötik. Tudomásom szerint egyetlen nap volt csak távol az építkezéstől, az esküvőnk napján, és számtalan üzlettársai egyike akkor is értesítette a fejleményekről. John közölte velem, hogy az utazásaink során vásárolt holmikkal szeretné berendezni a házat, így a tárgyak majd emlékeztetik mindazokra a helyekre, amelyeket érintünk, és mint mondta, kötelességem e célból minél több pénzt költeni! Igen, természetesen tréfált. De szeme csillogásából azt is sejtettem, hogy komolyan is

gondolja. Most kezdem csak felfogni, milyen gazdagok vagyunk. Az iméntihez hasonló mondatokat eddig csak olcsó regényekben olvastam, és nem gondoltam, hogy valaha is komolyan vehetem, mint férjem megjegyzését. A ház maga szó szerint egy vagyonba kerül. Az utazás egy másikba. És mégis azt érzem, hogy ezek a vagyonok John számára puszta játékszerek. Van talán egy feneketlen kút, ahonnan a vagyonát meríti? Vagy csak a képzelet játszik velem? Akárhogy is van, felhívása izgalommal tölt el. Remélem, sok dísztárgyat, ékítményt és bútort gyűjtök össze, hogy John soha ne felejtse el az utazásunkat. (Ő nem tudja, de kifizettem és megtartottam a szállodában töltött nászéjszakánkról a véres lepedőt. Annyira sóvárogtam valami emléktárgyra arról az éjszakáról, ahogyan ő sóvárog az úti szuvenírek után. Hat hajókofferem egyikében rejtettem el, selyempapír közé csomagolva, piros szalaggal átkötve. Tettem szégyennel tölt el, kivált, hogy szüzességem elvesztésekor ontott vérem megőrzőm, és képzelem, John hogy dühöngene, ha valaha is rájönne. Házasságunkat tehát titkokkal kezdjük. Gondosan ragaszkodunk énünk egy kis darabjához, elrejtjük, hogy csak mi tudjunk róla. Helytelen-e ez? – kérdem magamtól. Vagy ilyen teljes megadás mellett egy nőnek valamibe csak kell kapaszkodnia? John rám fekszik, és úgy vesz birtokba, ahogyan azt elképzelhetetlennek tartottam. Bennem van. Magáévá tesz. Gyönyör és fájdalom. Megszokom-e valaha is?)

Tikfa a szigetekről, elefántcsont a fekete kontinensről. Fejben már kezdek összeállítani egy listát. John szerencsére magával hozta a ház teljes tervét, így leendő gyűjteményemet tudom, hová helyezzem. Most már

nem csak John, de férj és feleség hajolnak majd éjjel-nappal a tervek fölé. Az építkezés most már mindkettőnket magával ragadhat! Része lettem a háznak, amely drága férjemet kisajátította. Falai közt érzem magam. Belém hatol. Bennem lakik. Jelenlétében verítékezem és gyötrődöm. Falaim megremegnek. Forog velem a világ.

Megjelenik luxuskabinunkban, aztán ismét eltűnik, de nem hív magával a fedélzetre. Most tért vissza, alkoholgőz és szivarfüst árad belőle, alsóneműmet lerántja remegő testemről, szoknyámat felhúzza, és a falnak, az óceán és a hajó morajának szorít. Felemel a padlóról, lábamat a derekára kulcsolom, és szinte az őrületbe kerget, mígnem kéjvágya, belém hatolása el nem söpri finom modorom maradékát is. Rúzsomat elkeni. Keblem kitakarva figyelme célpontjává válik, és én már képtelen vagyok nyugalmamat megőrizni. – John, drága John! – kiáltok fel a kabinban, és körmömmel frakkinges hátát karmolom. – Istenem! Én még soha, de soha nem… – Szégyentelen feltárulkozásomtól még nagyobbra nő, és lázas csúcspont felé hajt, olyan vad, eszelős ütemet diktál, hogy falnak csapódó meztelen ülepemtől gerincemen végigfut a hang, és dobolásként szól a fülemben. Karomat a falnak szorítja, arca vörös, kiáltása és megkönnyebbülésének hörgése mellett úgy jajongok, mint egy megsebzett állat, megalázva, izgalomtól elcsigázva, remegve és lihegve.

És John odavan ezért.

Újra elhagyja a kabint, és nem ajánlja fel a társaságát. Én zilálton, szótlanul ülök egy széken, s várom, hogy távozzék, hogy megtisztálkodjam. Villogó tekintet-

tel néz rám, mosolya közben fehéren kivillan a foga, majd egyetlen szó nélkül kimegy. A levegőben már nem alkohol vagy szivarfüst érződik, hanem kettőnk összevegyült illata, komor és kissé savanykás. Kölnivel frissítem fel. Kitárom a balkonra vezető ajtót. A szél vadul fújja a hajamat, arcomon a viselkedése miatt szégyenkező, mégis felvillanyozott asszony pírja ég. Feleség vagyok. Átléptem a küszöböt.

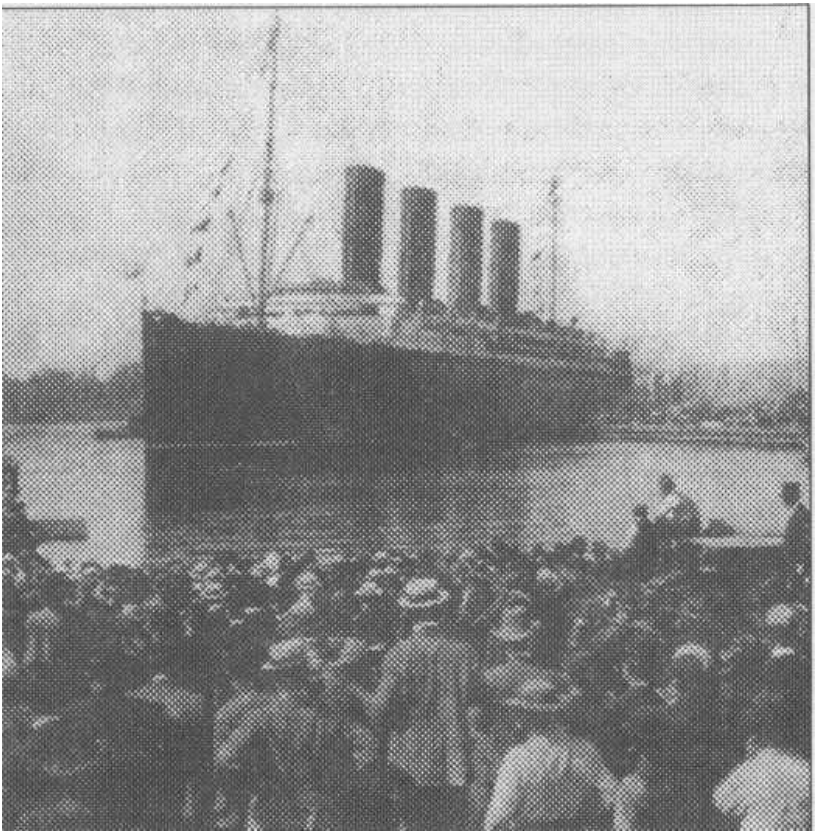

Az Ocean Star *gőzhajó fedélzete, 1907. november 19.*

Csak néhány röpke feljegyzés, hogy ne unjam magamat. Számos lapodat kitéptem és eldobtam, drága Naplóm; miközben megpróbálok helyzetemmel megbékélni, kis fehér papírgalacsinok repülnek a szemétkosárba. Legdrágább Johnom készségesen felvonultat a vacsoránál vagy az ebédnél, vagy hol az egyik, hol a másik vendég által rendezett esti fogadáson, de fennmaradó időmet inkább börtönre, mint nászútra emlékeztető körülmények között töltöm, mert John száműz a kabinunkba, ahol bevallom, hányingerrel küszködöm a kora téli viharos időben. Könyörögtem, hogy felmehessek a fedélzetre, javítani kicsit az állapotomon, gyomrom ugyanis bámulatosan megnyugszik a friss levegőn, a békés láthatár láttán, csakhogy férjem kitartóan visszautasítja kérésemet, és azt mondja, semmiféle „hivalkodást" nem óhajt látni a fedélzeten. A kabinunk melletti balkonra mutat, és azt javasolja, ott keressek enyhülést. Tart talán attól, hogy hányok, vagy sápadt arcomat látják. („Egy Rimbauer soha nem árulja el gyöngeségét!") Úgy használ, mint karkötőn az amulettet, miközben azt állítja, hogy minél ritkábban látnak a többiek, annál titokzatosabbnak tartanak, annál nagyobb vonzerőt gyakorolok rájuk a kapitány asztalánál, a délutáni uzsonnáknál és koktélpartikon. Ha bezártságomban mégis felkeres, csak azért teszi, hogy kedvét töltse rajtam. Miután nincs bizalmamra méltó asszony a közelemben, nem tudom megkérdezni, hogy ez rendjén való-e, bár bevallom, rendkívül kimerítő; önmagában a folytonos mosakodás és öltözködés is

az. Fél napom azzal megy el, hogy levetkőztet, majd megmosdom, utána pedig ismét új ruhát keresek. Micsoda kielégíthetetlen étvágya van!

Egyensúlyomat felborítja, hogy csak ő részesít figyelmében, és ez is csupán a testi érintkezésre korlátozódik. Ma reggel döbbentem rá egy beszélgetés kapcsán John elejtett megjegyzéséből, hogy a hajón tartózkodó férfiak elől rejteget; ennél oktalanabb, gyermekibb ötletet még nem hallottam. Féltékeny lenne? A beszélgetés valahogy így hangzott:

– Észrevetted tegnap este Mr. Jamersont? – kérdezte John.

– Milyen értelemben, kedvesem?

– Nem fogod fel ezt az egyszerű szót, Ellen? – csattant fel rögtön, és éreztem, hogy hangja kényszerítő ereje belerángat egy veszekedésbe, amely ráadásul nem is volt ellenemre. Felmerült bennem, vajon miért érzek így. Mert bezár a kabinba, fogságban tart, hogy felkészüljek kielégülést kereső következő rohamára?

– De igen. Szó szerinti értelemben igenis észre kellett vennem Mr, Jamersont, hiszen közvetlenül a jobbomon ült, ha visszaemlékszel.

– És a kapitány egymást követően a negyedik vacsora alkalmával a jobbjára ültetett – kezdett fel s alá járkálni a kabinban. – Ez a legnagyobb megtiszteltetés jele. Úgy illene, hogy minden este más vendég üljön a kapitány jobbján.

– Megtiszteltetésnek veszem.

– Ellen, messze te vagy a legszebb nő a hajón.

– Nagyon hízelgő.

– De figyelmeztetlek: egy hajó elszigetelt hely.

– Hogy érted ezt?

– Nem kellene olyan elevenen reagálnod a tréfás megjegyzéseikre. Adottságaid… – bökött a mellkasára, bár természetesen az enyémet értette – figyelem-felkeltők, amikor így nevetsz.

Elpirulok, érzem, hogy forró az arcom. Nem zavaromban, amint férjem gyanítja, hanem haragomban.

Talán arra céloz, hogy társaságban szándékosan viselkedem közönségesen? Férj és feleség ilyesmin szokott összekapni?

– Emlékeztetlek, drága férjem, te parancsoltál rám, hogy a vacsoraasztalnál vegyem le a vállkendőmet. És hadd hívjam fel a figyelmedet, hogy Miss Paulingnak, hajónk énekesnőjének, egy olyan vendégnek, aki – mint nekem is feltűnt – egyre bizalmasabban szól hozzád, John, sokkal nagyobb a keble, mint az enyém, és eme előnyét véleményem szerint igencsak illetlen és buja módon tárja a férfiszemek elé. Ezenkívül ruháimat a legkiválóbb San Franciscó-i varrónők varrták, és maga Paul Poiret tervei alapján szabták, és mindez a te kívánságodra történt így. Azért rendeltük ezeket a ruhákat, mert tavaly augusztusi üzleti utadon – amennyire én tudom – hallottál róluk vagy láttad őket. Nagyon zokon veszem a célzásodat, miszerint illetlenül viselkedtem. Úrhölgynek születtem és annak neveltek, uram, és erre emlékeztetni is szeretném, mielőtt ilyen vádakkal illet.

– Én csak arra céloztam…

– Arra céloztál, hogy nevetéskor kivillan a keblem, és hidd el, erre én is felfigyeltem. Csaknem kibuggyant a keblem a ruhából. Igencsak kínos helyzetbe kerültem. Felháborodás helyett meg kellene engedned, hogy stólát viseljek, amikor helyénvalónak tartom, és ne

kényszeríts olyan helyzetbe, amelyben ilyen feszélyezetten érzem magamat! Most pedig hagyj magamra! Menj, és tedd azt, amit ezen a rettenetes hajón tenni szoktál! De ha Miss Pauling kölnijének illatát érzem visszatértedkor a ruhádon, ahogy két estével korábban történt – ó, igen, azt hiszed, nem vettem észre? Hogy is kerülhette volna el a figyelmemet az a visszataszító illat! –, akkor pokoli árat fizetsz majd!

Teljesen elvesztettem az önuralmamat, és torkom szakadtából kiabáltam. A férjemre. Nagyon megbántam. De a történetnek itt koránt sincs vége, kedves Naplóm. Mert esküszöm, hogy így igaz: a „pokoli" szó említésekor a kabinban elhalványult a gázlámpák fénye, és kicsapódott a hálószoba ajtaja. Az ajtó mögül olyan szél süvöltött be, amely megemelte hálóingemet, hajam arcom körül repkedett, Johnnak azonban haja szála sem mozdult. Zsebkendője nem lebbent meg, ahogy a függöny sem. Amint heves szívdobogásom alábbhagyott, ügy csökkent a szél ereje is. John és én rezzenetlenül álltunk, és egyikünk sem szólt. A levegő csípős lett, és illata, mint amikor vihar idején erős az elektromosság, egyszerre volt édes és keserű.

Férjem egy szót sem szólt, arcára ráfagyott a döbbent, dühös kifejezés. Szeme összeszűkült, és valósággal belém hatolt a tekintete. Sarkon fordult, és otthagyott, részben, mert nem volt mit mondania, részben – ha jól mértem fel – félelemből. John Rimbauert még sosem láttam másmilyennek, mint tökéletesen magabiztosnak. Sőt sztoikusan nyugodtnak.

Egészen mostanáig. Ma este fordult a kocka.

Vállkendő nélkül mentem át vacsorázni, csakis az ő bosszantása kedvéért. És úgy nevettem, mint még soha.

A NAPLÓBAN ELŐFORDULÓ ISMÉTLŐDÉSEK ELKERÜLÉSE ÉS A GYORSÍTÁS VÉGETT A SZERKESZTŐ NÉHÁNY FELJEGYZÉST KIVÁGOTT. ELLEN RIMBAUER NAPLÓJÁNAK TELJES SZÖVEGE A WASHINGTON ÁLLAMBELI SEATTLE WINSLOW LEVÉL- ÉS ÉLETRAJZTÁRÁBAN TALÁLHATÓ, MÁSOLATA MÁS ANYAGOKKAL EGYÜTT MEGTEKINTHETŐ A JOYCE REARDON GYŰJTEMÉNYBEN (PARANOR-MÁLIS TEVÉKENYSÉGEK, 1982-1999), AMELY A WASHINGTON ÁLLAMBELI SEATTLE-BEN A BEAUMONT EGYETEM WIRMSER KÖNYVTÁRÁBAN KERÜLT ELHELYEZÉSRE.

Joyce Reardon

A déli csendes-óceáni szigetek, 1907. december 15.

Nem is értem, miért adnak más nevet is ezeknek a szigeteknek azontúl, hogy Paradicsom. Egyik csaknem olyan, mint a másik: homok emelkedik ki a tenger mélyéből, felszínen futó gyökereikkel pálmafák kapaszkodnak rajta, enyhe szellő fúj, ragyogó tiszta az ég és a világon sehol sem ilyen tiszta és kék a tenger. A fahéj szín bőrű lányok derékig pontosan olyan mezítelenek, amint azt a National Geographic Society el akarja hitetni velünk, és széles mosollyal – s attól tartok tárt karokkal – fogadják a fehér idegeneket.

A nap forrón süt, amikor belépünk a náluk éppen beköszöntő évszakba, amely a tavasznak és nyárnak felel meg, jóllehet odahaza ősz és kora tél van. Feje tetejére áll a világunk.

Minden este gondosan kulcsra zárlak, kedves Naplóm, elzárlak a hajóbőröndömbe, ahol alsóneműim és piperecikkeim között tartalak, bízva abban, hogy férjem soha nem szentségteleníti meg ezt a helyet. Nem is tudom, mi lenne velem, ha valaha is rád akadna. Így aztán dobogó szívvel veszlek elő, hogy megint csak neked valljam meg titkaimat.

Több, mint egy hete kezdődött, egy éjszakai ünnepség közepette, amelyet annak tiszteletére rendeztek, hogy az *Ocean Star* átszelte az Egyenlítőt. Zene, sok ital, a kapitány beszéde és tánc – egyszóval vidám hangulat uralkodott a fedélzeten. Vitáink ellenére Johnnal úgy keltünk fel reggel, mintha a világon semmi gondunk nem lenne.

Együtt reggeliztünk a balkonon, békés, varázslatos nyugalomban. Hiszem, hogy John egészen másként viszonyul hozzám, és ez mind a közös reggeliben, mind abban a tényben tükröződik, hogy reggeli után sétálunk egyet a fedélzeten – igen kellemes társasági tevékenység ahol távolmaradásom nem maradt észrevétlen. Együtt is ebédeltünk egy kisebb ebédlőben, amelyről eddig tudomásom sem volt, és ahol az összes pincér olyan jól ismeri Johnt, hogy a többi, kevésbé ismert vendégnek kijáró „uram" – s nekem célzott „asszonyom" – helyett csak „Mr. Rimbauernek" szólítják. A számos új barátunk körében elköltött ötórai teánk után visszavonultunk a kabinunkba, és „lepihentünk" – John új kifejezése a házastársi együttlétre, amely elkeserítően messze jár az igazságtól, hiszen amit teszünk, az minden, csak nem pihentető! –, majd felöltöztünk a kapitány asztala mellett elköltött késői vacsorára, és az azt követő egyenlítői ünnepségre.

E mesés ünnepség közben történt, mialatt a meleg trópusi éjszaka szellője fújt az *Ocean Star* korlátjánál, fejemet pedig megszédítette a pezsgő, s ízlelőbimbóim még őrizték a finom csokoládékrém ízét.

Úgy hiszem, John egy terebélyes asszonnyal táncolt éppen, akit Mrs. Danforthnak vagy Danversnek neveznek – ördög és pokol, képtelen vagyok megjegyezni a neveket! –, és engem Mr. Dan…, szóval az ő társaságában hagyott, aki hamarosan elnézést kért, és kiment a mellékhelyiségbe, mert ha mondhatok ilyet, egy konyakkal többet ivott a kelleténél.

– Szarvasgombát, asszonyom? – kérdezte egy lágy hang a vállam fölött. A hang oly simogató volt, mint a trópusi szél. Női hang. Mély és megnyugtató.

Megfordultam, közelségünk miatt talán túl gyorsan, és szemtől szemben találtam magam egy dióbarna bőrű, hatalmas, mandulavágású szemű néger nővel. Arca tökéletesen ovális volt, ajka húsos és érzéki. A látvány úgy felkavart, ahogy egyetlen nő látványa sem kavarhat fel egy másik nőt. Bizonyosra veszem, hogy bolondot csináltam magamból, mert elakadt a hangom, és ha jól sejtem, el is pirultam.

A pincérnő, aki munkájának megfelelően fekete ruhát, fehér köténytt és nyakánál szorosan záródó, keményített fehér gallért viselt, darázsderekú, telt csípőjű, erős lábú teremtés volt. Lábát kissé szétterpesztette, cipője jó egy számmal lehetett nagyobb; ha jól láttam, inkább akkora volt a mérete, mint az enyém. Micsoda idióta lehettem, ahogy csak szótlanul meredtem rá.

– Asszonyom? – kérdezett meg másodszor is.

– Igen – nyögtem ki, bár semmi kedvem nem volt akár egy falatot is lenyelni. Levettem hát egyet az ezüsttálcáról, és egy pillanattal meghosszabbítottam az időt, amelyet a társaságomban töltött.

Elmondhatatlan, amit éreztem, mégis rákényszerítem töltőtollamat, hogy írja le e lapokra: meg akartam csókolni a pincérnőt. Megérinteni puha bőrét. Nem akartam én, hogy visszacsókoljon – isten ments! –, vagy hogy bármiképp, bármi módon vagy formában is megérintsen. De le akartam vetkőztetni, hogy lássam istenadta szépségét a maga teljességében, kezemmel végigsimítsam a bőrét, és érezzem, ahogyan érintésemre lángra gyúl. Annyira elborzasztott a bennem támadt érzés, hogy fejfájást színlelve hamar otthagytam az ünnepséget, és visszavonultam kabinunkba, hogy imádkozzam. Letérdeltem az ágy mellé, amelyen fér-

jemmel egyre illetlenebb aktusokban veszek részt, és kértem, mentsenek meg attól, ami felé elmém visz. Vajon a házasság fokozott kíváncsiságot ébreszt a nőkben mindenféle gyönyör iránt? Bárcsak lenne valaki, aki előtt kitárhatnám a lelkemet! Gondoltam, talán a hajó papjához fordulok, de csipás szemű férfiú, aki felettébb kedveli az italt. Rettenetes félelem gyötör, hogy az előttem álló év bezártságában nem kapok választ kérdéseimre, bűnös gondolataimtól nem szabadulhatok. Három hét csaknem teljes elzártság a hajó kabinjában.

Pillanatnyilag ezer mérföldes körzetben az egyetlen valamirevaló szállodában, egy ötszobás lakosztályban vagyok, egyedül. Nevetés száll fel a szálloda bárjából, kiömlik az utcára, majd forró levegőként emelkedik fel szobám magas mennyezetéig.

Megvalljam-e még ezt is? Ma reggel szobalány lépett be, hogy rendbe tegye szobáinkat, tiszta lepedőt húzzon fel azok helyett, amelyeket férjemmel szeretkezés közben beszennyeztünk. (Meg sem merem kérdezni, John hol ismerte meg mindazt, amit – az ő kifejezésével élve – „tanít” nekem). A lány nem lehetett több tizenötnél, ha ugyan megvolt annyi. Törékeny, világos bőrű, erős hátú teremtés. Ó, igen, minden porcikáját megnéztem, amíg dolgozott. Látta, hogy figyelem, és szemmel láthatóan nagy gyönyörűségét lelte benne. Kuncogott. Kihívóan viselkedett. Nem sejtette, mit tesz velem! Meghúzódott egy izom a nyakamban, azt próbáltam kimasszírozni, itt ugyanis nem ismerik a párnát, a vászonhuzatba kemény, négyszögletes gyékényt tesznek. Rosszul alszom, már ha egyáltalán álom jön a szememre, részben azért, mert John étvágya kielégít-

hetetlen (éjjel sokat iszik, majd vágytól eltelve jön fel a szobámba). Szobalányunk észrevette igyekezetemet, és jelezte, hogy forduljak meg. Kicsi, meleg kezével megérintette a nyakamat, én meg felugrottam, amin ő igen jól mulatott. Jó negyedórán át gyúrta feszes, görcsbe rándult izmaimat, amíg helyreállította teljes ellazultságukat. Úgy tudom, ázsiai, japán vagy kínai eredetű az effajta masszírozás, amely több ezer éves kereskedelmi kapcsolatok révén terjedt el ebben a távol eső szigetvilágban. Varázslatos érintése nagyon tetszett, és bőséges borravalót adtam neki, amelynek láthatóan örült.

De történt még valami, kedves Naplóm! Ez az ifjú szépség jelezte, hogy feküdjek le az ágyra. Ismeretlen nyelvén és jelbeszéddel próbálta ezt értésemre adni, majd bezárta az ajtót, és intett, hogy vetkőzzem le. (Biztos, hogy ezt akarta. Jelbeszédét nem kellett lefordítani.) Kezével jelezte, hogy az egész testemet megmasszírozná, folytatná azt az ázsiai masszázst, amely annyira ellazított. Kétségtelenül méltányolta bőkezűségemet, és világosan látta, hogy a vászon megnagyobbításával – ha élhetek művészeti hasonlattal – kiegészítheti a vázlatot, illetve növelheti a borravalót. Természetesen hosszas hálálkodás mellett – amelyet bizonyára megértett – visszautasítottam, és amennyire lehetett, igyekeztem szabadulni ebből a kínos helyzetből. Gondolom, csupán azt akarta, hogy a felsőruhámat vessem le, hogy aztán alsóneműmön át masszírozhasson, de ha arra gondoltam, milyen hiányosan öltözöttek ezek a bennszülöttek, valami egész más jutott eszembe. Elképzeltem, hogy meztelenre vetkőzöm ez előtt a fiatal lány előtt.

Még most, órákkal később is izgalomba hoz a gondolat. Bevalljam-e? Jó lenne, ha egy másik nő, nemem egy másik tagja megérintene, olyasvalaki, aki ismeri a női fájdalmakat és nyavalyákat, tudja, hol érzékeny, hogyan enyhítsen a fűző okozta hátfájáson, a cipő szorítása miatti lábfájáson. Értsd meg, kedves Naplóm, nem kívánnék többet! Két nő együtt, az egyik meztelenre vetkőzve.

A ragyogó szemű fiatal lány nehezen törődött bele visszautasításomba; vagy az újabb borravaló reménye hajtotta, vagy kultúrájukban ismeretlen az elutasítás. A sziget és az itt élő egyszerű emberek olyan idegenek számomra.

Nyugtalanítanak ezek a vágyak. Tessék. Le is írtam. Talán ez megtisztít tőlük. Talán, ha John jobban belevonna mindenbe, ha gyakrabban engedne emberek közé, gondolataim másutt is időznének, nem csak az elmúlt néhány hét során életembe először beköszöntő testi örömöknél. A férfivágy kielégítésének sötét titkainál, amelyeket John felfed előttem.

De napjaim csak ezek között telnek: étkezés és buja örömök. A mézeshetek inkább ürömhetek. Imádkoztam – mindkét oldalhoz –, hogy megszabaduljak a züllött gondolatoktól, hogy függetlenebbé váljak férjemtől, szabadon sétálhassak a homokos tengerparton és ellátogathassak a piacra. Imádkoztam, hogy ivása mértékletesebbé váljon, hogy hamarabb térjen vissza lakosztályunkba, mivel néha hajnali háromkor-négykor lép be, izzadtan, italtól, szivartól és – mondjam-e, amikor nem vagyok benne teljesen biztos?

– más nők kipárolgásától bűzölögve.

Hortyog, amíg én sírok. Hortyog, miközben én hazavágyódom, leginkább drága anyámhoz. Sóvárgom az útmutatására. A tanácsaira. Ó, micsoda fájdalmat okoz anyám elvesztése! Rémülettel gondolok arra, hogy újabb napot kell elviselnem itt, és ez csak egy a sok közül, amely hosszú utazásunkat kiteszi.

Arról beszélnek, hogy Európában háború készülődik. John úgy véli, megnő majd a benzin iránti kereslet, s vele együtt a vagyonunk is gyarapszik. De mit ér a vagyon szerelem nélkül? És ha John szeret is, milyen különös módját választja annak, hogy kimutassa. Izzadt ölelkezésünkben vajon helye van-e a szeretlemnek? Egykor így éreztem, de ez mintha hónapokkal ezelőtt lett volna. Amióta a szigetekre érkeztünk, férjem már nem szerelmet hoz az ágyba, hanem bestialitást. Magáévá tesz, nem szerelmeskedik velem. Érzéki és rettenetes, amit velem művel, és csak vonakodva adom oda magam, kelletlenül, mert attól félek, roszszabbul járok, ha ellenkezem.

Nem tudom, mibe másztam bele.

Csak egyet akarok: kikerülni belőle.

Kenya, Afrika, 1908. április 19.

Afrika. A fekete kontinens. Férfiaknak való hely. Kezdetleges, ősi és érdekfeszítő. Mint mondják, az emberiség szülőhelye. Szinte már kékesfekete bőr. Vadállatok olyan mennyiségben, amely meghaladja a képzeletet. Ó, ha felvevőgéppel filmre lehetne venni!

Harminc bennszülött, egy ausztrál vezető, Charles Hammer és egy néger fegyverhordozó, Hipsu – legalábbis mind így ejtjük a nevét – kíséretében járjuk a vadont: John, én és még három – két brit és egy cleve-

landi – házaspár (a férjnek és Johnnak közös üzleti ismerőseik vannak). A harminc bennszülött közül tízen nők, akik közül ketten engem szolgálnak. Egyiküket Szukenának, a másikat Marispának hívják. Úgy szolgálnak, mint az udvarhölgyek; amint szükségem van rájuk, ott teremnek mellettem. Csillogó szemükkel, nevetésükkel sokkal jobb kedvre derítettek, miután heteken át igen nyomott hangulatban voltam. Nagyon megviselt, hogy otthonomtól távol töltöttem a karácsonyt, és bár John nekifogott, hogy megmagyarázza, most már új otthonom van, ettől csak minden még rosszabb lett.

Az új otthon természetesen a házunk, és mindaz a hír, amely eljut hozzánk, igazán biztató. Már felhúzták a falakat, most a tetőt építik. Állítólag egyedül a ház homlokzatán harminc ablak van! Most rendelik hozzá az üveget. Továbbra is gyűjtök, a csendes-óceáni szigeteken csodálatos fafaragásokat, korállt zsákmányoltam, s egy hatalmas halat, amelyet John kitömetett. Faját nem tudom meghatározni, bár közvetetten már tucatszor mesélte, mivel csaknem minden vacsoránál, amelyet együtt költünk el, elmesélte ezt a horgásztörténetet. Itt-tartózkodásunk alatt érzésem szerint John vagy kétszáz halat fogott, de csak ez az egy maradt meg emléknek, így minden alkalommal, amikor elmeséli, kicsit hosszabbra nyújtja a történetet (és persze a halat is!).

De John miatt egyre többet gondolok a házra, és most jövök csak rá, hogy másképp már nem is tehetek. Felemésztenek a ház berendezésével és befejezésével kapcsolatos tervek. Százjardnyi selymet vettem Sziámban a falak tapétázásához: bézsszínű és csodálatos a

szövése. További száz jard hasonló vásznat szintén tapétának. (A gyarmati lázongások miatt Indiát kihagytuk.) John folyton arra sarkall, hogy „vásárolj, vásárolj, vásárolj”, és jövendő otthonunk hatalmas méreteire hívja fel a figyelmemet. Nagy örömömre éppen ez az otthon hozott bennünket ismét közelebb egymáshoz. Állandóan a házról beszélgetünk, a terveket nézegetjük, John kikéri a véleményemet. Miközben a részleteket vitatjuk meg, látom, ahogyan a ház nő, bármily különösen hangzik is. „Látomásaim” természetfölötti kapcsolatban vannak magával az épülettel, az óceán több ezer mérföldjén át könnyedén összeköttetésben vannak az elme rádiója révén. (A rádió még nem jutott el Seattle-be, de amikor elutaztunk, már mindenki erről beszélt.) „Látomásaimról” senkinek sem szóltam – Johnnak semmi érzéke az ilyesmihez –, ugyanakkor az építkezésen dolgozó százak munkája révén valóban folyamatosan „látom”, amint nő a ház.

Két napja igen figyelemreméltó eset történt, amelyet érdemes feljegyeznem. Miközben Johnnal a tervet néztük, férjem a Reggeliző-szobára, a tervünkön a Bankett-teremtől balra fekvő, a Konyha alatt elhelyezkedő helyiségre mutatott, amelynek helyét kétségkívül csak egy férfi választhatta ki. Bosszant az elhelyezkedése, mivel ablakai mind nyugatra néznek, a kertre, és nincs olyan asszony, aki ne tudná, hogy reggel a lelket a keletről besütő korai napsugár vidítja fel. John azzal érvel, hogy ott reggelizhetek, ahol csak tetszik, így többek között a Szalonban is, amelynek ablakai valóban keletre és délre, viszont kellemetlen módon a felhajtóra néznek. John emlékeztet, hogy legalább harmincfős személyzet lesz a házban, és ha életem végéig

ágyban akarok reggelizni, annak sincs akadálya. Csakhogy természetesen elsiklik a lényeg, a Reggelizőszoba elhelyezkedésének esztétikai elvei, valamint azon meggyőződésem fölött, hogy emiatt a szobát nem fogjuk kihasználni. Mindegy. A meglepő az volt, hogy heves vitánk közepette John a terven a szoba ablakai közül a másodikra mutatott. Mondom erre, hogy nem, ott nem vágtak ablakot, mivel az építész csak most jött rá, hogy a kamrát az északi oldalról a délire kell áttenni, hogy könnyebben le lehessen jutni az alagsorban lévő hűtőkamrához és porcelántároló helyiséghez, amelyekbe a Konyhától északra lévő ajtón keresztül lehet lemenni. John felhívta a figyelmemet, hogy ő semmit sem tud erről, sőt még az asztalon heverő számtalan táviratot is átnézte. De én tudtam, teljes bizonyossággal tudtam, hogy végrehajtották ezt a változtatást.

„Láttam", hogy már felhúzták a falat, helyükre kerültek a téglák, láttam a habarcsot csapkodó kanalakat. Tudtam, pedig senki sem mondta. Amikor John késő éjjel táviratot kapott, hamuszürke arccal jött be a szobába. Átnyújtotta a táviratot. – Magyarázd ezt meg, Ellen! – kérte.

– Megérzés, szerelmem.

– Igen?

– Pontosan.

– A házra vonatkozólag.

– Ezúttal igen.

– Máskor is voltak tehát megérzéseid?

– Kinyílik előttem a világ, kedves férjem, amint azt előre megjósoltad. Utazásunk máris igen sok tekintet-

ben… megvilágosított. Vagy úgy is mondhatnánk, felvilágosított.

– És ha megkérdezhetem… mit „láttál” még?

– Azt ajánlom, ne faggass erről!

– Engem? Te mindig „látsz” engem? – kérdezte szemmel láthatóan feldúltan.

– És ha igen?

– Nem hiszek az ilyen badarságokban.

– Akkor nincs miért aggódnod, édes lelkem.

– Ne hívj így!

– Nőkkel látlak – feleltem. – Fiatal, még alig bimbózó lányokkal. Kimondhatatlan dolgokat művelsz ezekkel a sötét bőrű teremtésekkel, akikkel körülvesszük magunkat, amióta csak eljöttünk otthonról. – Most már sírtam, bár próbáltam uralkodni magamon. Biztosan bolondnak tartott.

John elsápadt. – Nevetséges! – Szája kiszáradt, s a rekedten elsuttogott szót attól tartok még ő sem hitte el. Szokott dührohama elmaradt, és csendben elhagyta a szobát.

Meglepődtem, amikor később józanul, a szokásostól eltérően udvariasan és figyelmesen tért vissza.

Aznap éjjel olyan gyöngéd férjem volt, mint a nászéjszakánkon. Csak az én gyönyörömmel törődött, úgy, ahogy addig még soha, és később hallottam, hogy sír álmában. Az örökös, kedves Naplóm, a mindenkinél fontosabb örökös! Én vagyok az eszköz, amelynek révén megteremtheti utódainak sorát, a többi csak zabigyerek lesz. (Gondolom, utunk során máris egy csomót hagytunk magunk mögött!) Ebben a vállalkozásában szüksége van rám, szüksége van arra, hogy hajlandó legyek lefeküdni vele, különben sosem tudja

valóra váltani az álmát, hogy vagyonát az örököseire hagyja. Ez a sürgető szükség kényszeríti rá, hogy tisztelettel és méltósággal bánjon velem, függetlenül a házasságunk valódi minőségétől. Hiszem, hogy megtanítottam kesztyűbe dudálni! De nem Isten, hanem az ördög tartja rettegésben, mert csakis ő sugallhatta ezt a hazugságot, amit aznap éjjel mondtam neki, mivel sosem láttam más nőkkel. Igaz, gyanakodtam, de amikor úgy állítottam be, mintha láttam volna, úgy érzem, egy pillanatra ő is látta, átélte hűtlenségét, és talán ezek az eleven, világos emlékképek hitették el vele, hogy tanúja voltam züllött cselekedeteinek. Higgyem tán, hogy John egyszerűen kitalálja mindazt, amit művel velem, amikor az ágyban vagyunk? Természetesen tanulta őket, és ezt mindketten tudjuk, ahogyan azt is, hogy nem tőlem.

Így aztán tovább folynak kisded játékaink. Férjfeleséget játsszunk. Mintha semmi gond nem lenne, nézegetjük a ház terveit. Én kezdek lassan beszélgetni Szukenával, akinek nagyon élvezem a társaságát. John pedig napokra elmegy szafárikra, majd bűntudatos arccal, egy impalát cipelve tér vissza. Nekem ott vannak a látomásaim. Neki az álmai. Női mivoltom a titok, amely megőrzi kettőnk között az egyensúlyt.

Amikor havi vérzésem megjön, John az italban keres vigasztalást, és napokon át nyomott a kedve, majd újra visszatér az ágyamba. Néha gyöngéden, máskor elkeseredetten. Én vagyok a kulcsa jövendő boldogságának, ő pedig az én boldogságomé. Kezdem megtanulni a házasság játékszabályait.

Kenya, 1908. május 15.

Csaknem egy hónapja, pontosabban három hete és öt napja nem jegyeztem fel semmit ebben a személyes krónikában. Most azonban itt az ideje, hogy ha röviden is, de megtegyem, mert attól tartok, sokáig úgysem tudom tartani a tollat. Ez alatt az idő alatt jobbára eszméletlen voltam vagy félrebeszéltem; nemrégiben elutazó útitársaink azt hitték, maláriában szenvedek. Tizenöt fontot fogytam, bordáim elől-hátul kilátszanak, mint a szolgálatunkban álló bennszülött asszonyoké. Napokon át láz gyötört, nem volt étvágyam, izzadtam és reszkettem. Csak Szukena gyöngéd ápolása, keserű teái, gyógyszerei és saját végtelen imáim mentettek meg, segítettek a felgyógyulásban. Ez alatt a négy hét alatt egyszer sem hagytam el a sátramat, és a bennszülötteken kívül senkivel sem érintkeztem. Még John is került; kint állt a sátor előtt, és egy felhajtott háromszögletű sátordarabkán át beszélgetett velem. Ez az elszigeteltség megviselt, s olykor majdnem az őrületbe kergetett. Szukenával folytatott kezdetleges beszélgetéseim, e szavakból és gesztusokból álló furcsa kombináció kapcsolt csak a világhoz. Lázálmomban megnevezhetetlen helyeken jártam, amelyeket olykor annyira valóságosnak hittem, hogy Szukenának kellett visszarángatnia onnan. Hiszem, hogy legalább háromszor csak hajszál választott el a haláltól, és amikor az alvilágban lebegtem, egyszerre éreztem frissességet és félelmet. A másik oldallal történt finom érintkezésem után kevésbé tartok önnön elmúlásomtól, azt azonban nem tudom eldönteni, hogy a mennyben, a pokolban

vagy a purgatóriumban jártam-e. Annyit azonban biztosan tudok, hogy Isten mentette meg az életemet, de az ördög megalkudott a lelkemre. A beszélgetést pontosan már nem tudnám felidézni (bár akkor tisztán hallottam minden szót), de bizonyosan tudom, hogy olyan ígéreteket tettem, amelyeket talán nem kellett volna.

Szukena, aki ápolónőm volt és vajákos asszonyom, egyébként testvérem és barátnőm, mindvégig tudta az igazságot: lázam és gyengeségem nem a víztől, sem az őserdei bogaraktól van, amelyek elárasztják ezt az istentől elhagyatott helyet, hanem a férjemmel való kapcsolat miatt kerültem ilyen állapotba. „Kimondhatatlan" betegséget kaptam, amelynek férfiak a terjesztői és nők a szenvedő alanyai. Betegségemre a gyógymód igen kellemetlen, bár mint megtudtam, sokkal elviselhetőbb, mint John számára e pillanatban vagy amilyen számára lesz, hiszen ő injekciókúrát kap a férfitest úgyszintén „kimondhatatlan" tájékába.

Ez viszont magyarázatot nyújt John csaknem hat héttel ezelőtti verítékezésére, arra a hosszan elhúzódó betegségre, amelytől pocsék hangulata volt, és így már érthető, hogy orvosságot kellett hozatnia. Minderről semmit sem tudtam, amíg Szukena nemrégiben fel nem világosított. John felgyógyulása azonban minden jel szerint sokkal gyorsabb volt, mint az enyém, hiszen az elmúlt három hét alatt, amíg én a sátramban feküdtem, ő ismét vadászni volt, és szafárira ment. (Megtudtam azt is, megint csak Szukenától, hogy általában fordítva szokott lenni: a férfiak sokkal többet szenvednek ettől a betegségtől, mint a nők. Miféle átok ül rajtam, amely így megváltoztatta a betegség lefolyását?)

Férj és feleség nem beszélnek erről a témáról, és nem is fognak soha. Ebben egészen biztos vagyok. Férjem hűtlensége miatt, és hogy képtelen a házassági esküket betartani, és nem viseltetik olyan tisztelettel irántam, mint azt megérdemelném, sokat sírtam és gyötrődtem. Most már gyönyörét is megszenvedtem, és alig várom, hogy a szégyenből és fájdalomból valamennyit törleszthessek neki. Természetesen az örökössel üthetnék vissza. Ha megtagadnám, hogy örököst szüljek neki, de képtelen vagyok teljes szívvel kiállni emellett, mert magam is vágyom gyermekre, hogy elterelje figyelmemet a helyzetemről. Mindazonáltal a gondolat, hogy testi kapcsolatba kerüljek Johnnal, annyira viszszataszító, hogy szó szerint felkavarodik tőle a gyomrom. Hányok, ha erre gondolok. Elűzöm a gondolataimból, és megesküszöm, hogy soha nem kerül erre sor. Már elkövettem a megbocsátás tévedését (hiszen mindvégig tudtam, mit művel!). Soha többé nem csapom be magam. Kénytelen lesz könyörögni. Kénytelen lesz sírni. Érzelmileg és anyagilag is megfizettetem vele mindazt a kínt, amelyen keresztül kellett mennem.

A pokol, amely sok héten át lángolt az ölemben és az agyamban, megerősített abban, hogy elítéljem férjemet, és elszántam magamat a bosszúra. Ha a pénzt szereti, megfosztom az utolsó centjétől is. Álmai palotája sosem készül el. Az építkezés sosem fejeződik be. Nem kímélek semmilyen költséget. Végig kell néznie, ahogyan könnyelműségem miatt vagyona egyre apad, mert pénzét haszontalan és csip-csup dolgokra fecsérelem el. Mindenre, amit csak képzeletem kitalálhat. És nem mer majd megakadályozni benne, mert utódai előtt összezárom a lábam, akár egy vadcsapdát.

Bosszúvágyam arra is rávesz, hogy megegyem a levest, amelyet Szukena készített. Megengedem, hogy átizzadt ágyneműmet és hálóingemet kicserélje; bármit megteszek, hogy ne térjen vissza a láz. Elviselem őrangyalom fájdalmas és megalázó kezelését.

Rábírom magam, hogy elhagyjam a sátrat, és a léggyökerű indiai fügefa alatt felállított asztalhoz ülve a vacsoránál farkasszemet nézzek Johnnal. A szemébe nézek, és éreztetem vele, mennyire erős az elhatározásom, hogy helyrehozzam azt a rosszat, amit elkövetett. És ő tudni fogja. Lesújtom az erővel, amelyet mindkét oldalhoz intézett imáimból és drága barátnőmből, Szukenából merítettem. Szukenának hatalmában áll, hogy gyógyítson, és kapcsolatot teremtsen a másik oldallal. Fekete keményfából faragott babái segítségével. Énekeivel és gyógyfőzeteivel. Férjem csak lassan látja majd be, hogy betegségem határozottá, szenvedésem bátorrá tett. Egyszer s mindenkorra megbánja, hogy hűtlen volt hozzám!

És Szukenával az oldalamon én diadalmaskodom majd. Barátnőm hazajön velünk. Az engedmények sorában, amelyekre férjem kényszerül, ez lesz az első.

Kairó, Egyiptom,1908. június 15.

Elképzelni sem tudok forróbb helyet, mint Kairó júniusban. Napokon át hajóztunk le a Níluson – milyen különös világ, ahol északnak folyik egy folyó! –, John mind e közben pokoli hangulatban van, ami nagyon is érthető: április vége óta, amikor azt a szörnyű nyavalyát rám testálta, nem részesítettem kegyeimben. Most pedig ezen a zárt helyen, a lapos fenekű kis hajón, amelyen szoros közelségben élünk, nem talál bimbózó fiatal lányokat, akiket az ágyába vihetne, csak a hajót benépesítő európai családok lányait, akik beszélni, olvasni és írni tudnak, és azonnal jelentenék, ha megpróbálná felemelni a szoknyájukat. Tépelődik, iszik, a többi utas előtt kérkedik, és bölcsen békén hagy bennünket Szukenával, kivéve vacsoránál, amelyet az unalmas kapitány asztalánál költünk el, ahol rajtam kívül mindenki folyékonyan beszéli a közös nyelvet: az italét. Hallgatom, ahogyan John a vadásztörténeteit meséli, és elképeszt, mennyire ügyesen szerez barátokat; nézem, amint elalélnak tőle a nők, és eltűnődöm, vajon egykor én is így viselkedtem-e a társaságában. Gyűlölni akarom, de ez a háborgó érzés lassan csitulni kezd. Akár szándékosan teszi, akár nem, de időt szentel annak, hogy a kedvemben járjon; segített pompás perzsaszőnyegeket választani (Luxorban), és jó néhány fonott holmit, főleg füles és fedeles vesszőkosarakat, összesen hetvenöt darabot. Legértékesebb szerzeményem eddig a kézzel faragot alabástrom-készlet: étkészlet, kenyeres- és salátástányérok, kétféle méretű levesestál, mindez negyven személyre. Minden darabot gondosan becsomagolva egy éven belül Seattle-be

szállítanak. John azt mondta, hogy szerencsésnek tekinthetjük magunkat, ha a szállítmány egyben megérkezik, mire rögtön nyolcvan főre emeltem a rendelést, és láttam, hogy férjem arca megrándul a költségek növekedése hallatán, noha ezek a mérhetetlenül szegény egyiptomi parasztok jóformán ingyen adják az árujukat. Nyolcszáz főre is rendelhettem volna, és még akkor sem költöttem volna el férjem egyheti jövedelmét. Most már tisztán látom, hogy ha valóban bosszút akarok állni Johnon, akkor a házépítésnél kell kezdenem. Ez az egyedüli fegyverem.

Kezdem megutálni az európaiakat azért, ahogyan drága Szukenámmal bánnak. Azok közül, akik egyáltalán észreveszik – megvallom, igen kevesen vannak –, csak elvétve akad, aki rabszolgánál többnek tekinti, és tisztelettel bánik vele. Egy francia házaspár nagyon kedves volt hozzá; az asszony méretben ráillő ruhákat is ajándékozott neki – az én ruháim sajnos kicsik lennének –, és Szukena el is fogadta őket.

Egy kanadai asszony rendkívül figyelmesen és tiszteletteljesen bánt vele, és mindig a nevén szólította.

A többiekből hiányzik az emberség. Örültem, hogy elhagyhatom a *Ra napját,* még ha Kairó utcái váltják is fel.

Kevés olyan sűrűn lakott város van a világon, mint Kairó: barna testek milliói, puha barna vagy néha finom zöld árnyalatokban játszó, hosszú vászonköntösökben. Olyan, mintha hálóingben járnának, mintha mindenki éppen most kelt volna fel. A férfiak fehér vásznat tekernek a fejükre, a nők eltakarják az arcukat, csak fekete, egyenesen előre néző, semmit s mégis mindent látó szemük látható. A vízi bivalyok szekeret

vontatnak az utcákon, összemocskolják a napszítta téglákat, és a bűz napfelkeltével csak fokozódik. Az emberek a folyóban mosdanak – amely e föld szíve –, ott mossák gyermekeiket, főzőedényeiket, tevéiket. A folyóvíz bűzös és ocsmány, ők pedig szinte ebben a vízben élnek.

De hadd térjek rá az esetre, amelyet el akarok mesélni. Szukenával triciklin elvittek minket a város legnagyobb piacára, amely ennek az embertömegnek a kellős közepén fekszik. Nem mi voltunk az egyedüli látogatók a városban, de nekünk kétségtelenül úgy tűnt. Vettünk pár csecsebecsét, rengeteg színes anyagot, és néhány újabb darab, ezúttal díszesen faragott alabástromot. A vásárolt holmi toronymagasan állt a triciklin, vezetőnk mégis újabbakat halmozott rá. Miután egy órán át vásárolgattunk, beültünk egy kis teázóba, ahol fiatal fiúk nagy legyezőkkel hűsítették a vendégeket. A teától izzadni kezdtem, az izzadás pedig lehűtött. Elkövettem azt a hibát, hogy amikor a teáért fizettem, megmutattam az erszényemet; John már számtalanszor óvott, hogy ezt ne tegyem, mégsem tudok leszokni róla. Elkövettem hát ezt a hibát – Johnnak természetesen igaza van –, és aki odanézett, láthatta, milyen sok bankjegy van nálam, mivel a férjem az érkezésünk előtt váltott be dollárt, és elegendő költőpénzzel látott el.

Most már tudom, hogy szándékosan idézték elő, de akkor még nem sejtettem, így amikor a teázó ajtajában tülekedés kezdődött, Szukenával hátrafelé menekültünk, hátha sikerül elkerülnünk, hogy belesodródjunk a verekedésbe. Amint kiosontunk a hátsó ajtón, nem is egy, hanem két gonoszképű férfi közeledett felénk

késsel. Világos volt, mit akarnak: pénzt vagy életet. Ájulás környékezett a támadás láttán, és még az is megfordult a fejemben, hogy a két férfi mást is akarhat egy fehér bőrű asszonytól.

Készségesen feléjük nyújtottam a táskámat, de Szukena szeretettel lefogta a karomat, fejével nemet intett, és mutatta, hogy fogjam erősen. Az egyik férfi előrelépett; gondolom, ránk akart támadni, ha nem is mindkettőnkre, de Szukenára mindenképp. De ez a bátor asszony kihúzta magát, és szálegyenesen magasodott föléjük. Sötét bőre csaknem kék volt.

– Núbiai! – kiáltották a férfiak a maguk nyelvén.

Ekkor Szukenát merőben új oldaláról ismertem meg. Rámeredt erre a férfira, olyan dühödten, amit lehetetlen szavakkal leírni. Könnyedén, kecsesen egy lépést tett felé, mozdulata nem annyira lépés, mint inkább hullámzás volt, mintha kígyóként siklana, és nem is ember lenne. Mindeközben mély, halk torokhang tört fel a torkából és a mellkasából, és ez a lüktető hang mintha körülvett volna bennünket. A férfi, akit láthatóan zavarba ejtett Szukena közeledése, egy lépést hátrált, s ezzel elárulta, hogy barátnőm erősebb nála. A torokhang ekkor beszéddé változott, de ezt a nyelvet még sosem hallottam, a fekete kontinensen tett utazásaink során egyetlenegyszer sem. A férfi és társa azonban mintha megértették volna ezt a primitív közlést. Amikor Szukena intett a kezével, a férfi mozdulatlanná merevedett. Olyan volt, mint egy márványszobor. A kezében szorongatott kés inkább dísz volt, és nem fegyver. Mindketten remegni kezdtek – esküszöm, lábunk alatt a föld is megremegett, mintha földrengés lenne –, majd összecsuklottak, és fájdalmas görcsök-

ben fetrengtek a földön, mintha gyomrukat és beleiket hirtelen rettenetes betegség támadta volna meg. Nyögésük hamarosan a rémület jajszavává lett.

Szukena kézen fogott, kikerülte az előttünk heverő férfiakat, majd végigvezetett a sikátoron a várakozó triciklihez. Amikor visszanéztem, keservesen nyöszörgő támadóink még mindig a földön hevertek.

Szukena nem említette az esetet, és én a magam részéről ennek örülök is, mert nem tudnék mit hozzászólni. De most már kevésbé tartok attól, hogy messze bemerészkedjek ezekbe az idegen utcákba. Úgy érzem, nem kell félnem, afrikai barátnőm megvéd a gonosztól. Hihetetlen hatalma felkeltette a kíváncsiságomat. Ki kell derítenem, honnan származik ez a hatalom, elsajátítható-e, magamévá tehetem-e. De ha Szukena tanít, minden lehetségessé válik. Mindent elérhetek, amit csak akarok.

Kréta, Görögország, 1908. július 4.

Nemzetünk születésnapját John ivással ünnepelte. Ünneplését még dél előtt kezdte; azt a tiszta szeszt vedelte, amelyet az itteni halászok röviditalként isznak, és amely állítólag gabonapálinka. A görögöknek természetesen csekély vagy semmi fogalmuk sincs a függetlenség napjáról, és John hazafias megnyilvánulását bizonyára zavarba ejtőnek találják.

Szukenával bejártunk egy romot, egy régi kikötővárost, amely most negyed mérfölddel beljebb van a parttól, s amelyet kétezer éve egy földmozgás emelt ki a tengerből. Kőkádakat láttunk, amelyekben valaha ruhát mostak, s amelyek olyan kiváló állapotban vannak, hogy elég lenne egy dugasz és egy szappan, hogy ismét használni lehessen őket. Nyersen sajtolt olívaolaj, tintahal és fára mászó – saját szememmel láttam! – kecskék hazája ez, ahol a jó étvágyú, csöndes, békeszerető parasztok nagy kedvvel diskurálnak a kávéházakban, isznak, és ahol olyan erős és keserű a kávé, hogy felfordul tőle a gyomrom.

Itt történt ma reggel, a Földközi-tenger sötétkék mélységeire tekintő többszobás lakosztályunkban, hogy április óta először engedtem Johnnak. Már reggel nagy volt a meleg, és felkeltem, hogy az ablaknál élvezzem a tengerről fújó szelet, amikor a férjem hátulról megfogott, erős kezét a hálóruhám alá csúsztatta, mielőtt még hangosan tiltakozhattam volna.

Két kézzel kapaszkodtam a franciaablakba, és megfeszítettem a testemet, majd előrehajolva szinte felkínálkoztam neki. Hálóingemet feltolta a csípőm fölé, szemérmetlen szándéka miatt lábujjhegyre kellett állnom,

térdem remegett, szívem vadul kalapált. Istenem, ezeken a lapokon bevallom, mennyire izgalomba hozott! Vágyunkat kölcsönösen felcsigázta részben az, hogy hónapokon át elutasítottam a közeledését, részben John erőszakossága, amely egyszerre férfias és heves, óvatos és gyöngéd. Képtelen voltam megtartani, így lassan térdre ereszkedtem, de férjem nem engedett el, hanem lázasan tört a csúcs felé, ahol a féktelen érzékiség szédítő pillanatában megpróbáltam kiáltani hozzá, de hangom csak érthetetlen nyögésként szakadt ki torkomból, amit férjem biztató jelként értelmezett. Elégedett sóhajjal dőltünk a földre, ő a hátamon, arcom a kőpadlóhoz simult.

– Aligha hölgyhöz méltó helyzet – mondtam elhalóan, s megjegyzésem spontán nevetést váltott ki mindkettőnkből.

– Reggeli lovaglásunk – tette hozzá John, s ezen is jót mulattunk.

Amikor elhúzódtunk egymástól, John megfordított, és így feküdtünk egymás mellett, hálószobánk és öntudatunk küszöbén, reggeli napsütésben fürödve. Szorosan John derekára kulcsoltam lábamat, és így szóltam: – Mögöttünk van, ugye?

– Remélem.

– Soha többé.

– Soha – érintette meg gyöngéden az arcomat.

– Bolond voltam, Ellen – majd a szavak, amelyekért imádkoztam: – Bocsáss meg!

– Nem beszélünk róla többet! Sem most, sem soha az életben! – Nem tudom, honnan e megadás. Talán visszza akartam kapni a házasságomat. Az életemet. Talán Szukena bámulatos hatalmába vetett bizalmam miatt

Johnban nem akadályt, inkább játékszert láttam. Macskának és nem egérnek éreztem magam. Enyém volt, amit ő akart tőlem: hogy örököst adjak neki. Az övé volt, amihez hamar hozzászoktam: társadalmi állás, hatalom és korlátlan gazdagság.

Amint ott feküdtünk, ez a negyvenéves férfi ismét tüzes szeretőként ölelt magához, én pedig ismét megadtam magam. És házasságkötésünk óta először megmondtam, mi okoz nekem gyönyört. Minden utasításom után láttam, mennyire felcsigázza mindez a vágyát, minden érintésemre rekedten kiáltott fel:

– Igen! – és azt tette, amit kértem tőle. Megvallom, A. kedves Naplóm: nem tudtam… soha nem sejtettem…

De irányításom mellett olyan új gyönyörökkel ismertetett meg, amelyek megriasztottak (mert átadtam magam nekik), és tiszta, tökéletes boldogsággal töltöttek el (minden izmomat egyszerre járta át a tűz!). Lábamat még mindig a dereka köré fonva, fejemet hátrahajtottam, nyirkos hajam szétterült a padlón, keblemet élénk pír vonta be, férjem pedig úgy lihegett, mint egy hosszútávfutó. – Jó fiú vagy, Johnny – mondtam, s olyan becenevet használtam, amelyet korábban sosem mertem kiejteni a számon. Nos, ez legalább annyira próbálkozásból, mint meggyőződésből történt.

Fejét mellemre fektette, és kis időre az a fiú volt, akit megdicsértem. Nem tudom szavakkal elmagyarázni, de abban a pillanatban férj-feleség kapcsolata megváltozott feleség-férj kapcsolatára. Erőt és bátorságot merítettem, hogy kifejezésre juttassam testi vágyaimat, s közben valahogy felülkerekedtem addig hajlíthatatlan férjemen. Nem akartam a múltra gondolni, csak a jövőt akartam irányítani.

Amikor felöltöztünk, majd az erkélyen kávéztunk, ölemben ismét mozgolódást éreztem, és csaknem arra kértem férjemet, tegyen megint magáévá. De az érzés merőben más volt, mint amikor egy nő vágyra gyúl. Először a szörnyű kávénak tulajdonítottam, majd reggeli felfedezéseim felgyülemlett izgalmának és álmom egy része megvalósulásának.

Aztán meg magát az aktust – vagy ha jól utánaszámolunk, aktusokat! – kárhoztattam. Ugyan ezt az állapotot még sosem tapasztaltam, a lelkemen – és nem a testemen – átfutó érzést mégis felfogtam. Élet támadt bennem. Várandós voltam.

Teljes, rendíthetetlen bizonyossággal tudtam.

Egy emberi lény növekedett, első pillanatait élte bennem.

Amikor Szukena meglátott, érzésem megerősítést nyert. Lakosztályunkban találkoztunk, ő mélyen a szemembe nézett, és szélesen elmosolyodott.

– Úgy, hát megkezdődni – mondta tört angolságával.

Igaza volt.

Párizs, Franciaország, 1908. szeptember 9.

Átok ül rajtam. Eljegyzésünk és az építkezésnél történt tragikus gyilkosság, Harry Corbin megtébolyodása, a különös és nem mindennapi események egy fiatal lány álmaitól eltérő életet vetítettek előre, igen, azóta tudnom kellett volna! Ma elvesztettem a gyermekemet. Kiszakadt belőlem. Mindvégig Szukena ápolt (azt állítja, hogy az asszonyok elvesztik azokat a gyerekeket, akik nem valók erre a világra, de ez nem vigasztal). Hiába könyörögtem Johnnak, hogy ne, mégis élénk társasági életet éltünk ebben a szeretett városban. Csaknem két héten át elszívta erőmet a fáradtság, nem szívesen ettem a túl zsíros és nem étvágygerjesztő ételt. Fűzőm túl szoros volt. Intettem Johnt, aki oly keveset tud a nőkről és igényeikről. Figyelmeztettem: ha azt akarja, hogy megszüljem ezt a gyereket, nem követelhet tőlem ennyit. Most végigszenvedjük e veszteség kínjait.

Ilyen fokú elkeseredést még nem éltem át. Két órán keresztül hisztérikusan sírtam Szukena karjában, zokogtam, nem voltam magamnál. Hasamban melegedő kisgyermekem nem volt többé. Orvost hívtak. Ágyban kell pihennem egy hetet vagy tíz napot. És mintha veszteségem kínja nem lenne elég, gyengélkedésem miatt férjem szabadon kalandozhat a városban, és keresheti kedvenc virágját (ne gondolja, hogy nem tudom!). Ma reggel, amikor megtudta a történteket, inni kezdett. Elképzelem a lányt: tizenöt-tizenhat éves. Szőke. Kék szemű. Tökéletes ellentétem. Férjem ajándékokkal halmozza el. Ő pedig magához édesgeti, és John képtelen ellenállni neki.

Hányingerem van a gondolattól. Szukena úgy képzeli, a tragédia miatt gyötör hányinger, de én tudom az igazságot. Harag és neheztelés forr bennem.

Sokat tépelődöm, és a sötét oldalhoz fordulok, tanácsot kérek, hogyan büntethetném meg Johnt, amiért sosem hallgat rám. Úgy parancsolgat, mintha munkavezetője vagy hajójának kapitánya lennék. Tudom, hogy egyetlen téren van hatalmam fölötte: örököst csak én adhatok neki. Nélkülem csupán zabigyerekei vannak. Tőlem törvényességet kap. Halhatatlanságot.

Szukena szeme mosolyog, amikor ezt elmagyarázom neki. – Amíg haragudni, Miss Ellen, addig tudom, hogy élni. – Szeretné, ha *raison d'ętre-m* lenne; tart tőle, hogy bánatom depresszióba sodor (gondolom, törzsi barátnőinél épp elég példát látott erre). John megbüntetésére összpontosítom hát minden erőmet: megtagadom tőle önmagamat, megtagadom a gyermekáldást. Hagyom, hadd kajtasson lányokat az utcán; a szerelmet sosem fogja megismerni. A család örömét sem.

Gondolatban terveket szövök, hogyan okozhatnék fájdalmat neki, miközben imádom. Néha gyűlölöm magamat, amiért ilyen odaadóan szeretem – vajon a korkülönbség választ el bennünket? Vagy sikere és ereje? Végtelenül nagyra becsülöm, ugyanakkor fenntartás nélkül, teljes szívemből utálom. Ha valaha őrületbe kerget majd valami, akkor ez a bennem élő két asszony lesz: az, aki szeret, s az, aki gyűlölni akar; aki Istenhez imádkozik, és az életet ünnepli, s az, aki a Sötétséghez fohászkodik, hogy büntesse meg a férjét. Hogyan tudnám összebékíteni egy testben, egy asszonyban ezt a kettőt? Megvetem. Szeretem. Vágyom a figyelmére, most mégis idegesít, hogy nem hagy nyug-

ton; függetlenséget, különélést szeretnék, mégis vágyom arra, hogy együtt, családként éljünk majd az épülő házban. Meg akarom büntetni. Szolgálni akarom. Ki vagyok én, kedves Naplóm, hogy ennyire háborog a lelkem?

A következő tíz napban tehát majdnem-gyermekemet gyászolom. Könyörögni fogok, hogy visszakapjam Isten kegyes áldásának adományát. Rossz néven veszem, ha férjem visszaél gyengeségemmel.

Nincs nyugalmam. Nem tudok aludni. Nem vagyok éhes. Szervezetem lassan kitisztul. Szukena úgy ápol, mint a testvérét. Egyre erősebben él bennem a hit, hogy ha Isten hagyta, hogy elveszítsem ezt a gyermeket, akkor annak valami rejtett oka van. Különben miért engedné, hogy ekkora veszteség érjen, ennyit gyötrődjem, ilyen szorongás és fájdalom legyen osztályrészem? Esetleg még nem jött el az ideje, hogy Johnnak örököse szülessen? Újabb megpróbáltatások előtt állunk? Van talán valami testi fogyatékosságom, és nem tudok gyermeket szülni, ami pedig más nőknek olyan könnyen megy?

Hogyan találok így lelki békét, s találok-e valaha is? Hogyan nyerem vissza a lelkemet, s visszakapom-e valaha is? Attól félek ugyanis, hogy lelkem eltávozott ezzel a majdnem-gyermekkel, aki elmenekült az apja elől, még mielőtt belépett volna annak világába. És amikor újra elolvasom, amit leírtam, tudom, hogy ezekre a kérdésekre a válasz maga a kettősség: az anyaság. Amit meg akarok tagadni Johntól, *az* mulasztja el bánatomat és szorongásaimat. Teljesen összezavarodtam. Elfáradtam, most már pihennem kell. Le kell hunynom a szememet, még ha el is kerül az

álom. Hallgatom, ahogyan Szukena törzse dalait és ütemes harmóniáit dúdolja az ágyam mellett. Hagyom, hadd varázsoljon el ez a bámulatos asszony, aki úgy szeret és törődik velem, mintha a testvérem lenne. Hová lennék az én drága Szukenám nélkül? Erős kötelék kapcsol össze bennünket. És ez így lesz, amíg világ a világ.

Seattle, Washington, 1908. december 9.

Csaknem egyévi távollét után Johnnal ma vonaton visszatértünk Seattle-be. Anyám és egykori nevelőnőm – anyám mostani titkárnője – vártak bennünket az állomáson. Úgy vetettem magam anyám karjába, mint egy nyári táborból hazatérő iskolás lány. Hetente legalább egyszer írtam haza, így anyám tud a terhességről és a vetélésről is. Nem úgy üdvözölte Szukenát, mint egy néger konyhalányt – bevallom, ettől tartottam –, hanem mint egy családtagot: csókkal és meleg szeretettel. Ez mindennél többet ért számomra.

Anyám magánál szállásolta el barátnőmet. Kis ideig külön kell élnünk, amíg Johnnal be nem költözünk a házba, amelyre vélhetően napokon belül sor kerül, bár az ünnepek miatt hetekig is elhúzódhat.

Ó, milyen csodálatos viszontlátni a várost, amelyet úgy szeretek! A sáros utak meg a többi kényelmetlenség sem érdekel. A szürke ég vagy az örökös eső sem. Szememnek üdítő a buja zöldet látni, miután napokon át csak Kansas és Colorado végtelen gabonatábláit, Idaho pusztaságait, majd Kelet-Washingtont bámultuk a vonatablakból. A folytonos esőtől pompásan zöld a természet.

Johnnal a régi lakásában lakunk. Szukena ide jött át ma, és együtt fogtunk hozzá tizenkét hajókofferem kicsomagolásához. Fáradságos munka. Ezenkívül még ránk vár az a feladat is, hogy az elmúlt év alatt hazaküldött tárgyak leltárát ellenőrizzük. Minden egy belvárosi raktárba érkezett, ahol ládaszám áll a holmink. Némelyiket ki kell csomagolni, másokat át kell szállí-

tani majd a házba, de valamennyit át kell számolni, ellenőrizni kell. Ez a munka heteken át leköti majd Szukenával az időnket, mivel ha jól számoltam, nem kevesebb, mint kilencvenöt szállítmánynak kellett megérkeznie. Szőnyegek, szőrmék, John afrikai vadásztrófeái, urnák, vázák, lámpák, fel sem lehet sorolni, annyi minden. Valódi karácsony. Még sosem voltam olyan izgatott, mint most, amikor kicsomagolom ezeket a kincseket. Úgy érzem magam, mint kisgyermek a karácsonyfa alatt.

A hosszú vonatút alatt lehetőségem nyílt ismételten visszautasítani John közeledését. Kárörvendően élveztem! Mivel össze voltunk zárva, nem tudott utcanők után járni. Nap nap után egyre elkeseredettebb és alázatosabb lett. Kiszolgáltattam magam, vele hívattam hordárt, vele hozattam ételt, úgy bántam a férjemmel, mintha az inasom lenne. Micsoda érzés! Le sem tudom írni, de gyermekem elvesztése óta először éreztem ilyet! Dühös pillantásom valósággal megsemmisítette. Remegett, amikor éjjel lefeküdtünk, és forró testemet az övéhez szorítottam, hogy aztán a lényeget megtagadjam tőle. Természetesen végül csak engedek majd. Nehezemre esik megfosztani magam az ölelése nyújtotta élvezettől (aminek persze nem adom jelét!). És most, hogy visszatérünk abba a városba, ahol nélkülem is sok gyönyört szerezhet, ideje, hogy beadjam a derekam, remélve, hogy ennek sikerül elejét vennem. Ám minden eshetőségre fel kell készülnöm!

A hazaúton Johnnal összeállítottuk a vendégek névsorát, akiket a házavatóra meghívunk. Január 15-re tűztük ki az ünnepség időpontját, így késlekedés ese-

tén is több hetünk lesz felkészülni. (John teljes mértékben a ház befejezésének szenteli minden idejét, amikor nem az olajügyleteivel foglalkozik. Már elment, hogy tárgyaljon a partnerével, Douglas Poseyval a múlt heti eseményekről, hiszen utazás közben nem kaptunk hírt az építkezésről.) New Yorkban, a Ritzben egy csomag fénykép várt bennünket, amikor gőzösön megérkeztünk a városba. Micsoda pompa!

A homlokzatot téglával burkolták, a ház kovácsoltvas kerítés mögött magasodik, a kaput két kőoszlop fogja közre, és fölötte a Rimbauer-címer látható.

A felhajtó virágos kis szigetet kerül meg, amelyet az Olaszországban vásárolt egyik szobor díszít.

A ház homlokzatán harmincnál is több ablak van, s vagy fél tucat kémény emelkedik a magasba a számtalan tetősík fölött. Elakadt a lélegzetem, amikor a ház belsejéről, a Főlépcsőről és a Bejárati Hallról készült képeket megláttam. Ó, ha belegondolok, micsoda fényűző palota az otthonom! El sem tudom képzelni! (De nemsokára meglátom!) A Szalonban láttam a páncélt, amelyet Angliában vettünk, a barnamedvét, amelyet John a svájci Alpokban lőtt, az orgonát, amely Bajorországból származik – már mind a helyükre kerültek! Milyen lenyűgöző látványt nyújtanak az egyéves utunk alatt vásárolt emléktárgyak és kincsek! Boldog izgalom tölt el, ha arra gondolok, hogy a Szalonomban teázom!

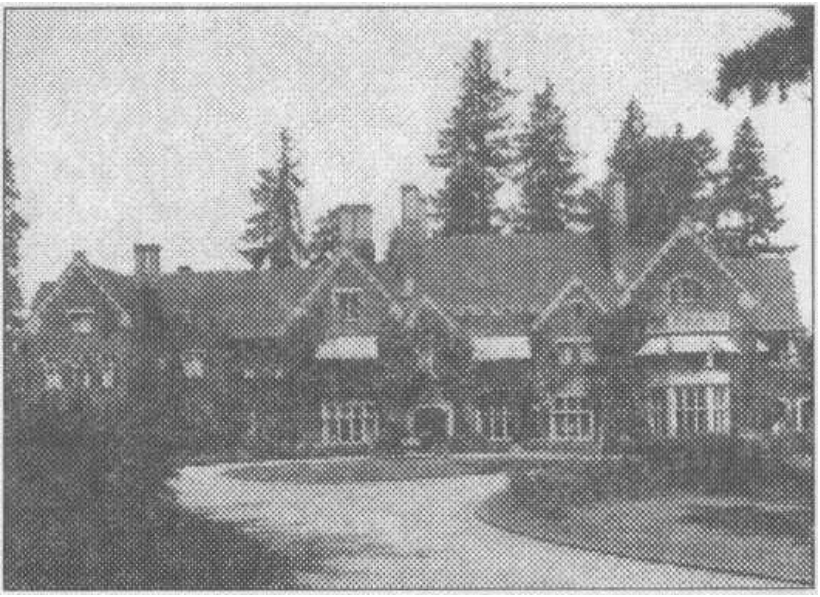

A házavató és hazatérésünket ünneplő estélyünk pazar eseménynek ígérkezik: mintegy háromszáz helyi politikus, művész, barát és üzletember hivatalos rá. Anyám még érkezésünk előtt ellenőrizte az előkészületeket. John ötven láda pezsgőt küldetett Franciaországból, valamint több száz láda bort; ennek a mennyiségnek egy részét a jeles eseményre szánta, a többit a Borospincében tároljuk (John azzal akar felvágni, hogy a nyugati parton neki van a legnagyobb magánborospincéje). A marhahúst Chicagóból és Kansas Cityből hozatta. A disznóhúst Nebraskából.

A friss halat a nagy napon egyenesen a partról szállítják fel a házhoz. A csokoládé Svájcból érkezik.

A tea Angliából. Szivart Kubából rendelt. John semmit sem bíz a véletlenre. Olyan ünnepséget rendez, amelyet Seattle-ben sosem fognak elfelejteni.

És ha keresztül tudom vinni az akaratomat – és biztosan így lesz –, akkor ezt az eseményt évente megismételjük. Elhomályosítja majd a New York-i partikat. A Rimbauer-estély. Az elkövetkezendő években csak ez szerepel majd a társasági rovatokban.

A legnagyobb házban a legnagyobb pompa.

Visszazökkentem a rendes kerékvágásba. Örülök, hogy hosszú utunknak vége.

Most új útra indulunk.

Seattle, 1908 szentestéje

John két fájdalmas héten át megtagadta, hogy elvigyen pompás új otthonunkba, amíg a munkások elvégzik az utolsó simításokat. Hivatalosan január 15-én, a hazatérésünket megünneplő estély napján költözünk be (John megszervezte, hogy „érkezésünkkor" a személyzet fogadjon bennünket). Miután több ízben is kértem a férjemet, hadd járjam be új otthonunkat, hogy hivatalos bevonulásunk előtt elintézhessem személyes holmink odaszállítását és elhelyezését, John ma délután új Cadillacjén felvitt a Spring Streeten, eszembe juttatva a sok hónappal ezelőtti, ugyanide vezető első utunkat.

A város még most is az utcaszintek helyreállításának őrületével küszködik, és néhol egészen hajmeresztő állapotok uralkodnak. Néhány család úgy döntött, bíróság előtt támadja meg a város ama jogát, hogy egyes helyeken akár hetven lábbal is kimélyítsen utcákat, másutt pedig feltöltse a szurdokokat, amelyek majdnem lehetetlenné tették a közlekedést. Komoly összetűzésekre került sor ebben a csaknem egy évtizedes csatározásban. A város ellen keresetet benyújtó családoknak nem kellett lejjebb építeniük a házaikat, így egyes házhelyek és házak földkupacokon, negyvenötven láb magas „ormokon" gubbasztanak, és ezek a földtornyok az amúgy sáros új utcaszintek fölé magasodnak. A házak ily módon teljesen megközelíthetetlenek, a családok pedig fedél nélkül maradtak. Kézenfekvő, hogy eljön az idő, amikor ezek a családok is kénytelenek lesznek beadni a derekukat, de addig is

micsoda látványt nyújtanak ezek a házak! Mintha a városnak ebben a keleti felében minden épület valamiféle állványzaton állna, és ezek az „ormok” sokszor öt emelet magasságban ostromolják a szürke, ködös eget.

A Rimbauer-kastély elé érve – mert ez bizony kastély! – elakadt a lélegzetem. Sokhónapnyi tervböngészés, faltologatás, ablakok megváltoztatása, de még a New Yorkba küldött fényképek sem készítettek fel erre a pillanatra! Látványos! Hatásvadász! Lenyűgöző!

Kő- és téglaotthonunk több száz láb hosszan nyúlik el észak-déli irányban, és elképesztő tégla-, tető-, kémény- és üveghomlokzatot tár a szemlélő elé.

Ha John lenyűgözőnek szánta, úgy sikerrel járt. Oldalakat teleírhatnék, és talán fogok is, ha nem leszek olyan fáradt, de e pillanatban csak egy-két szobát írnék le részletesebben, amelyek e férfi feleségeként örökre fontosak lesznek számomra.

Az ebédlő, amelyet Bankett-teremnek nevezünk pompás helyiség, közepén fényes diófa ebédlőasztallal. Becslésem szerint az asztal körül hetven-nyolcvan vacsoravendég is helyet foglalhat. A terem két oldalán üvegajtós beépített szekrények állnak, amelyekben nemsokára helyet kap hatalmas porcelángyűjteményünk. Elképzelem, hogy az északi fal mentén helyezzük majd el John családi teáskancsó-gyűjteményét, amelyet a föld több mint hatvan országából szedtek össze. Európai festők nagyszerű képei díszítik a falakat: főként tájképek, nem egyet nászutunk alatt vásároltunk, így vendégeink az asztal körül ülve távoli helyekről ábrándozhatnak, miközben a hat láb hosszú fahasábok lobogó lánggal égnek a kandallóban. Alig

várom a házavató ünnepséget! E köré az asztal köré – és több más köré – ültetjük majd le a vendégeinket. Micsoda esemény lesz!

Az emelet egész nyugati szárnya csak az enyém és Johné. Mindkettőnknek hat-hét szobánk van, köztük szalonok, öltözőszobák, dolgozószobák és könyvtárak. Hálószobám, az Úrnő Szobája pontosan olyan, amilyennek megálmodtam! Hatalmas, kiöblösödő ablaka van, amely az udvarra és a Konyha mellett lévő üvegezett Télikertre néz, ahol e pillanatban ültetik el a legkülönbözőbb növényféleségeket.

A Szoba ablakait fehér selyemfüggöny, valamint súlyos zöld brokát sötétítőfüggöny takarja. Az ágyhoz három lépcsőfokon lehet fellépni, és elképzelem, amint a személyzet majd a „trónusomról" pletykál. Nem baj, nekem nagyon tetszik! A Szoba faborítását finom kézi faragás díszíti, amelynek nagy része Opede-ből származik, ebből a dél-franciaországi kisvárosból, ahol Johnnal nem egészen hat hónapja jártunk. A hálószobámba beépített fafaragás drága, díszes és pompás. Az ágytól jobbra, a lépcső mellett egy háromrészes keleti spanyolfal áll, amely mögött gyorsan levetkőzhetek. Ajtóin életnagyságú tükrök vannak, így minden oldalról megnézhetem magam, mielőtt befekszem férjem mellé, amikor felkeres a hálószobámban. (Bevallom, a ház látványa mocskos múltunk emlékét majdnem kitörölte. John büszke a művére, én pedig a férjemre, hogy ilyen fényűző palotát varázsolt ide!) A spanyolfal másik oldalát, amely a szoba felé néz, sötétzöld plüssel vonták be, amely a ház mögötti erdőt idézi. Négy nagy perzsaszőnyeg, egy sötétzöld bársonnyal bevont dívány, két XIV. Lajos korabeli karosszék és egy Loire-

mentéről származó öltözőasztal van még a szobámban. Királynőhöz méltó lakosztály!

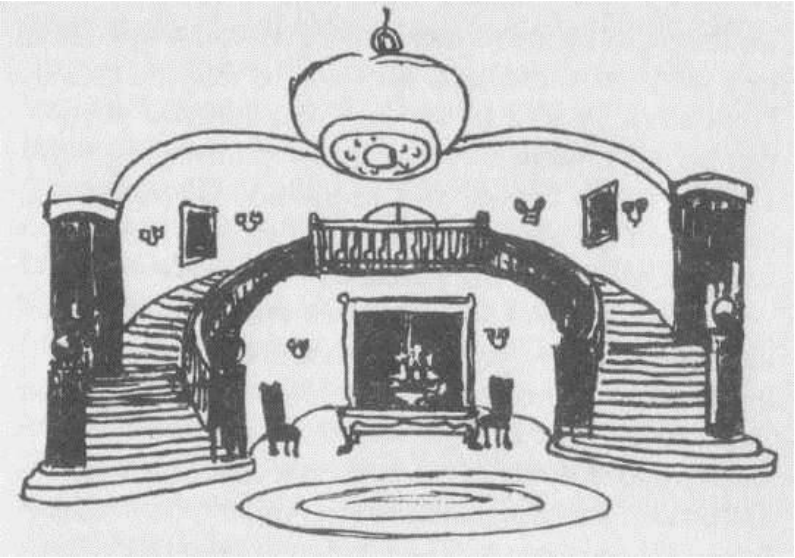

1909. január 16.

Be kell számolnom a házavató ünnepségről, kedves Naplóm, és az azt követő mesés szerelmeskedésről.

Először is az időjárásról. Bizonyára a jobbára trópusi vidékeken eltöltött hosszú idő miatt kapjuk ezt a büntetést. Kenya és Kairó forróságának mértékét meghaladja az a dermesztő hideg, amely emberemlékezet óta nem volt Seattle-ben. A városban napokkal ezelőtt mínusz tíz fok volt, így amióta csak az eszemet tudom, most először lehetett a Union tavon korcsolyázni, majd egy nappal később még alacsonyabb lett a hőmérsék-

let. Reggeltől késő estig mindenki a szabadban élvezte a hideg telet. Aztán bekövetkezett a tragédia: hirtelen felmelegedett az idő, és az újság szerint másnap reggel több mint húszezer vízcső robbant fel! Új otthonunkban szerencsére nem történt baj, igaz, magasan a dombtetőn fekszik. Egyetlen csőnek sem esett bántódása, amelynek a felső tízezer körében rögtön híre ment. John szerint ez a jó tervezésnek köszönhető: jóváhagyása mellett a mérnökök alaposan szigeteltek, és a falak belső oldalába építettek be minden csövet. Gondolom, az sem ártott, hogy a személyzet alaposan befűtött minden szobában, és az ünnepségre készülve a vízgőz is melegíti a helyiségeket. Vendégeink, akik közül sokaknak még folyóvíz sincs a házában, szívesen jönnek el ma hozzánk!

És most a házról – egészen beleszerettem! Micsoda fényűzés, ilyen pazar költekezésnek nincs párja, legalábbis nem ezen a parton. Talán csak Rockefeller, Vanderbilt vagy Carnegie épített a miénkhez hasonló, lenyűgöző épületet. Miközben e sorokat írom, az építkezés változatlanul folyik (vajon befejeződik-e valaha?), ám ennek ellenére húszezer négyzetméternyi lakóterületet mutathattunk meg a vendégeinknek! A Bejárati Hall, a John vadásztrófeáihoz vezető galéria hatvan láb hosszú; elképesztően gazdagon díszített, afrikai mahagóniból készült a falborítás. Innen a három szintből az elsőre felvezető, kétfelől felívelő lépcsőhöz jutunk. A lépcső aljából jobbra és balra előre és hátra is belátni a hallt. Szemben van a Konyha és az üvegezett Télikert. Jobbra a képtár és többi nappali. Balra a Bankettterem, további hallok, folyosók és szalonok, s a Regge-

liző-szoba. Napokba telt, amíg kiismertem magam a kastélyban. Könnyen és gyorsan el lehet tévedni.

Több mint kétszázötvenen vettek részt a házavatónkon. Hat szobában terítettünk, e hat szoba egyikében költötték el a vacsorát, majd hajnalig táncoltak a Nagy Bálteremben. A vendégek közt volt egy szenátor, egy polgármester, Marjorie Savoy, a Broadway-n hírnevet szerzett színésznő, egy baseballjátékos, akinek nem emlékszem a nevére, de állítólag igen híres, egy szopránénekesnő és Jeanine Sabino, egy káprázatos szépség (nem volt kedvemre, hogy John a kelleténél több időt töltött a társaságában), két olasz és egy kínai, akik állítólag gint szállítanak vagy más sötét üzlettel foglalkoznak, és csupán azért kaptak meghívást, mert John olajimportja az ő együttműködésükön múlik. (Minél többet tudok meg a férjem üzleti ügyeiről, annál jobban elborzadok. Külföldön töltött évünk egyik előnye éppen az volt, hogy John olajügyekben a bizalmába avatott, és sokat tanultam tőle. Állandóan titkos megbeszéléseket folytat, hogy megegyezést üssön nyélbe az olajfinomítók és a kisebb olajtársaságok között abból a célból, hogy a vasutat alacsonyabb szállítási költségekre kényszerítsék, jobb szállítási feltételeket harcoljanak ki, és csökkentsék a munkások bérét. Mennyi titkolódzás; erről fogalmam sem volt.)

Fehér ruhát viseltem, amelynek nagy sikere volt a férfiak körében, így mostantól minden évben ezt fogom felvenni! A nők mind nagyon elegánsak voltak, dús bársony-, selyem- és gyapjúruhákat viseltek.

A férfiak szmokingot vettek fel, finoman, elegánsan festettek. Nyugodtan mondhatom, hogy általános hódolat tárgyai voltunk, és ezen esemény következtében

éveken át azok is maradunk. Mindenkit lenyűgözött a ház mérete, s hogy milyen közel van a városhoz. „Múzeum” és „királyi palota” megjegyzések röppentek fel a házat bejáró vendégek ajkáról. A berendezés fényűző és pompás, hosszú utazásunk most látszik igazán indokoltnak, mert mindaz, amit összegyűjtöttünk, csodálatosan harmonizál. Pazar anélkül, hogy csiricsáré lenne; extravagáns, de nem taszító. Büszke vagyok mindkettőnkre azért, amit elértünk.

Leírok egy beszélgetést, amelyre akkor figyeltem fel, amikor a Könyvtár felé közeledtem (hatezer kötet!). Ketten beszélgettek: Tanner Longford, az egyetem rektora és Bradley Webster, aki egy apám bankjával versengő bank elnöke. Feltétlenül ki kell emelnem, kedves Naplóm, hogy egyikük sem kicsinyes gondolkodású – távolról sem! és az a tény, hogy egy ilyen beszélgetést, amelyet kihallgattam, bizonyára nem szántak idegen füleknek, erős valószínűséget kölcsönöz az elhangzottaknak.

Tannernek mély hangja van, amely engem a mesemondók orgánumára emlékeztet. Bradley Webster alacsony férfiú, orrhangja elfulladó. Először Tanner szavait hallottam.

– Hallott a gyilkosságról, ami idefent történt?

– Igen. Ugye, milyen borzalmas? – kérdezte Bradley öntelten.

– Úgy hallom a férfit Corwinnak hívják, nem?

– Úgy emlékszem, Corbin a neve.

– Ó, igen. Így van. Nos, az a szerencsétlen teljesen megőrült. Megtébolyodott. Huszonöt évet kapott. Kikaparta a saját szemét a cellájában, és azt állította, hogy egy indián kényszerítette a gyilkosságra. Azt mondta,

az indián az építkezés mély gödréből bújt elő, mint az ördög, és ő nyomta a kezébe a puskát.

– Kikaparta a szemét?

– Igen. Bele is halt. Mint hallom, elvérzett. Az a szerencsétlen szem nélküli nyomorult körbe-körbe szaladgált a cellájában, és azt kiabálta: „Menj innen! Menj innen!” Még azt is mondta, az indián a cellájában is felkereste, és a fejéhez vágta, hogy még nem teljesítette a feladatát.

– Egy indián.

– Rimbauer természetesen tudott róla.

– Miről, Tanner?

– Nem ismeri ennek a teleknek a történetét?

– Sajnos, nem.

– Lisa mesélte – magyarázta Tanner Longford.

(Lisa Tanner nővére, befolyásos asszony és a gyermek-kórház tanácsának tagja.) – Indián maradványokat tártak fel, amikor az alapot ásták. Itt valaha temető volt. Szekérszám a csontvázak. Néhány kínai fel is mondott. A sírokat okolták valami betegség miatt. Lázas betegséget kaptak.

– Én egy szót sem hallottam erről.

– Lisa ismeri az összes orvost. Szerintem megbízható forrásból vette az értesülését.

– Nem arra céloztam…

– Relikviák is előkerültek. Úgy hallottam, egy törzsfőnöknek vagy ilyesminek a holtteste. Fosztogatták a sírokat. Rimbauer megparancsolta, hogy többeket bocsássanak el. De kiszivárgott a temető híre. Az állam szakértőt akart küldeni. Erre Rimbauer elégettette a csontokat.

– Micsoda?!

– Máglyára vettette őket, ha jól tudom. Néhány hordónyit az olajából is rálöttyintett – ez a részlet kivált megnyerte a tetszésemet! –, és porrá égette az egészet. Mire az állami szakértő kiérkezett, nem maradt semmi. Be akarták szüntetni itt a munkát, de ezek után nem tehették. Rimbauer azzal ütötte el, hogy szóbeszéd az egész. Okos ember ez a Rimbauer. De ez a Corbin, ezt mivel magyarázza? „Egy indián” – mondta. Az kényszerítette rá. Mit szól hozzá?

– Mese. Kitalációnál nem több.

– Egyetértek! Szerintem is az. De akkor is… egy indián!

Ezen a ponton valaki odajött hozzám a folyosón, és üdvözölt, ezzel pedig megzavarta hallgatózásomat. Tovább nem hallottam egy szót sem. Mindenesetre John egy szóval sem említette nekem az indián temetőt. A Corbinról keringő történetet sem hallottam.

A szeme! Jóságos isten, elképzelni sem tudok ehhez fogható, önkezünkkel ejtett sebet! Szívből óhajtom, hogy szenzációhajhászó pletykánál ne legyen több; istenem, mennyire szeretnek az emberek mindenfélét összehordani a gazdagokról! John már évek óta számtalan szóbeszéd és kósza hír tárgya. Mindez most már engem is érint, és feltételezem, a pletykának addig nem is szakad vége, amíg Johnnak ekkora a hatalma. A város lámpaolaj-, kerozin- és benzinszükségletének nyolcvan százalékát John szállítja. Portlandet is ő látja el. San Francisco a szükséglete negyven százalékát veszi tőle. Denver a kilencven százalékát. Vásárolnak tőle a japánok, a britek és Francia-Indonézia. Birodalmat épített – még nászutunk alatt is növelte a nagyságát! –, és minden császárt ócsárolnak az alattvalói.

Szukenának, aki a szellemi világ dolgaiban igen jártas, elmeséltem, amit hallottam. Azt felelte, a háznak „hatalma” van, mégpedig olyan, amilyennel még nem találkozott.

Még egy figyelemreméltó apróság: a házavatón több vendégünk is panaszkodott, hogy amikor magukban akarták bejárni az épületet, ijesztően eltévedtek. Megjegyzésük mulattatott, mert épp egy napja tévedtem el jómagam is; egy pillanatig azt képzeltem, hogy a folyosó egészen máshogy fest, mint egy perccel előtte. Hát nem furcsa? Addig azonban nem tulajdonítottam ezeknek a közléseknek jelentőséget, amíg Szukena fel nem hívta a figyelmemet, hogy ne menjek be a Biliárdszobába. Először azt hittem, csupán azért, mert John szereti, ha senki sem zavarja, amikor ott üldögél a szivarjával és a Konyakjával. Többet nem is beszéltünk róla, amíg aztán ma este megemlítettem, hogy néhány vendégünk eltévedt.

– A Biliárdszoba – mondta Szukena.

– Nem tudom pontosan.

– Én mondani, Miss Ellen, a Biliárdszobáról beszélnek! Látni ott dolgokat. Érezni őket ott bent.

– Azzal szívéhez kapott; ezt a mozdulatát nagyon lebilincselőnek tartom. (Amikor elvesztettem a kisbabámat, mellettem ült, a kezemet fogta, és ugyanígy szorította szívére a kezét.)

– Mit érzel, drága barátnőm?

Fejét csóválta, nem akart többet elárulni.

– Mit? – nógattam hevesebben.

– Nem mit, Miss Ellen, hanem kit – mondta.

– Érzem őket. Azokat, akiknek hatalma lenni felettünk. A szüléimét. Unokaöcsémet.

Megborzongtam. Biztosan tudtam, hogy Szukena szülei és unokaöccse meghaltak.

– Az indiánok – suttogtam.

Szukena komolyan nézett rám, és bólintott. – Nem lenni egyedül a házban, Miss Ellen.

A házavatás regényes vonatkozásáról elég legyen annyit mondanom e csakis számomra fenntartott lapokon, hogy meglehetősen hamar fejembe szállt a pezsgő, és hajnalban, amikor Johnnal nem egészen józanul lefekvéshez készülődtünk, engedtem vágyaim követelésének és John szenvedélyes ostromának. Hevesen, sőt eszelősen szeretkeztünk: ő előbb rám vetette magát, mint hogy levette volna az alsóruhámat. Ilyen pillanatokban lehetetlen ellenállni a rohamának. Erejének, hevességének. Ha nincs a pezsgő, talán összeszedtem volna magam, de így alig tiltakoztam. Megadtam magam, aztán tevékenyen részt is vettem szerelmi együttlétünkben. Kiáltozva biztattam, mit tegyen, és az őrületig korbácsoltam vágyát; megtanultam ezt úgy időzíteni, hogy egybeessen önnön vágyaim kielégítésével. Fehér selyemre rogytunk az öltözőszobámban, kölcsönös vágyunktól feltüzelve, amely addig nem is csökkent, amíg a selyem el nem szakadt és drága férjem hátán mély karmolások nem támadtak. (Ruhámat is meg kell majd javíttatni!) Attól tartok, olyan hangosan sikoltoztam, hogy a szobalányok is hallották. Talán a házban mindenki. Szukena ma reggel rám vetett pillantásából tudtam, hogy ő biztosan hallotta. Rávett, hogy feküdjek le, fenekemet párnákkal felpolcolta, és így kellett maradnom csaknem három órán át. Barátnőm szeme huncutul csillogott.

– Adni gyereket, Miss Ellen.

Szukena tudja, milyen kétségbeesetten vágyom erre, mennyire félek attól, hogy megint elvesztem a kicsit. De szavai nagy izgalommal töltöttek el.

John ma reggel rögtön a dolgozószobájába ment – istenem, hogy lüktethetett a feje! –, hogy a Union Pacific-kel kötendő új szerződést elolvassa. Mielőtt azonban magamra hagyott, bejött a hálószobámba, és párnámon egy vörös rózsát hagyott, a tüskéket zsebkéssel gondosan eltávolította. A rózsa illata érzéki volt, és ez az illat elégedettséggel töltött el engem és álmaimat.

– Milyen szín ma, Miss Ellen? – kiáltott ki Szukena az öltözőszobámból.

– Piros – feleltem, a virágra gondolva. – Rózsapiros – ismételtem meg határozottabban. Ismerősnek hangzott, mintha már hallottam volna valahol, de nem tudtam, hol. És ugyanakkor rádöbbentem, férjemmel éppen most adtunk nevet a házunknak: *Rose Red.*

Rose Red, 1909. március 13.

A mai napról támadt gondolataimat nehezen vetem papírra, mert igen felzaklatott, ami délután történt. Miközben írok, a rendőrség még mindig a házban kutat. Úgy érzem, azzal, ha leírom, valahogy erőt adok e gondolatoknak. És távol áll tőlem ez a szándék, mert félek, hogy ez az erő (már, ha létezik egyáltalán) igazán félelmetes. De mi más módon juttathatnám kifejezésre a gondolataimat? John nem hallgat meg, és bár testvéremként szeretem Szukenát, gyenge angoltudása aligha tesz lehetővé más eszmecserét közöttünk, mint ami a napi élet dolgaira vagy a nők testi szükségleteire korlátozódik.

Terhességem második hónapjában vagyok, és még soha nem voltam boldogabb. John olyan peckesen járkel a házban, mint egy pávakakas, ráförmed a személyzetre, parancsokat osztogat, hogy lessék miden kívánságomat. Este otthon marad, a Szalonban felolvas nekem (ahol a mai szerencsétlen eset is történt), és közben csak miattam és a legapróbb mozdulataim miatt izgatja magát. Most kezd meglátszani rajtam a terhesség; John este bejön a szobámba, felhúzza a hálóingemet, finoman masszírozza a hasamat, néha olajokkal is, fejét ráfekteti, beszél a bennem növekvő gyermekhez. Sokat szeretkezünk, és a férjem még sosem volt ennyire gyöngéd, én pedig közelebb érzem magamat hozzá, mint rövid házasságunk alatt bármikor.

Terhességem – a hír hamar elterjedt a társaságban – volt az apropója kedves barátnőm, Melissa Ray és

barátnője, Connie Fauxmanteur uzsonna idején tett látogatásának. Mrs. Fauxmanteurrel nem vagyok közeli barátságban, bár tudom, hogy férje épületfával szerzett vagyont, és jelentős összegeket áldoznak jótékonysági célokra. Mrs. Fauxmanteur úgy öt évvel lehet idősebb nálam, így az iskolában nem ismertem olyan jól, mint Melissát, akihez rendületlen jó barátság köt.

A külföldön tett utazásról beszélgettünk; igyekeztem úgy kiszínezni az elbeszélést, mintha igazi nászút lett volna. Sokat beszélgettünk a gyerekekről is, csecsemőkről és nagyobbakról, és egész délután nagyon kellemes volt a hangulat.

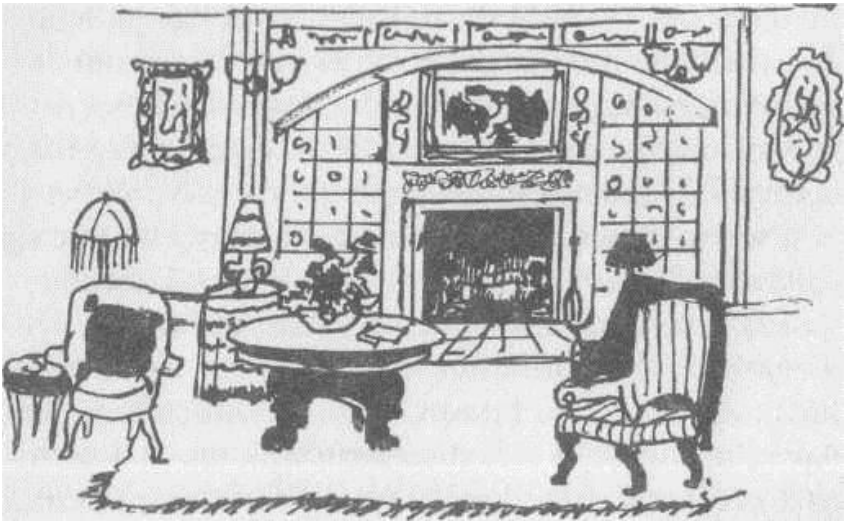

A Szalon pompás terem: amint belépünk a házba, a bejárati ajtótól rögtön balra található. Diófa burkolat borítja, a padlón keleti szőnyegek, itt áll az orgona, amelyet Németországban vettem európai utazásunk

alatt. A falon francia tájképek függnek, John arcépe, amelyet Angliában festetett, és több kisebb értéktárgy, köztük egy kínai porcelán és egy pár német céllövő pisztoly. Bár elhomályosul a Könyvtárunk mellett, a Szalon polcain található könyvek között van Dickens öt dedikált műve, hat dedikált kötet Rudyard Kiplingtől, ettől a végtelenül okos írótól, aki főként Indiáról ír, és akinek egyre nő a népszerűsége itt és külföldön is. A legtávolabbi sarokban, közvetlenül a Nyugati Főhallba vezető ajtó mellett áll őrt egy bőrborítású földgömb, amelyet az angliai Oxfordban vettünk. Amikor utoljára láttam, Mrs. Fauxmanteur ezt a földgömböt nézegette. Melissával pletykálkodtunk – épp arról a híresztelésről volt szó, miszerint Tina Coleman bátyja az ópium rabja –, így csak szemem sarkából vetettem egy pillantást a vendégünkre. Hirtelen úgy éreztem, figyelmeztetnem kellene Mrs. Fauxmanteurt, hogy ne nyúljon a földgömbhöz, amelyet Szukena egyfajta imamalomként használ, és amelynek barátnőm elmondása szerint iszonyatos ereje van, többek között ajtóként szolgál Rose Red lelkébe. (Szukena szerint a ház él, ő érzi a jelenlétét, s én komoly figyelmet szentelek ennek a kérdésnek, gyakran vitatkozunk is erről.) Barátnőm abban is hisz, hogy a házban több ilyen „ajtó” is van, és jövés-menés közben óvatosnak kell lennünk, bizonyos helyeken vigyáznunk kell még arra is, mit gondolunk, különben szörnyű következményekkel kell számolnunk, bár azt nem árulta el, mik ezek. Erről a témáról visszafogottan, bizonytalanul értekezünk, így még abban sem vagyok biztos, hogy jól értem-e, bár azt bizonyosan tudom, hogy Szukena fél Rose Redtől. Ám talán helyesebb azt mondani: gyanakszik rá.

A kedves Mrs. Fauxmanteur mindenesetre a sarokban állt, és kesztyűs kezével úgy pörgette a földgömböt, mint egy kisgyermek. Melissával egyszer csak azt hallottuk, hogy Mrs. Fauxmanteur igen különös nyelven szólal meg. Motyogott, mintha imádkozna, bár ezt a nyelvet még sosem hallottam, noha tavalyi utunk során elég sok nyelvet megismertem. A földgömb egyre gyorsabban pörgött, bár onnan nézve, ahol én ültem, Mrs. Fauxmanteur már nem ért hozzá.

– Connie? – szólította aggodalmasan Melissa.

– Mrs. Fauxmanteur? – kiáltottam én is, mert többet tudtam a földgömbről, mint drága barátnőm, Melissa Ray. – Ha tanácsolhatom, inkább ne nyúljon ahhoz a földgömbhöz!

Megesküszöm, kedves Naplóm, hogy annak a nőnek a feje felénk fordult, de teljesen különállón, mintha független lenne a testétől. Felénk fordult, és a nő kivörösödött szeméből őrült tekintet sütött, szája eltorzult, de ami mindkettőnket a legjobban meghökkentett, az bőrének hamuszürkesége volt. Mrs. Fauxmanteur alaposan kifestve érkezett, amire igazán nem volt szüksége. Ám amikor felénk fordult, arcán semmi nyoma sem volt a kozmetikumnak.

Bőre csaknem áttetsző lett, a kék erek áttűntek rajta, mint egy motring szálai, ajka vértelen és repedezett volt, mint a jég.

– Kérem, jöjjön onnét, kedves asszonyom! – kérleltem.

Connie Fauxmanteur valóban hátrált egy lépést, s ezzel eltávolodott a földgömbtől. Amint így tett, a földgömb pörgése lassulni kezdett, és most figyeltem csak fel egy hangra: mintha gyermekkórus magas hangja

lenne, amely apránként halkul. Addig észre sem vettem ezt a zenét, amíg el nem hagyta a szobát. Vele együtt Mrs. Fauxmanteur is eltűnt, kilépett a Nyugati Főhallba (legalábbis azt hiszem). Úgy véltem, talán a mosdót keresi, így utána szóltam, hogy szívesen megmutatom, merre van. Melissa ekkor felállt – bizonyára terhességem miatt meg akart kímélni (mindenki akkora felhajtást csinál az állapotomból!) –, és intett, hogy maradjak csak ülve. Zavarodottnak tűnt, valószínűleg kedves barátnőnk áttetsző mivolta döbbentette meg. A kecses és szép tartású asszony a galériához vezető ajtóhoz sietett, amelyen keresztül Mrs. Fauxmanteur az imént eltűnt.

Világosan emlékszem, hogy valami kesernyés szagot éreztem a levegőben, amelynek ízét szinte éreztem a nyelvemen, mintha a galériára nyíló ajtó kicsapódásakor feltámadt szélroham sodorta volna felém. Bármitől is keletkezett ez az illat, kilelt tőle a hideg, és a hajam szinte égnek állt. Ugyanezt a szagot éreztem az *Ocean Star* fedélzetén is, amikor az a heves szélroham végigsöpört a kabinunkon. Barátnőm kérése ellenére felálltam a székemből, és Melissa után indultam.

– Connie? – hallottam Melissa kiáltását.

Egy pillanattal később a Nyugati Főhallban álltam vendégem mellett.

A fényűző terem üres volt, csak az olajfestmények lógtak a falon, a fal mellett pedig ott álltak a cseresznye- és juharfából készült padok és a Rómából hozott márványszobrok. Mrs. Fauxmanteur előbb elhagyhatta a termet a másik oldalon nyíló ajtón át, mint hogy Melissával odaértünk.

– Mrs. Fauxmanteur! – kiáltottam utána. – Szívesen megmutatom önnek az utat. – Ugyanis rossz felé indult. A legközelebbi fürdőszoba a Bankett-termen túli kis folyosóról nyílt, amely a Főlépcsőhöz vezetett. A Nyugati Főhall túlsó végéből viszont a Főlépcsőhöz lehetett visszajutni, így nem tesz mást, mint körbejár, gondoltam. Már ha nem tévesztik meg a terem falburkolatba rejtett ajtói, amelyek közül néhány kamrákba nyílt, egy pedig a Konyha és a Nyugati Főhall közti „titkos” átjáróra, amelyet a személyzet használt, hogy ha vendégeink vannak, könnyebben tudjanak közlekedni. Ha ebből a szemszögből nézem a Nyugati Főhallt, gondoltam, akkor könnyen eltévedhet bárki a házban, amely zsákutcának tekinthető átjárók szövevénye.

– Connie! – Melissa hangjából most már aggodalom csendült ki, s ez visszhangot talált a szívemben.

– Indulj a Bejárati Hall felé – tanácsoltam barátnőmnek, és a hosszú galéria végén lévő csukott ajtóra mutattam. A falhoz léptem, és meghúztam a személyzetet hívó csengő zsinórját, hogy akárki is van e pillanatban szolgálatban, azonnal siessen oda. Tekintetem a Bankett-terembe vezető ajtóra siklott, ugyanis ez volt legközelebb a Szalonhoz, és mivel rövid idő telt csak el, a legvalószínűbbnek az tűnt, hogy Mrs. Fauxmanteur erre távozott.

Amikor a Bankett-terembe vezető ajtót kinyitottam, Briannal, a főkomornyikunkkal találtam szemben magam, aki hívásomra érkezett. Összetalálkozásunk mégis olyan váratlan volt, hogy egy lépést hátráltam, és ijedtemben felsikoltottam, s jóllehet ennek nem volt semmi jelentősége, riasztotta Johnt és a házban tar-

tózkodókat. Mire beléptem a Bankett-terembe, amelyet üresen találtam, többen a segítségemre siettek. Ajtók nyíltak, köztük a falburkolatba rejtettek is. Egyszerre tíznél is többen kerestük a mi Mrs. Fauxmanteur-ünket. Yolanda és Fredrick felsiettek a Főlépcsőn, mert mintha hangot hallottak volna az emeletről.

Minél hangosabban szólongattuk, annál üresebben visszhangzott a ház. Mrs. Fauxmanteurt sehol sem találtuk. Eltűnése miatt az ájulás környékezett, és egy szék felé botorkáltam, Brian pedig a könyökömnél fogva támogatott. Amikor lerogytam a gobelinnel bevont tölgyfa székre, kinyílt a Bankett-terembe vezető ajtó, és végigláttam egészen a Nyugati Főhallig, a Szalonba vezető ajtóig.

Szukena zaklatottan és – fogalmazhatok-e így? – rémülten állt az ajtó közelében, a földgömb mellett, amely még most is lassan forgott. Piros kendőt viselt sálként a fejére kötve, hosszú, kék munkaruha és fehér kötény volt rajta, kékesfekete bőrén megcsillant a gázlámpa fénye. Amikor meglátott, tagadólag ingatta a fejét. Arcán könnyek patakzottak.

A ház egy lelket követelt, és Szukena mindenkinél jobban tudta, hogy Connie Fauxmanteur sosem jön vissza.

Rose Red, 1909. március 14.

Házunk méretei megdöbbentették a rendőröket. Talán fülükbe jutott a szóbeszéd, és most meglepetten látták a saját szemükkel. (A seattle-iek „kastélynak” és „parlamentnek” nevezik maguk között.) John nem érzi szükségét, hogy szabadkozzék gazdagsága és az életmódunk miatt. Sikerre született, mondja, és úgy hiszi, a siker pénz és nem jellem dolga.

– Mivel magyarázod Mrs. Fauxmanteur eltűnését? – kérdeztem az ötfogásos ebéd mellett. (Meghívtuk a rendőröket is, de ők köszönettel visszautasították invitálásunkat. Most a Bankett-teremben eszünk; nem tudom, John miért ragaszkodott ehhez, mivel általában a Télikertben vagy valamelyik kisebb ebédlőben ebédelünk.) Csak mi ketten vagyunk, valamint a személyzet négy tagja, akik felszolgálnak, természetesen mind teljes díszben.

– Egy percig sem hiszek benne – jelentette ki John Rimbauer.

– De John…!

– Nem, nem, Ellen. Nem szabad, hogy megtévesszen, érted? Ez a Fauxmanteur egyszerűen minket választott bűnbaknak, és úgy döntött, a magáé helyett a mi házunkból lép le. Mindössze egy férjét és kötelességét – három gyermek, el tudod ezt képzelni? – elhagyó asszonyról van szó, aki miatt mi szenvedünk. Mi viseljük a felelőtlensége terhét. Én egyébként azt fontolgatom, hogy beperelem, ha elkapják. És meglátod, elkapják!

– Nem, John. Nem fogják elkapni. Meg sem találják. És ha mégis, akkor ebben a házban, s attól tartok, mostanra már csak holtan.

– Te jó ég, asszony! Mi ütött beléd?

– Rose Red, kedves férjem. Az ütött mindannyiunkba.

– A ház? Csak nem dőlsz be ennek a badarságnak? Ne rágódj ezen, kedvesem, a te állapotodban igazán nem tanácsos! El sem mondhatom, mennyire haragszom erre a Fauxmanteurre! Az utóbbi időben igazán jól viseled a terhességet, Ellen. Kérlek, kedvesem, egy percig se aggódj emiatt!

– A gyermek mindennél fontosabb.

– Magától értetődik. Nekem is. Mindennél fontosabb.

– De biztosíthatlak, hogy ez az asszony nem hagyta el a házat – tettem hozzá. – Emlékszel, hogy a házavatón mire panaszkodtak a vendégek? Akik azt mondták, hogy olyan könnyen eltévedtek Rose Redben. Ezt mivel magyarázod?

– Úgy érted, összefüggés van köztük és Mrs. Fauxmanteur eltűnése között?

– Igen, pontosan.

– Semmi kapcsolatot nem látok a kettő között. Egyébként se felejtsük el, kedvesem, hogy a házavatón résztvevő vendégek egyike sem tűnt el!

– Félvállról veszed ezt a dolgot.

– Nem én.

– Az én rovásomra.

– Soha. Biztosíthatlak, hogy nem ez a szándékom.

– A vendégek arra panaszkodnak, hogy eltévednek, és két hónappal később egy vendég el is téved. Eltűnik. Véletlen lenne?

– A hangod elárul, kedvesem. Ne tépelődj ezen! Mondom, hogy egyszerűen rossz színben tüntetett fel bennünket egy asszony, aki bűnös szándékú terve kivitelezéséhez minket választott. A gyermek… kérlek… ne izgasd fel magad!

– A gyermek jól van.

– Igen… de korábban…

– Korábban vagy túlfeszített társasági életünk, vagy egy szerencsétlen betegség következtében betegedtem meg. – Ennyi volt. Ám ezzel az erővel akár a kenyérkést is belevághattam volna. Nem is értem, miért hoztam fel ezt a témát annyi idővel az után, hogy mindketten ejtettük.

John az asztalkendővel megtörölte az állát, és a hosszú asztal másik végén felállt. Kiküldte a szolgákat. Félelem és megbánás forrósága öntött el. Felébresztettem benne az alvó oroszlánt. Haragjában villámokat szórt a szeme. Ilyen nyíltan még sosem beszéltünk erről.

– Tizennyolc voltam, amikor elmentem katonának, és hat éven át szolgáltam a hadseregben. Sok olyan szabadosságot követtem el, amely a velem egykorúakra jellemző, és ennek még ma is viselem a következményeit. Ez a baj ritkán támad meg, és nagyon bánom az elfecsérelt ifjúságomat. De akkor sem tűröm, hogy így beszéljen velem a feleségem. Egyetlenegyszer sem. És amíg nem vagy hajlandó bocsánatot kérni, nem találkozunk. Sem étkezések, sem társasági események alkalmából.

Bár nemigen hittem a magyarázatában, azonnal bocsánatot kértem, mielőtt elhagyhatta volna a termet, és még jobban megaláz azzal, hogy nekem kelljen utána

loholnom. Azzal szabadkoztam, hogy látogatónk eltűnése nagyon felzaklatott, és ezért szaladt ki most ez a helytelen megjegyzés a számon. – És a házban jövőmenő rendőrök csak rontanak a helyzeten – fejeztem be.

– Akkor elküldöm őket – ajánlotta fel John.

– Ne tedd, kedvesem!

– De mennyire, hogy megteszem! Bármit, csak továbbra is jól érezd magad!

Ahogy már Afrikában sejtettem: az örökös mindennél fontosabb számára.

Parancsokat osztogatva rontott ki a Bankettteremből; szolgáknak, rendőröknek, bárkinek, aki az útjába akadt, utasításokat kiabált. (A házban rengeteg munkás is dolgozik, mivel az építkezés változatlanul folyik. A társaságban senki sem hiszi, hogy a Rimbauer-kastélyban – ahogy e falakon túl emlegetik – valóban állandóan és megszakítás nélkül folyik a munka.) Tíz percen belül John – imponáló fellépésének és remek tárgyalókészségének köszönhetően – elintézte, hogy két rendőr kivételével mindenki elhagyja Rose Redet. A két rendőr tovább kereste Mrs. Fauxmanteurt, bár bevallom, én már rég feladtam a reményt. (Nem, mintha egy percig is hittem volna John magyarázatában! Óriási gondot jelent, hogy John és én nem értjük meg egymás álláspontját; a házasság legnagyobb csapása, hogy a különböző felfogások közti ellentétet sosem lehet feloldani, mert maguk az álláspontok képtelenek a feloldódásra; vagy úgy, ahogy vannak, elsiklunk felettük, vagy elviseljük őket, némelykor tiszteletben tartjuk, bár ha valódi ellentétről van szó, még ez a találkozási pont is valószínűtlen.)

Felhívtam Tina Colemant, hogy az eltűnéssel kapcsolatban kikérjem a véleményét, és kínos helyzetbe hoztam magam, mert rövid beszélgetésünk közepén könnyekben törtem ki. Tina azt tanácsolta, beszéljek egy „látóval”, hátha ő olyan helyen akad rá Mrs. Fauxmanteurre, ahol a rendőrség nem kereste. Ez csak még jobban feldúlt, és gyorsan befejeztem a beszélgetést, mert felmerült bennem, hátha a központos belehallgat – az ilyesmi mostanában nagyon elterjedt. A családunk mindig is jómódú volt, de John Rimbauer dúsgazdag, és amióta a felesége vagyok, saját bőrömön tapasztalhattam, hogy a gazdagoknak nincs magánéletük. Valaki mindig les, mindig hallgatódzik, legyen az egy szobalány, inas, sofőr vagy a nyilvánosság. Az emberek ujjal mutogatnak ránk, amikor Johnnal kiszállunk az automobilból, hogy részt vegyünk egy vacsorán vagy megnézzünk egy előadást. Suttognak, nem is leplezik riadalmukat, amely láttunkra elfogja őket. Éjjel-nappal nagyító alatt élünk, és ennek az alapos vizsgálatnak a következményeit kimerítőnek érzem. John, aki évek óta él ilyen körülmények között, mintha észre sem venné ezt, vagy nem is törődik vele. Ugyanúgy viselkedik a négy fal között, mint a nyilvánosság előtt: kissé hetyke, de elbűvölő, mézes-mázos, ám könnyen elveszti a fejét, olyan férfi, aki minden helyzetben uralomra tör, még a barátaink által rendezett partikon is!

Azt hiszem, következetessége teszi ilyen félelmetes üzletemberré. A belőle sugárzó erő miatt találják férfiak és nők olyan vonzónak, sőt csábítónak, bár természetesen más-más okból. John Rimbauer mulattat, miközben megrémít. Senki sem merné keresztezni az

útját, s kevesen vennék a bátorságot, hogy ujjat húzzanak vele.

Ennélfogva bizonyára sok bosszúságot okoz neki a velem kötött házasság.

Tina azt javasolta, beszéljek egy médiummal.

Amikor letettem a kagylót – a rendőrök közben összegyűltek végre a ház előtt, és elkergették a legtöbb újságírót –, alaposabban átgondoltam Tina ötletét. Ha médiumra van szükség, akkor hát mi tart vissza?

Seattle, 1909. március 16.

Le merjem-e írni? (Azt hiszem, megkérem majd Szukenát, hogy semmisítsen meg téged, kedves Naplóm, ha belehalnék a szülésbe, vagy más módon távoznék a világból, mert a titkokat, amelyeket megváltok neked, rajtam kívül nem láthatja más.) Ma délután – hitem szerint először – hazudtam a férjemnek. (Apró, kegyes hazugságok előfordultak persze, mint amikor azt mondtam, hogy nem bánom, ha későn jár haza, vagy úgy tettem, mintha élvezném az ölelését, pedig undorral töltött el, szemében védelmembe vettem valamely cselekedetét, noha valójában úgy gondoltam, helytelenül járt el, de ilyen mértékű hazugságra eddig sosem vetemedtem!)

Ma délután azt mondtam, hogy Tina Coleman elvisz gyermekholmikat vásárolni. Szukena is elkísér, és jóval uzsonna után jövünk haza, mivel egy szállodában vagy esetleg apám bankjában teázunk. John úgy köszönt el tőlem, hogy jóformán oda sem figyelt arra, amit mondok, annyira lefoglalták az építkezéssel kapcsolatos problémák. Korábban könyörögtem, hogy építsen Rose Redhez egy központi tornyot.

John elutasította a kérésemet. Egy nap mégis keresztülviszem a terveimet. (Finom festett üvegablakot rendeltem hozzá még londoni tartózkodásunk idején egy kézművesnél. A hét elején kaptam meg a táviratot, hogy az ablakot feltették egy New Yorkba tartó hajóra, tehát úton van! Most még meg kell győznöm Johnt!)

Természetesen szó sem volt vásárlásról. Gondolataim messze járnak a gyermekszobától.

Az igazság az, hogy legdrágább Tinám megbeszélt egy találkozót Madame Luval, egy nem mindennapi jóstehetséggel megáldott kínai asszonnyal. Ó, micsoda nap!

Tina fél kettőre küldte értünk a hintóját; ragaszkodott ehhez a megoldáshoz, mondván: kocsisa ismeri az utat a város kevésbé kellemes negyedébe, ahol Madame Lu is lakik. A kirándulás puszta gondolatára is libabőrös leszek! Sok történet kering a kínai negyedről: azt beszélik, egyre elterjedtebb az ópiumszívás, a fiatal nők fillérekért árulják a testüket, s betegség és szegénység az osztályrésze azoknak, akiket a vasútépítés hátrahagyott, amikor a sínpár elérte az óceánt. Több tízezer kínai maradt itt, Seattle-ben munka nélkül, elkeseredetten. Tudom jól, hogy férjeink közül többen is „játszottak" itt – s ez a játék olykor letolt nadrággal folyt, mások ópiumot szívtak, vagy éppen fiatal fiúkkal háltak együtt.

Arról azonban sejtelmem sem volt, hogy fehér nők is bemerészkednek a kínai negyedbe, ráadásul olyanok is, mint Tina Coleman, közösségünk egyik legtiszteletreméltóbb tagja.

A kocsis, amint megbeszéltük, értünk jött, és elvitt Tinához, ahol kicsit kipihentük magunkat, majd négyesben – Tina elhozta magával Gwent, a szobalányát, aki bámulatosan szép svéd lány – beültünk a hintóba, és déli irányban kifelé indultunk a városból.

Amint a város számomra ismert részét elhagytuk, a földútból hamarosan sűrű sár lett, a belváros kőépületeit egymáshoz zsúfolódott faviskók váltották fel, sár, faládák és szemét mindenütt. A viskókat keskeny, sötét, sáros sikátorok választották el egymástól, a hideg esőben is félmeztelen kisgyermekek futkároztak,

bottal és labdával játszottak, kis sárga bőrű testük sovány volt az éhezéstől. A vaskályhák kéményéből kesernyés fafüst szállt fel, nyitott tűzön főztek, a tüzet bambuszgyékény vagy vitorlavászon védte az esőtől. Ez a világ csupán percekre van az enyémtől, mégsem tudtam a létezéséről, s azt hittem, ilyen csak Egyiptomban vagy Nyugat-Indiában van, ahol Johnnal jártam.

Mire a hintó megérkezett a kínai negyed szívében lévő emeletes faházhoz, idegességem a tetőfokára hágott. Azt vártam, hogy bármelyik pillanatban előugrik egy kínai az árnyékból, és kétélű tőrét forgatva ránk támad (Kiplingnél olvastam hasonlóról). Arra számítottam, hogy elrabolják a táskánkat, vagy az esik meg velünk, amitől minden nő a legjobban retteg: erőszakot követnek el rajtunk. De meglepetésemre semmi ilyen nem történt: a kocsis lesegített bennünket a járópallóra, majd beléptünk az előbb említett épületbe.

Szantálfa füstölő illatát éreztem; külföldi utazásaink után azonnal megismerem ezt az illatot.

Az első szoba sötét volt, gyertya égett benne, nem gázlámpa, mivel a gázvezetékeket nem hozták ki ilyen délre. A ház nem volt különösebben masszív, a réseken befújt a szél, és meglibbentette a kis gyertyalángokat, amelyek mozgó árnyakat vetítettek a falra. Kísérteties, nyugtalanító hely volt. Szukena finoman megfogta a könyökömet, és kékesfekete fejét lassan ingatta, ezzel jelezve, mennyire helyteleníti ittlétünket. Hasonló kérdésekben teljes a bizalmam Szukenában: előre megsejti a váratlant. Most is valami rosszat érzett, rettenetesen rosszat, és még én is éreztem egy sötét, bajt sejtető jelenlétet. Baljós volt és nem ismert megbocsátást.

– Biztos vagy benne? – kérdeztem Tinát.

– Kissé színpadias, nem? – kérdezte Tina. – De hidd el, Ellen, Madame Lu egyáltalán nem olyan, mint ez az épület vagy ez a szoba. Azt hiszem, ez csak üzleti fogás. A vendégkörét kitevő kínaiak különleges légkört várnak el tőle, ő pedig nem marad adósuk. Valami másvilágira számítanak, és Madame Lu boldogan szolgál vele. Nemes, végtelen türelmű és szolgálatkész asszony, majd meglátod. Gwen is zaklatott volt, amikor először hoztam ide. – A halvány szépség némán bólintott. Összevetettem őt és Szukenát: egymás szöges ellentétei; az egyik sápadt és áttetsző, a másik sötét és átlátszatlan. Vajon Tina vette fel ezt a bájos teremtést, vagy a férje? Ebben a városban sok cseléd szül szolgálatban zabigyereket.

– De most ugyanolyan nyugodtan jön el ide, akárcsak én, mert ő is megismerte a páratlan madame-ot, és tudja, hogy nincs mitől félnie. Ne feledd, kevesem, hogy ezek a látók gyakran alkalmaznak színpadias fogásokat a valóságosak mellett. De Madame Lu nem szélhámos, efelől megnyugtathatlak. Csak vetekednie kell a sarlatánokkal, így körítés dolgában fel kell vennie velük a versenyt.

Felfogtam szavait, de nem győztek meg teljesen. (Tudtam, hogy Szukena első pillanattól kételkedett ennek az asszonynak a képességeiben.) A szobából valami nyomasztó áradt, mintha veszély leselkedne ránk; okozhatta a leheletemet elhomályosító füstölő vagy a szédülést kiváltó mozgó árnyak. Mindenesetre óvatosan és bevallom, nagyon izgatottan lépkedtem. Nem nőnek való „hely” volt, és már pusztán ez a tény is akkora izgalommal töltött el, amelyet e lapokon nem

tudok szavakba önteni. (Az én társadalmi osztályomba tartozó hölgyek maguk közt arról beszélgetnek, hogy eljön majd a nők „ideje”. Úgy érzem, itt, ezen a helyen értettem meg, hogy bizonyos határokat hamarosan át kell lépnünk. Bizonyos fokig úttörőnek éreztem magam, hogy ide eljöttem.)

Felkapaszkodtunk egy sor nyikorgó lépcsőfokon, amelyeket egy keskeny, kivilágítatlan faalagútba vágtak, s innen egy csupasz fogadószobába jutottunk, ahol a félelmetes Madame Lu egy fonott székben trónolt; a széket tökéletesen kitöltötte. Három-négy asszonyt is kitett testének tömege; hatalmas hús-és selyemtömb ült előttem, dús fekete haját két elefántcsont tűvel tűzte fel; haja földig ért volna, ha nincs befonva. Tokája leért vörös selyemköntöse felső varrásáig, kövér keze puffadtnak és mozdíthatatlannak látszott. Hangja férfiasan mély volt, zengő és telt. Szavai mintha a torkából bugyborékoltak volna elő.

– Foglaljon helyet, kérem – mutatott a padlóra, amelyet csak egy fonott szőnyeg takart.

Tinára pillantottam, meglepetésemet nem tudtam leplezni. Ő csak visszamosolygott rám, majd szobalánya segítségével, keresztbevetett lábbal leereszkedett a földre. (Most már értem, miért ragaszkodott ahhoz, hogy Szukenát is elhozzam!) Szukena segített leülnöm – igazat szólva, kiskorom óta nem ültem a padlón! –, majd két szobalányunk félreállt és csatlakozott Madame Lu szolgálóihoz, két fejletlen, vékonyka fiatal lányhoz.

– Isten hozta ismét nálunk, Miss Tina. Barátot hozni.
– Barátnőm miatt jöttem el, Nagy Úrnő.
– Valóban.
A fekete, csillogó madárszemek most engem tanulmányoztak, és forró hullám öntött el, mintha Madame Lu kövér, meleg keze lelkem mélyén keresgélne, és megfosztana titkaimtól, mintha kinyitná ezt a naplót, és olvasni kezdené.

Madame Lu félelmetes jelenség. Mialatt szédülni kezdtem a füstölő szagától, és valóban kissé úgy éreztem, mintha „megbabonázna", Madame Lu kinyitott egy ócska bádogdobozt, és maroknyi fehér elefántcsontot vett elő, amelyek kicsik voltak, és fénylettek a gyakori fogdosástól. – Milyen kérdés feltenni? – fordult hozzám. Hangja olyan mély volt, akár a férjemé.
– Hány kérdést tehetek fel?
A testes asszony égnek emelte a szemét, és arcátlan pillantásával mintha kérdést tett volna fel kedves barátnőmnek, Tinának. Tina hozzám hajolt, és azt súgta, hogy a kínaiakkal nem illendő közvetlenül üzleti dolgokról beszélgetni; Madame Lu egyébként jóslásonként számít fel tiszteletdíjat. Mellesleg annyi kérdést tehetek fel, ahányat csak akarok, de tudnom kell, hogy mindegyik ötven centbe kerül. Hajmeresztő összegnek találtam, ennek ellenére beleegyeztem.
– Helyes – fordultam a Nagy Úrnőhöz. Összeszedtem magam, bár némileg bosszantott, hogy a földön kell ülnöm, egy gyékényen, és valami ilyesmit kérdeztem:
– Él még Mrs. Fauxmanteur? Sértetlen?
Madame Lu hosszú, kutató pillantást vetett rám, majd megigazította az előtte álló zománcozott, fekete

asztalkát, és rádobta a maroknyi csontot. Úgy koppantak, mintha kövek lennének. Az ismeretlent szemügyre vevő kutya rezzenetlen tekintetével vizsgálgatta őket, fejét kicsit jobbra, aztán balra billentette. Bólintott, magában hümmögött, majd beletúrt a kis halomba. Hangja zengett, amikor megszólalt.

– Az élet sokféle formája. Igen? Ennek a hölgynek él a szelleme. Én szellemmel foglalkozom. Igen?

Test? Talán nem él úgy, ahogy az életet gondolja.

Megborzongtam. Él, de nem él? Lehetséges ez? Keresztény neveltetésem szempontjából nézve pogány és bűnös gondolatnak tűnt, de a kettőt elválasztó határvonalat imádságaimban már rég átléptem. Az engem körülvevő világ csak most zárkózott fel hozzá.

A testes kínai asszony mohón összemarkolta a csontokat, és visszaszórta őket a bádogdobozba, de egyik szemét közben gyanakvóan rám szegezte, és várta a kérdésemet. Én is vártam.

– Még valami? – kérdezte végül.

Tinára pillantottam; nem akartam, hogy hallja a Rose Redre vonatkozó kérdésemet. Megbízhatok-e benne? Úgy döntöttem, hogy meg kell bíznom.

– Otthonunk, a házunk, Rose Red… megszállták-e a szellemek?

A kérdés felkeltette Tina figyelmét. Rám meredt, én viszont nem fordultam felé.

Megismétlődött a szertartás. A felpuffadt, kövér ujjak a fénytelen, szürke dobozba nyúltak, és kiszórták a csontokat a fényes, zománcozott asztallapra. Mutatóujja ismét a csontok közt turkált felvilágosításért. Szukena sóhajjal hozta tudomásomra, hogy nem sok bizalma van a vendéglátónkhoz.

– Nincsenek egyedül a házban – jelentette ki végül Madame Lu.

– Szellemek? – akadt el a lélegzetem, és hirtelen fázni kezdtem. Megdöbbenve tapasztaltam, hogy talán már nem is akarom tudni az igazságot. Talán nem készültem fel rá.

– Jelenvaló lény – felelte Madame Lu. – Ennyit kijelenthetek.

Nem akartam többet tudni. Jelenvaló lény. Vajon a tőle hallott bizonyosság miért volt oly fontos számomra? Miért féltem annyira, miért járt át csontomig a hideg? De ami még rosszabb, Szukena is egyetértőn bólintott. Egy jelenvaló lény.

Azonnal ki akartam jutni a házból. Haza akartam menni. Amíg rá nem jöttem, hogy az otthonom Rose Red.

Rose Red, 1909. április 1.

Teljes szívemből imádkozom, hogy csupán rossz tréfát űzzenek velem és Johnnal, hiszen ma van Bolondok Napja, de női ösztönöm az ellenkezőjét súgja, mert nem ez az első eset, ugye, kedves Naplóm? Úgy érzem, megőrülök, eszemet vesztem az aggodalomtól.

Ismét eltűnt egy nő. Nyomtalanul.

Ezúttal egy Laura nevű szobalány, bájos, szemrevaló teremtés, aki a szobáinkat rakja rendbe, ágyneműt cserél, takarít, fürdőszobáink és mellékhelyiségeink tisztaságára felügyel. Színes, de igen világos bőrű, és olyan ragyogó fiatal nő, hogy Szukena a szárnyai alá vette, és a személyzet szemében szinte afrikai királynőm kishúga lett.

Amikor a „Régens" – egy Thomas nevű fickó – közölte a hírt Johnnal, azt hittem, férjem menten elájul, ami igencsak szokatlan lenne egy ilyen erős férfitól.

– Lauráról van szó, uram – mondta Thomas Johnnak, amikor leültünk teázni. (Egy percig se hidd, kedves Naplóm, hogy nem szúrt szemet, hogy ugyanabban a napszakban történt!)

– Lauráról? – hadarta John.

– A szobalányunkról! – kiáltottam fel.

John azt hitte, neki szántam, és rám förmedt:

– Tudom, kicsoda Laura, Ellen. Csitt!

Kedvem lett volna arcul csapni, annyira megalázott. Hogyne tudná, kicsoda Laura; John mondja ki az utolsó szót a személyzet alkalmazásában, és bár fennen hirdeti, hogy a háztartásvezetés dolgaiban enyém a felelősség, ennek épp az ellenkezője igaz.

Ajkába harapott, és láthatóan ördögi gondolatokba merülve elmélkedett (gondolatai ördögi mivolta felől – arckifejezéséből ítélve – nem maradtak kétségeim). Ez volt az első alkalom, hogy nem zártam ki azt a lehetőséget, miszerint az átok, amely bennünket sújt, valamiképp Johnnal áll összefüggésben, s nem velem. Talán John imái s nem az enyémek teremtettek kapcsolatot a túlvilággal. Talán mialatt a másik oldalhoz fohászkodtam, férjem hangja túlszárnyalta az enyémet. Ha viszont így van, vajon mi az, amiért imádkozik? Bizonyára nem akarja, hogy bántódásom essék, a szülés előtt semmiképp sem, hiszen az örökös reménye élteti! Akkor hát miért? – tűnődtem. Erre a kérdésre nincs válasz, bár elméletemet bizonyíték támasztja alá, mivel ez az eltűnés igen felzaklatta férjemet; mélyebb hatást tett rá, mint Mrs. Fauxmanteur köddé válása.

Amikor kiderült, hogy Laurának nyoma veszett, John és a Régens a Nagy Bálteremben egybegyűjtötte mind a harminchárom szolgánkat és szolgálónkat (Laura volt a harmincnegyedik!). Síri csendben álltak, mert ebben a házban hamar híre megy mindennek. (Magánéletem sem maradhat titokban, minden kitudódik.) A Régens és Szukena – John és az én képviseletemben – az összegyűlt személyzet első sorában álltak. John erőteljes, és mondhatni rémült hangon szólt hozzájuk.

– Meg kell kérdeznem, mit tudnak házunk alkalmazottja, egy bizonyos Laura Hirtson urasági szobalány hollétéről, aki Mrs. Watson alatt szolgál. Kérem, lépjen elő, aki bármit is tud róla.

Thomas tekintélyt parancsoló, magas férfi, akinek hangja még a falon is áthallatszik. Egy-két lány elpityeredett, bár igyekeztek leplezni könnyeiket. Meglepe-

tésemre egy tizennyolc év körüli fiatalember, akit Rodneynak hívnak, előlépett és félénken megszólalt.

– Uram, ha megengedi…

– Rodney?

John emlékezőtehetsége mindig bámulatba ejt. Biztos vagyok benne, hogy név szerint ismeri valamennyi szolgánkat, talán még családjukra, neveltetésükre is emlékszik, ha ilyesmire szükség lenne.

Én sokukat ismerem, de nem mindegyiküket.

– Ma reggel láttam Laurát a Télikertben. Nem vagyok biztos benne, de mintha a Kocsiszín felé tartott volna.

John ajkát csücsörítette, és Danielre, a Kocsiszín főlovászára pillantott. Olyan intenzív pillantást váltottak, hogy nekem úgy tűnt, mintha szél söpört volna végig a szobán. – Valóban? – kérdezte John.

– Daniel?

– Nem láttam Laurát, uram, pedig egész délelőtt a Kocsiszínben voltam, ki sem léptem onnan, amíg most ide nem hívtak.

Daniel és John régi ismerősök. Daniel csaknem húsz éve ápolja John lovait. Meg sem kellett kérdeznem, úgy is tudtam, hogy a férjem feltétlen megbízik Daniel szavaiban.

– A Télikertben – ismételte meg John.

– Igen, uram. És ha megengedi, uram, szóval kissé gyanús volt, hogy ott van. Mondhatni meglepődött, amikor meglátott. Azonnal magyarázkodni kezdett, mintha bizony kérdeztem volna. Pedig nem faggattam. De Laura már csak ilyen. Szereti jártatni a száját, az egyszer biztos.

Rodney közelében pár férfi kuncogni kezdett társuk körülményes szónoklata hallatán. John azonban úgy

látta, léhaságra semmi ok, és kihúzva magát komolyságra intette a személyzetet.

– Más nem látta?

Senki sem jelentkezett.

Megszólaltam John mellett. – Túlzás nélkül állíthatom, hogy nagyon fontos dologról van szó. Kérem, jelentkezzék az, aki bármit látott. – Linda arckifejezésén akadt meg a szemem; Linda Mrs. Danby kiszolgálólánya és Laura lakótársa. Úgy vélem, közeli barátnők, bár sejtésemet semmi sem támasztja alá. Lindának elkerekedett a szeme, és ha nem tévedek, kicsit, alig észrevehetően a kezét is felemelte.

– Linda? – fordultam felé.

– Igen, assz'nyom? – Hangja feszült volt.

– Mondani akartál valamit?

Gyors pillantást vetett rám és Johnra. – Nem, asszonyom.

– Nos, pedig én úgy láttam…

– Nem, assz'nyom.

John egyetlen pillantással belém fojtotta a szót.

Ő idézte színe elé a személyzetet, nem én. Két csoportra osztotta őket, és megparancsolta, hogy keressék Laurát. Számításai szerint a harminchárom fős személyzet egy-másfél óra alatt alaposan át tudja kutatni az épületet: minden egyes szobát, szekrényt, tárolóhelyiséget és hajóbőröndöt. Legrosszabb esetben két óra kell hozzá. (Abban a pillanatban, amikor ez a seregnyi ember összegyűlt előttünk, és rádöbbentem, hogy a kutatás mégis jelentős időt vesz igénybe, akkor fogtam csak fel, milyen iszonyatosan nagy ez a ház, amelynek az építése még be sem fejeződött. Egy ház, amelyet én, az úrnője, már nem látok át. A második

emeleten például van egy teljes szárny, amelyet több mint három hete nyitottak meg, fejeztek és rendeztek be, és amelyet még nem is láttam!)

Drága Johnom olyan sápadt volt, mint a meszelt fal, amikor elbocsátotta a személyzetet, hogy nekifoghassanak a keresésnek. Elindultam, hogy előkerítsem Szukenát, és megkérjem, hozza elém Lindát a lakrészembe.

– – De a kutatás, assz'nyom! – sápítozott Szukena éneklő kenyai akcentusával, szemét aggódva tágra nyitotta. Néha angolnak nézné az ember. – Miszter John.

– Ne foglalkozz Johnnal – utasítottam. – Most rögtön beszélni akarok Lindával.

– Rendben van, assz'nyom – felelte Szukena. Láthatóan elszánta magát, hogy eleget tesz a kérésemnek. Szukena számos remek tulajdonsága közé sorolhatom, hogy bármilyen körülmények között nyugodt és állhatatos marad. Nemzedéki hovatartozásuktól függetlenül az afrikaiak e tekintetben kiváló tulajdonságokkal bírnak, és könnyedén elfelejtik a múltat – egy vitát, nézeteltérést vagy más összetűzést –, mintha meg sem történt volna, s teszik mindezt emelt fejjel, a legkisebb félénkség nélkül. (Mr. Lincoln szándékai és a borzalmas polgárháború ellenére, amelyet szüleink végigéltek, és sokan végig is harcoltak, meggyőződésem, hogy a rabszolgák – csaknem valamennyien afrikai származásúak – nem kaptak esélyt arra a társadalmi fejlődésre, amelyet ígértek nekik. A történelem úgy jegyzi majd fel, hogy Mr. Lincoln politikai nyomás hatására, és nem emberbaráti szeretetből jutott erre az állásfoglalásra. A felszabadított rabszolgák gyakran alig kerültek

jobb helyzetbe, sokan állástalanok, megtiltották nekik, hogy földet vásároljanak, és elűzték őket azokról a vidékekről, ahol nemzedékek óta éltek. A város választójogért küzdő asszonyai maguk közt arról beszélnek, hogy a négereknek több jogcímük van, hogy személyi szabadságukért küzdjenek, mint az amerikai nőknek!) Nos, a jelenhez visszatérve: Szukena tehát elsietett, én pedig nem egészen tíz perc múlva a Nyugati Szárnyban lévő lakrészemben voltam, ahol már Szukena várt rám Lindával. Amikor a reszkető Lindát hellyel kínáltam, barátnőm az ajtó felé indult – egy másik dicséretre méltó tulajdonsága: sosem él vissza a barátságommal én azonban kértem, hogy maradjon. Leültem a kedves Linda elé, hideg kezembe fogtam az övét, és beszélgetni kezdtünk.

– Drága leányom, mi akartál mondani az előbb?

– Semmit, assz'nyom.

– Ugyan már, kedvesem, mindketten jól tudjuk, nem sok híja volt, hogy megszólalj. Láttam a szemeden. Ha tudsz valamit Laura hollétéről… el sem mondhatom, mennyire fontos ez nekem. Talán élet-halál kérdése. Ugye, nem felejtetted el te sem a kedves Mrs. Fauxmanteur eltűnését?

Szegény halálra rémült gyermek először Szukenára, majd rám nézett, és könnyes lett a szeme.

– Gyerünk, gyermekem. Nem lesz bajod belőle.

– Én… szóval… úgy volt, ahogy Rodney mondta.

– A Télikert.

Bólintott. Fejét lehajtotta, ajka megremegett.

– Nincs semmi baj, gyermekem.

– De van, assz'nyom.

Szukenára néztem, végtelen türelmétől és megértésétől reméltem segítséget. Barátnőm hosszú másodpercekig tanulmányozta a lányt, aztán így szólt:

– A Télikertben látni Miss Laurát?

Linda csak a fejét rázta.

– Látni, hogy elhagyni a házat – folytatta Szukena. Számos beszélgetésünkből tudtam, hogy Szukena meggyőződése szerint Mrs. Fauxmanteur – a rendőrség elképzelésével és jelenlegi véleményével ellentétben – sosem hagyta el a házat.

Linda gyöngén bólintott.

– Hogy öltözni? – faggatta tovább Szukena.

A lány szomorú, könnyes szemmel nézett ránk.

– Kendő volt a vállán? – kérdezgettem. – Távozni készült? – Az utóbbi napokban hideg volt, északról, az óceán felől viharokat hozott a szél. Évszakhoz nagyon is illő idő.

A lány csak a fejét rázta.

– A Kocsiszín – mondta Szukena. Megborzongtam, mert eszembe jutott, ahogyan férjem Danielt kérdezgette, valamint a pillantás, amelyet a két férfi váltott. Mit titkolnak?

Linda szeme elkerekedett. Ajkába harapott, felugrott, és úgy elinalt, mintha soha ott sem lett volna.

– Ó, istenem – dadogtam.

– Hozzá van köze, assz'nyom.

– Danielhez? – kérdeztem, bár tudtam, hogy kire céloz.

– Nem, assz'nyom. – Szukena fekete szeme áthatóan meredt rám. – Hozzá.

Rose Redet valóban alaposan, a padlástól a pincéig átkutatták. Mindegyik szárnyat. Benéztek a padló alá, a kémény mögé. Éreztem, ahogy John elkeseredése percről percre nő. Élénk érdeklődést tanúsított Laura eltűnése iránt, mondhatnám, élénkebbet, mint a kedves Mrs. Fauxmanteurünké iránt. Talán az ismétlődés nyugtalanítja. (Jobban tetszik ez, mint a másik, sokkal valószínűbb változat, amely körül lankadatlan forognak a gondolataim!) Személyes ügyének tekinti e lány megtalálását, és megszállottan keresteti: megkérte a Régenst, hogy más helyekre küldje a személyzetet, és újból nézessen át minden kis zugot. Vadászkutyáival megszagoltatta a lány alsóneműjét, amelyet a hálókamrában találtak, és a ház mögötti erdőben kerestette az eltűnt teremtést. Már vagy hat órája kutatunk utána, s még mindig semmi nyoma az édes kis Laurának.

Legjobban mégis John azon döntése kavart fel, hogy nem akarja értesíteni a rendőrséget. Férjem – akinek véreres a szeme, szürkésen sápadt a bőre, a hangja pedig kísértetiesen nyugodt – így szólt:

– Mindenhonnan szöknek el cselédek.

– De nem ebből a házból – vitatkoztam. – Tőlünk még senki sem ment el. Nálad jobban senki sem fizet a városban, John.

– A szabály alól mindig van kivétel.

– És a holmija? A ruhája? Semmit sem vitt el. Semmihez sem nyúlt! Ki az, aki így távozik?

– Talán a személyzet köréből egy fiatal fiú az oka, kedvesem. Szerelmi bánat. Ismered, milyenek ezek a gyerekek.

– Laura nem volt már gyerek, John. Alig három évvel fiatalabb nálam.

– Akkor hát egy fiatalember. Szerintem valami szerelmi kapcsolat. Megtört szív.

– De nem akarod értesíteni a rendőrséget?

– Pozíciónkat sem hagyhatjuk figyelmen kívül, kedvesem! Társadalmi helyzetünket. Egy év alatt kétszer is kihívjuk a rendőrséget? Gondolod, hogy elbírnánk egy ilyen botrányt?

– Ha már arról van szó, hogy mit bírjunk el, akkor inkább Laura előkerítésével, és nem a város pletykás lakóival kellene foglalkoznunk, nem, John? A gonosz pletykát elfojtom. Nem vesznek minket a szájukra.

– Hogy lehetsz ebben olyan biztos? Itt a kettőnk közti korkülönbség. Tudod jól, hogy emiatt is kikezdték minket; azt állítják, nem élvezzük az együtt töltött éveinket.

– Házasságunk első évében sokat elviseltünk. – Hagyom, hogy szavaim ott lebegjenek kettőnk között, hadd ízlelgesse őket John. – Felülkerekedünk mindenen, még ha Laurát nem is találjuk meg.

– Ne mondj ilyet! – kiáltotta John, aki maga is inkább halottnak látszott.

– John?

– Mi van ebben a házban?

– Semmi köze az egésznek ehhez a házhoz. Véletlen egybeesés – mondtam. Titkon persze egy pillanatig sem hittem, hogy így van. Úgy véltem, vagy a férjem felelős a két nő eltűnéséért, vagy az eltűnéseknek közük van a gyermekhez, akit a méhemben hordok. A félelem tartott vissza, hogy férjem esetleges szerepét közelebbről megvizsgáljam, így a második lehetőségre összpon-

tosítottam. Áldozatokra. A sötét oldalhoz intézett imáim meghallgatásra találtak, de még meg kell értenem a nyelvet, amelyen érintkezni lehet vele. Megfordult a fejemben a gondolat, hogy talán ideje lenne ismét elmennem Madame Luhoz. Vagy a Nagy Úrnőnél tett legutóbbi látogatásom kitudódott? Egy dolog bizonyos: az ima igen erős fegyver, és ha az ember rosszat kíván a férjének, nagyon óvatosnak kell lennie.

– Véletlen? – harsogta az arcomba John, és fröcskölt a nyála. – Itt volt, és most nincs sehol.

Még sosem szállt meg ilyen végtelen nyugalom. Tartózkodóan válaszoltam: – Pontosan hol, John? Te is láttad ma?

A kérdésemtől zavarba jött. – Micsoda?! – ordított rám, hangja, mint a kutyái ugatása. – Miféle vád ez?

– Nem vádollak semmivel. Nem több megfigyelésnél. Csupán azt kérdeztem, nem láttad-e szegény teremtést?

– És ha igen? – bömbölte.

– Csak kérdeztem.

– Milyen nyugodt, milyen higgadt vagy. És te, Ellen? Te nem láttad ma Laurát? – Nagy feje jobbra-balra ingott, már-már attól tartottam, legurul a nyakáról. – Ebben a szárnyban szolgál. A mi lakosztályainkban. Jóformán állandóan láb alatt van. Éjjel-nappal rendelkezésünkre áll. Mindkettőnket egyformán szolgál.

Ó, drága Naplóm, az a pillantás a szemében! Micsoda rémület töltötte el! Bűntudat! Egy asszony megérzi az ilyesmit. Egy feleség még inkább. „Éjjel-nappal rendelkezésünkre áll.” Ami engem illet, sosem hívtam Laurát éjjel a szobámba. Szukenát igen, nem is tudom, hányszor. De a kis Laurát? Létezéséről is alig tudtam, csak

különleges szépségére figyeltem fel. Áttetsző bőrére. Nemes vonalú orrára. Most már azt is tudom, hogy küllemére férjem is felfigyelt, és ezt most tudtára kellett adnom.

– Elragadó lány volt, ugye, John?

– Múlt időben emlegeted?

– Csak a testére értettem. Olyan ártatlan. Oly fiatal és… elbűvölő – mondtam. – Vagy talán nem is olyan ártatlan. A külső sokszor megtévesztő.

Leplezetlen páni félelem a férjem tekintetében. Megtettem! *Mindketten tisztában voltunk vele.*

Talán „baleset" ér. Talán megkérem Szukenát, hogy keverjen valamit a főzeteiből, és hajtsa ki belőlem a jövendő örököst, aki itt kucorog bennem. Ez lenne az igazi büntetés John számára! Laura eltűnése – ha baleset is – nem teljesen ártatlan ügy. Nem kérdezem meg Szukenát, hogy tudja-e, mi történt a lánnyal, hogy esetleg ő, Szukena, nem védelmez-e engem. Talán Laura önszántából hagyta el Rose Redet. Talán a barátnőm lépett közbe, és azonnal elbocsátotta a lányt, még csomagolni sem engedte. Egyre erősebben él bennem a meggyőződés, hogy drága társnőmnek az éleslátáson és a gyógyfüveken túl más hatalom is van a birtokában. Szukena jövőbe látó látnoki erővel bír, és valahogyan belelát mások gondolataiba. Nem kérdezősködöm, mert nem akarom tudni. Ha az ártatlan Laura nem is volt olyan ártatlan, akkor bárhogy is távozott, ennek örülnöm kell. Korábban ezt is mondtam magamban, amikor imádkoztam. „Átkozott az asszony, aki elveszi tőlem a férjemet." Ma este, amikor lefekszem, elismétlem, ahogy tettem eddig is, minden este. Ha Szukena kihallgatta imádságomat – rendkívüli

hatalmánál fogva, vagy mert elszóltam magam –, ha valamilyen módon irányítja az életemet, megvéd, akkor miért is panaszkodnék? Miért kérdezősködnék? Laura elhagyott minket. A rendőrségnek semmi köze hozzá. Ma éjjel sokan zárják kulcsra az ajtajukat.

Sok megválaszolatlan kérdés marad.

Rose Red, 1909. szeptember 9.

Gyönge még a kezem, de akkor is lejegyzem rövid életem legfontosabb napjának eseményét. Tizenegy órával ezelőtt, kora hajnalban fiúgyermeknek adtam életet. Adamnek neveztem el, mert ő az első. A körülöttem lévő asszonyok szerint a szülés „könnyű" volt. Három óra vajúdás, gyors szülés. De ha ez könnyű, úgy soha ne legyen rosszabb! Még soha ilyen fájdalmat nem éreztem. Még sosem tapasztaltam meg a női test e részét úgy, hogy egyáltalán nem tudtam magamról. Izmok és görcsök és összehúzódások, hol eszméletemnél voltam, hol eszméletemet vesztettem, sikoltoztam fájdalmamban, majd boldog kiáltás, és egy nedves, rózsaszín apróságot fektettek a mellemre, aki – mielőtt még a köldökzsinórt, amely összekötött bennünket, elvágták volna – máris szopni akart, mert ősi ösztön hajtotta. Most a legfinomabb vászonba bugyolálva fekszik mellettem a bölcsőben, kis kék szemét lehunyta, békésen alszik, apró öklét úgy szorítja össze, mintha mélyen elgondolkodna. Micsoda kincs! Micsoda öröm! Elmondták, hogy Rose Red boldogságban úszik, a szolgák mosolyognak, az urat énekelni hallották a szobájában, és már kétszer hozatott magának pezsgőt. Fia van! Amikor Adamet megszültem, az apja oly gyöngéden csókolt, ahogy még soha. Amíg köszönetét mondott, patakzottak a könnyei, és megígérte nekem – nekünk –, hogy boldogan és gazdagon élünk, és hogy családként – „egy családként!", harsogta – sosem ismerünk fájdalmat, veszteséget vagy szomorúságot. (Biztos

részeg volt még ebben a pillanatban is, de kis szónoklata így is könnyeket csalt a szemembe.)

Szukena volt a bábaasszony, ő ült mellettem a „jósló fájások” hosszú éjszakáján, a komoly fájások kora reggelén, és az ő erős, ügyes kezébe toltam ki a gyermekemet, s éreztem a megkönnyebbülést, amelyet csak szülő nő ismerhet. A hosszú kilenc hónapnak vége. Egyedül ezt meg kellene ünnepelnem.

Most el kell viselnem, hogy tej folyik a mellemből, lábam közt pedig valami más folyik – amelyről Szukena azt állítja, hogy teljesen természetes –, és üresen lóg kitágult hasamon a bőr. Nem vagyok éhes, mégis majd' éhen halok. Jéghideg vizet iszom, de olyan mennyiségben, amelyen magam is csodálkozom. Alszom, mások szerint órákig, de én csak perceknek érzem. Minden olyan más, új. Csoda történt! Letekintek a békés kis arcra, és elálmélkodom, hogy egy napja még bennem volt, levegő nélkül.

Ez a kisfiú, ez a lélegző teremtmény. Ez a Rimbauer.

A személyzeti szállás felől zene szűrődik át hozzám, és Szukenától tudom, hogy nagy ünneplés, evés és tánc folyik a háznak abban a részében. John pálinkát és bort küldetett át. Miattam vigadnak. (Tartok tőle, hogy Rose Redben holnap senki sem fog dolgozni, olyan állapotban lesz a személyzet, de nem bánom.) A társaságban is rögtön híre ment. Tina Coleman ideküldte a kocsisát egy üdvözlőkártyával, amelyben azt írja, szeretne meglátogatni, és félek, sok hasonló kérést fogok kapni. Szukenát arra kértem, készítsen nekem fürdőt, a lányok meg segítenek majd, hogy hajat mossak, de barátnőm szerint ez még korai lenne. Amíg fel nem épülök, csak annyit engedélyez, hogy szivaccsal

lemosdassanak. A hajamat talán mosdótálban megmossák. Reggel majd a lehetőségekhez képest felfrissítenek.

A kis Adam az én kincsem. Amikor szopik, olyan jó érzés tölt el, majd' szétrobbanok a boldogságtól, legszívesebben ok nélkül, hangosan nevetnék.

Éhsége éppen kapóra jön, mert mellemet nagyon feszíti a tej. Már bele is szoktunk az alvás, etetés, alvás ritmusába. Még nem végezte el a dolgát, és Szukena ezt az eseményt épp oly izgatottan várja, mint a gyermek megszületését. Úgy sejtem, az elmúlt két napban egy szemhunyásnyit sem aludt, mert mindig mellettem van, amikor felébredek, s a kezemet fogja, amikor ismét elalszom. Milyen drága jó barátnőm lett! Hogy is élhettem, amíg nem volt a testvérem? Keze nélkül, amellyel belém nyúlt, hogy a szülést elősegítse. Oly gyöngéd és kedves volt hozzám. Megértette fájdalmamat, és gondoskodott rólam. Egy nap talán majd lesz merszem a részletek felől érdeklődni, de most még nem. Most csak hol alszom, hol ébren vagyok, Adam a mellemen, bölcsőjében, megint a mellemen. Szukena kékesfekete arca fénylik a gázlámpa világánál. Szeretetet látok a szemében. Érzem a szeretetét. Reményt és jóságot látok. Örökre megőrzőm emlékezetemben ezt a napot; élet életet teremtett, egyik nemzedék követi a másikat. Férjem hangját hallom a szobám előtti folyosóról.

– Fiam van! – kiabálja. – Fiam van! – Végre öröm költözött ebbe a házba. Reménykedem és imádkozom, hogy így is maradjon!

Rose Red, 1909. szeptember 23.

Isten a mennyekben, attól félek, ennek a háznak önálló akarata van.

Az elmúlt két hétben Adammel és Szukenával sétálgattam ebben a hatalmas kastélyban; épp ma volt a napja, hogy ellátogattam a Keleti Szárnyba, amelyről úgy éreztem, korábban szinte még nem is láttam. Itt van a Nagy Bálterem is, amelyet utoljára a házavatón használtunk, de odaadó személyzetünk tökéletesen tisztán és rendben tartja. Látom a táncosokat, hallom a zenekart (hála az égnek, az ital szagát nem érzem, Adam születése óta ugyanis érzékszerveim sokkal intenzívebben működnek, messziről meghallok mindent, a hatalmas Rose Red legtávolabbi végéből is megérzem férjem szivarjának illatát), látom a jóképű karmestert és teljes pompájukban a hölgyek toalettjét. Amíg Szukena Adamet a karjában tartotta, végigsétáltam a tágas termen, újra átéltem azt a csodálatos estélyt, és már alig vártam, hogy elérkezzen az idő – pár hónap mindössze! –, és ismét vendégsereg mulasson itt. Egy-két hét múlva komolyan nekifogunk az előkészületeknek, amikor a személyzetnek kiosztom a feladatokat, és megtervezzük a díszítést, a zenét, az étrendet, a meghívókat és mindazt a sok apróságot, amelyet a jövő év január 15-én rendezendő bálunk előtt el kell intézni. Mai látogatásom célja is ez volt: kitapasztalni, milyen is a terem hangulata, a Bálterembe vezető folyosó faburkolatos falai, a nászutunkon Párizsban és Londonban vásárolt nagyszerű olajfestmények – tájképek és portrék – sora. Frissen vágott

virágot szeretnék a földközi-tengeri vázákban látni, de erre kertészeinknek hónapokkal hamarabb fel kell készülniük, mivel csak melegházi gumós virágokkal szolgálhatnak januárban, és ezekből sok százra lesz szükségem.

(Az itteni éghajlat igen kedvező a gumós növények számára, és már látom a napot, amikor a parasztok nagy mennyiségben termesztik őket. Rávettem Johnt, hogy e célból vásároljon földet a várostól északra, tisztíttassa meg, s a férjem már tárgyalást fontolgat a fűrészáru-mágnásokkal, hogy átveszi tőlük a számukra fakivágás után értéktelenné vált földeket.)

Miután többször is végigsétáltam ezen a pompás termen, és Adamnek hangosan elmagyaráztam, hova gondolom tenni az italokat, hol lesznek a székek és a zenekar, Szukenával és Adammel – akit továbbra is barátnőm vitt – elhagytam a tágas termet, és visszatértem a Keleti Szárny impozáns halljába.

Elájultam, és Szukena felsikoltott, s a sors akarata, hogy Adamnek nem esett baja, mert ha az én karomban van, bizonyosan a földre zuhan velem együtt.

A hall végében, a lépcsősor tetején állt a bájos Laura, eltűnt cselédünk, aki ennyi hónapon át nem került elő! Blúza nyitva volt, fedetlen keble, sötét bőre kivillant, szoknya nem volt rajta, zilált alsóneműje is kibontva, nyitva, hogy lába között kilátszott a nemi szerve, mintha – úgy képzelem – az utcasarkon bájait áruló prostituált lenne. Végtelen szomorúság áradt belőle – frissen megbecstelenítettnek tűnt –, bőre foltos, haja zilált volt. Hangját nem hallottam, de láttam, hogy mozog az ajka, és pontosan értettem a szavait: – A szoknyám – mondta, és rám nézett, majd magára pillantott, s kezé-

vel úgy tett, mintha megkötné magán a szoknyát. Milyen szánandó volt! Milyen hátborzongató!

Ekkor vesztettem eszméletemet, Szukena pedig felsikoltott, nem annyira ijedtében, mint azért, hogy számomra segítséget hívjon. Mire erőmet visszanyertem, Laura már eltűnt. Elveszett a házban, vagy inkább a ház visszakövetelte, ahogyan korábban is.

A kis Adamet egy szobalányra bíztam, aki most zárt ajtók mögött vigyáz rá, és ma este a szülés óta először merészkedtem Rose Reden kívülre. John „üzleti" ügyben távol van – valószínűleg a belvárosba ment pókerezni, üzleti vacsorára vagy olyan helyekre, amelyekre nem szívesen gondolok. Szukenával kalandos vállalkozásra szántuk el magunkat, miután logikusan az alábbi következtetésre jutottunk: ha Laurát valóban látta valaki a Kocsiszínben, és ha hiányolja a szoknyáját, akkor nagy az esélye annak, hogy Szukenával megtaláljuk ezt a bizonyítékot, és segíthetünk szerencsétlenen. Talán csak a szoknya tartja a túlvilágon, amelynek rabjaként láttuk. (Mert esküszöm, hogy az a nő a hall végében nem hús és vér személy volt, hanem kísértet. Ne kérdezze senki, honnan tudom, egyszerűen csak tudom. Rendíthetetlen bizonyossággal.)

Bevallom, kamaszlánynak éreztem magam, szívem a torkomban dobogott, mert Szukenával észrevétlenül akartunk kijutni a Nyugati Szárnyból a Szalon és a Nyugati Főhall közé eső és a földszintre vezető keskeny cselédlépcsőn. Innen – Szukena felderítése mellett – átmentünk a Fegyverterembe, onnan a Gobelin Galéria és a déli támfal közötti külső hallba, végigmentünk a hosszú kőfolyosón, majd egy ajtón át a csigalépcsőhöz jutottunk, amelyen át fel lehet menni a Nyugati Szárny

nyugati végében John lakosztálya mellé. (Bizonyosra veszem, hogy tudtom nélkül ezen a titkos lépcsőn érkezik haza, és hagyja el a házat.) Átmentünk a Tekepályán az úszómedencéhez, majd a medencét megkerülve a keleti kapuhoz, amelyen át Rose Red hátsó kertjeibe lehet jutni. A kertbe érve megálltunk, hogy kifújjuk magunkat (engem jobban kifárasztott, mint barátnőmet), és vártunk, hogy szemünk hozzászokjon a sötétséghez. Istenem, milyen nehezen kaptam levegőt, akkora volt bennem a feszültség! A néhány jardnyira lévő szökőkút miatt alig hallottunk valamit – a szökőkút közénk és a Kocsiszín közé esik és az úszómedence épületének fala melletti árnyékban maradtunk, jó messzire a kővel tökéletesen kirakott járdától, inkább a növények, bokrok és virágok között vezető kerülőt választottuk.

– Majd később nekilátok! – csattant fel egy férfihang amelyet nem ismertem meg. Kétséget kizáróan a Kocsiszínben dolgozó egyik lovász lehetett, aki vagy sörözni, vagy a személyzeti szállásra indult aludni.

Szukenával jól választottuk meg az időpontot, mert a Kocsiszínben dolgozók az utolsó ló vagy fogat visszatérte után körülbelül egy órával szoktak aznapra végezni, akkor bocsátják el őket. John automobilon ment „üzleti” útjára, következésképpen a Kocsiszínben éjjel senki sem lesz (bár John a kocsit a Kocsiszín egy átalakított bokszába szokta beállítani, így számítottunk rá, hogy később hazajön). Én arra is gondoltam, hogy Daniel, a főlovász a férjem visszatértekor John rendelkezésére áll, de Szukena megbízható forrásból tudta, hogy Danielt ebben az időben kockajátékra várják, amely az alagsori agyag-galambszobában folyik – innen lövik fel

az agyaggalambokat, amelyeket aztán a földszint északi oldalán lévő Loggiáról lőnek le, amely közvetlenül a Biliárdszoba mellett van. Ha ez igaz, Daniel nehéz helyzetben lesz: igyekszik minél messzebb kerülni a Kocsiszíntől, ugyanakkor nem hagyhatja el a birtokot. Ismerve emberünket, úgy véltem, ifjú megfigyelőt állít, aki értesíti, ha gazdája idő előtt térne vissza. Valakit, netán az egyik beosztottja fiát, aki egy kis kolbászért vagy pár centért hajlandó erre áldozni az idejét. Szukenával ezt a lesben állót akartuk mindenképp elkerülni.

A kert északnyugati sarkában lévő, szépen nyírt rododendronsövény melletti árnyékba húzódtunk, rejtekhelyünket a szökőkúttól csak egy kis rózsakert választotta el. Közvetlenül velünk szemben volt a Kocsiszín sötéten tornyosuló tömege, amelyben négylábú lakóin kívül nem volt már egy teremtett lélek sem, így csend honolt benne. (A medence, a ház nyugati fala és a Kocsiszín egy hatalmas udvart fognak közre, amelyből csak nyugat felé lehet kijutni, pontosan ott, ahová olyan határozottan bevettük magunkat.) Örökkévalóságnak tűnő ideig vártunk, minden porcikám sajgott a gyermekszüléstől, Szukena azonban moccanatlanul állt, mint egy fekete kőszikla. Amikor megbizonyosodtunk, hogy nem hallunk bentről emberi hangot, előreosontunk, és átszaladtunk a nyírt füvű kis tisztáson a Kocsiszín nyugati bejáratához (ez az egyetlen bejárat, amelyet semmiképp sem látni a házból). Ha bárkivel is összeakadunk, az csak a Kocsiszínből jöhet. (Több ügyes kifogást is kiötöltem arra az esetre, ha meg kell magyaráznunk, hogy bejelentés nélkül mit keresünk ketten a Kocsiszínben, és további egyet-kettőt arra is,

hogy e tényt férjem elől eltitkolják. Mint kiderült, nem volt rá szükségünk, egyelőre legalábbis nem…)

Szukena ment elől a nyílt terepen, ahonnan már beértünk a Kocsiszín árnyékába. Mondhatom, majd' kiugrott a szívem, amikor lehajolva végigszaladtam a kerten és a Kocsiszín előtti, zúzott kővel felszórt felhajtón. Remegő testünket az épület hűvös falához szorítottuk, és megpróbáltunk úrrá lenni lihegésünkön. Szukenára pillantottam, és idegességemben majdnem elnevettem magam. De ő sztoikus nyugalommal állt mellettem, rezzenetlen arcán nem tükröződött érzelem. Nem tudom, akár fele annyira is élvezte-e, mint én. Talán félt, hogy esetleg elveszti az állását, és csak ekkor döbbentem rá, milyen nehéz helyzetbe hoztam. Szukena sosem mondana nekem nemet, ebben biztos vagyok, én mégismkellemetlenséget okoztam neki azzal, hogy idehoztam az oroszlán szájába. (Nem mintha John megtiltotta volna, hogy a Kocsiszínbe jöjjek, de más megvilágításba helyezi a dolgot, hogy egy női ruhadarabot keresünk!)

Összeszedtük a bátorságunkat, és nyugodtan, mintha a világon semmi gondunk sem lenne, beléptünk a Kocsiszín nyugati végében nyíló hatalmas faajtón. Az ajtó nyitva volt, talán, hogy John behajthasson, amikor később visszatér. Könnyen bejutottunk: széles vörösfenyő pallókon lépkedtünk, lábunk alatt elszórt szalma, a pompás Kocsiszínt halvány villanyfény világította meg, és nem láttunk sehol egy lelket sem. Mindig is szerettem a lovak szagát, és amikor beléptem a Kocsiszínbe, mintha gyermekkoromba kerültem volna vissza. A bokszok ajtaja kovácsoltvasból és faragott vörösfenyőből készült, és csaknem hangtalanul nyílik.

(Egyesek szerint Daniel a legjobb főlovász az államban.) Kétszintes istálló, amelynek alsó részében a lovak rekeszei vannak, hely több hintónak, a lószerszámkamra, a nyergelő és Daniel szobája. A fenti padláson szalmát és szénát tárolnak, de hűtőhelyiségnek is kialakítottak több szobát. Úgy gondoltam, többségük üres, mert még egy éve sem lakunk Rose Redben, és ezeket a helyiségeket arra szánták, ha minden „csordultig" megtelne. (El sem tudom képzelni, hogy Rose Redben valaha is kifogynánk az alagsori raktárakból, amelyek alapterülete egy iskolai sportpályával ér fel.)

Szukenával többször is megálltunk, próbáltuk megkülönböztetni a hangokat, emberi hangot az állatitól elválasztani. Hála égnek, semmi gyanúsat nem hallottunk, és továbbmentünk e hatalmas pajta belsejébe. E lapokon, melyeken legféltettebb titkaimat tárom fel, beismerem, hogy a legrosszabbra számítottam. Ha Laurának hiányzik a szoknyája, úgy éreztem, ezért csak egy férfi lehet felelős. Kell-e mást mondanom? Féltem, hogy Danielnek köze van a dologhoz, hiszen férjem iránti hűsége megkérdőjelezhetetlen. Nem felejtettem el, hogy Daniel a személyzet előtt jelentette ki, hogy nem látta Laurát. Nem látta. Vagy legalábbis ezt állította.

Egyik állás a másik után maradt el, bennük az ország legjobb lovai: Nyáridő és Rex a kedvenceim, mert segítettem a megvételükben, de mindegyik nagyon kezes, és fajtájuk elegáns példányai. John ismeri a lovakat.

Az épület közepén volt a lószerszámkamra és a nyergelő, mindkettőt kulcsra zárták. Csalódottan mentünk tovább. Daniel szobája is zárva volt. Nesztelenül lép-

kedtünk középen, Szukena gyakran hátrapillantott a nyugati bejárat nyitott ajtaja felé, nehogy valaki rajtunk üssön, és ottlétünk okát firtassa. A Kocsiszín keleti végén nagyobbak voltak a bokszok, az eltolható ajtók mögött bőven volt hely a hintóknak, amelyekből összesen hat, egy-egy oldalon három-három állt. Az első kettő díszhintó volt, az egyik egylovas, a másik kétlovas. A kovácsoltvas rácson kukkantottunk be. Utánuk a pónifogat és a szán következett, majd két nagy szénásszekér; egyikre szükség esetére a tűzoltófecskendő állványát is felszerelték.

Semmivel sem tudom megmagyarázni, hogy Szukena miért állt meg az utolsó kamra előtt kettővel, csupán arról lehet szó, hogy rejtélyes megérzéssel megáldott asszony, és szinte bűvös erő birtokában „látja" azt, ami egyszerű halandók előtt rejtve marad. Úgy torpant meg, mintha láthatatlan falba ütközött volna, fejét szokatlan szögben meghajtotta, szemét az ajtón túli sötétségbe fúrta. – Itt lenni, miss – suttogta azokkal az idegtépő kurta szavakkal, amelyeket a legijesztőbb beszélgetésekre tartogat.

Hangvétele önmagában felkeltette osztatlan figyelmemet.

– Szukena?

– Azt hiszem, itt kell nézni. Ez a hely itt.

– Rendben van.

Segítettem eltolni a sínen futó nehéz ajtót. A bokszokat a Kocsiszín keleti végén fedeztetésre szánták, így kétszer akkorák voltak, mint a nyugati végen levők. Az ember megtanulja, hogy ne kételkedjék testvére megérzéseiben, tőlem pedig távol állt, hogy vitába bocsátkozzam drága Szukenámmal. Az ajtó hangtanul nyílt,

és a jól ismert szénásszekér állt előttem, amelyhez Johnt érzelmi szálak fűzték, hiszen már hosszú ideje a családja birtokában volt. Földbe gyökerezett a lábam, amikor rájöttem, hogy azon a végzetes napon, amikor a munkavezetőt agyonlőtte, Mr. Corbin is ezt a szekeret hajtotta.

A rettenetes eset nyomai, a vérfoltok még mindig láthatók voltak rajta. Megborzongtam, amikor az ajtót visszahúztuk, és Szukena becsukta mögöttünk. Csak a kovácsoltvas ráccsal fedett kis kukucskáló ablakon át lehetett kilátni a középső folyosóra.

Ki akartam menekülni. El akartam futni innét. John gyakran emlegette a szekeret; több gyermekkori élménye is fűződött hozzá, köztük az, hogy ezzel szerezte első keresményét, az első néhány dollárt, mivel szemetet szállított a szomszéd megbízásából. (John vacsoravendégeinket szórakoztatta azzal, hogy szemetesből olajmágnássá küzdötte fel magát.)

Szukena közelről körbejárta a szekeret, mintha annak hatalma lenne fölötte. Megérintette, lehunyta a szemét, és láttam, hogy karján feláll a szőr, mintha kitárná az ablakot a kinti hideg szél előtt. Amikor ismét kinyitotta a szemét, egyenesen rám szegezte, és tetőtől talpig félelem söpört végig rajtam.

– Mi az? – akadt el a szavam.

– Mi a kellő helyen lenni, Miss Ellen. – Ennyit mondott, majd megkerülte a szekeret, és hátrajött, ahol a raktérbe fel lehet tenni, és le lehet pakolni a rakományt. Széles, fekete tenyerét a szorosan egymáshoz illesztett pallókra fektette, és érintése alatt az egész szekér egy pillanatra megremegett. Szukena arcán villámgyorsan kiütközött a veríték, mintha láza lenne.

Álla leesett. Torkából – semmi kétség – egy fájdalmak közt vergődő asszony nyögése tört fel. És esküszöm, hogy ez a hang nem Szukenáé volt, hanem egy másik asszonyé. Befogtam a fülemet, hogy ne halljam ezt a rettenetes kínt, amelyet nem női fülnek szántak. Szukena – vagy az, akivé egy pillanatra vált – olyan gyorsan rántotta hátra a fejét, hogy már nem is tartottam valóságosnak, mert ilyen mozdulatra csak egy bagoly képes. Barátnőm a háta mögé nézett.

Erős kampón vastag lópokróc lógott, vagy talán steppelt takaró, amelyet a szekéren elhelyezett törékeny áru körültekerésére használnak. Élénk sötétzöld volt a színe, rajta sötét foltok. Szukena úgy indult felé, mintha transzban lenne, a terjedelmes takarót két kézzel megragadta, és lerántotta a falról. Amikor ezt tette, mögöttünk ismét megmozdult a szekér, magától mozgott, le és fel, le és fel.

A takaró alatt egy női szoknya lógott.

A szekér nyikorgására mindketten megfordultunk (engem szinte megbénított a félelem). A szekér lapján közönségesen kitárulkozva ott feküdt az ifjú Laura kísérteties árnya: blúza szétszakítva, keble feltárva, karja hátraszorítva, mintha lefogná valaki, lába szétterpesztve, csípőjét undorítóan és esetlenül rázta, amelynek oka félreérthetetlen volt. Megtámadták, rákényszerítették erre az aktusra, bár támadóját nem láttuk.

Szukena – isten áldja meg érte – nem vesztette el a fejét. Lekapta a fekete szoknyát a kampóról, és a szekér platóján vonagló szellemalakra hajította, akinek arca a félelem groteszk maszkja volt. Társnőm úgy hajította oda a szoknyát, mintha fellobbant tüzet

akarna eloltani. Amikor a ruhadarab a szekérre esett, szoknya és szerencsétlen lány eltűntek, a szekér is megnyugodott. Esküszöm, a saját szememmel láttam! Egy perccel később hangokat hallottam; két férfi közeledett, hangjuk mély volt és ijesztő, és azt hiszem, ekkor ájultam el. Előtte még hallottam a távolból egy közeledő automobil duruzsolását is.

Szukena magamhoz térített – estemben felfogott, egyik kezét gyöngéden a számra szorította, nehogy megszólaljak és eláruljam ittlétünket. Rögtön rájöttünk, hogy Daniel és az egyik alkalmazott meghallották John autóját, és visszajöttek a Kocsiszínbe, hogy segítsenek neki beállni, és üdvözöljék a ház urát, férjemet. Mindez szinte egy időben történt: a két férfi közti szilaj, eleven párbeszéd, akik a kockajátékon vitatkoztak, John autójának halk pöfögése és zörgése, amint végiggördül a felhajtón, majd behajt a Kocsiszín középen futó folyosóján, a kocsi kipufogójának olajos bűze. A hirtelen csend.

– Jó estét, Daniel.

– Uram. A vártnál korábban.

– Csak kimentem a kikötőbe, és ittam egy konyakot. Én mondom, Daniel, nincs örömtelibb, mint amikor biztonságba helyezik az olajoshordókat, és a rakomány rendben útnak indul a csendes-óceáni szigetek felé. Pénz a bankban a kis Adamnek. Ezek a hordók ezt jelentik. Pénzt a bankban. Már ha gond nélkül célba ér a hajó.

– Miért ne érne, uram.

– *Vendéget* vársz, Daniel? Maradjak tán?

– A szerszámoskamrából érdekesnek találja majd a látványt, uram. Ha én mondom, elhiheti.

– Ki lenne az?

– Egy kis szőke, uram. Új még. Konyhalány. Fiatal kis csibe. Tiszta ír whiskyvel csábítottam ide. Minden pillanatban itt lehet, uram.

– Helyes.

Hallottam kettejük beszélgetését, és tudtam, hogy Daniel erőszakolta meg Laurát a szekér platóján. Talán a férjem végignézte, mert tudom, mennyire szereti a leskelődést. (Szukena két tükröt is talált a házban, amelyeken át titkos szobákból be lehet látni a cseléd-lányok hálókamrájába és a hozzá tartozó fürdőbe. Mondanom sem kell, hogy ezek a titkos szobák nem szerepeltek azon a terven, amelyet férjemmel a nász-utunkon tanulmányoztunk!) Milyen kétségbeesetten kapaszkodtam abba az elképzelésbe, hogy Daniel volt az ifjú Laurával, és nem az én Johnom. Hiszen ez Daniel istállója. Talán a férjem tudott róla, talán legodaadóbb alkalmazottját akarta védeni.

Szukena a szekér végébe húzott, ahogy a hangok egyre közeledtek. John és Daniel közvetlenül az ajtó előtt álltak meg. És előttünk, a félhomályban megjelent Laura szelleme. Felöltözött, de ruhája zilált és tépett maradt. A kocsis ülésénél állt, és a két férfire mutatott, mintha vádolná őket. *Látott bennünket!*

A segítségünket kérte!

John felnézett. Megérzett valamit. Esküszöm, hogy rám nézett, egyenesen a szemembe. Az éteri lányon át. Egyenesen engem nézett, de mivel elképzelhetetlennek tartotta, hogy ott lásson, nem látott meg. Vagy ha igen, meggyőzte magát, hogy merő képzelgés.

Fortyogott bennem a düh; tönkretették ezt a szegény, védtelen gyermeket, eltűnésével kapcsolatban hazudtak. Kísértett a szekéren látott iszonyatos árnyjelenet. Talán pár centet akart adni a lány szolgálataiért. Talán előléptetést ígért. Mindegy. Laura már nincs többé. Rose Red elnyelte, ahogy Mrs. Fauxmanteurt is. Ekkor értettem meg először azt, amiben hamarosan nemcsak bizonyos lettem, hanem amit hosszú, hosszú éveken át ki is használtam. Rose Red mellettem áll.

A barátom.

Rose Red, 1909. szeptember 24.

Drága gyermekemben, Adam édes ártatlanságában találok vigaszt. Világrajöttét még mindig újdonságnak érzem. Áldással boríthatok fátylat a múltra. Valóságos kínszenvedés Mrs. Fauxmanteurre és az elcsábított Laurára gondolnom. Mr. Corbin gyilkossággal és tébollyal való kacérkodására. Miféle hely ez? Úgy tűnik, mintha Rose Red félrelökné a férfiakat, mialatt a nőket elrabolja. Szukenával mostanában gyakran beszélgetünk erről, mivel ő sokat aggódik miattam. (Az idegkimerültség szélére sodródtam; kezem annyira remeg, hogy ma este nem bírtam fogni a kanalat, és azzal küldtem vissza a levest, hogy nincs hozzá kedvem. John ebből mit sem vesz észre, ám Szukena mindent lát.)

Hangosan eltöprengünk, hogy a ház választása miért és hogyan esik valakire. Miért nem engem vagy a barátnőmet választotta, és miért két testvérünket? Miért nem ragadja el az összes szolgálót – vagy húszat – a házban? Miért nem végez „véletlenül" egy kertésszel vagy lovásszal? Miért az építkezés munkavezetője és néhány munkás? A rejtett értelmet keresem, Szukenának viszont megvan a házról alkotott határozott elképzelése.

Ma a következőket mondta Rose Redről: A házat indiánok lelkei foglalták el, akiknek nyugalmát az építkezéskor bolygatták meg. A gaztettért a munkavezetőt és másokat tartottak felelősnek, de most, hogy a ház felépült, és iszonyú nagyságában itt is marad, lakói fizetnek meg, mégpedig nagyon drágán. Engem és

Szukenát a ház a kegyeiben részesít, mivel mi ugyanúgy áldozatai vagyunk az építtetőknek, mint Rose Red maga. Mrs. Fauxmanteur ügyében még várat magára az igazság kiderítése, de Szukena véleménye szerint Laurára Daniellel vagy a férjemmel együtt elkövetett illetlensége miatt esett a választás. Rose Red állást foglalt férj és feleség évszázados harcában. Nem meri Johnt megölni, mert neki köszönheti állandó növekedését, miatta lesz a ház nagyobb és erősebb, engem sem ragad el, mert én veszem rá férjemet a ház továbbépítésére. A halott indiánok lelkei nem tűrik meg a harcosokat, és Szukena szerint a törzsi vezetők minden férfiban harcost látnak. A nők nem jelentenek akkora fenyegetést, és senki sem vitatja, hogy a törzs történetét a nők őrzik meg, mert tovább élnek, mint a férfiak, vagyis a harcosok. Szukena úgy véli, a ház nemcsak Johnt és a kedveseit bünteti, de talán azért is ragad el nőket, hogy tanuljon tőlük, társaságot szerezzen magának. Szukena szerint addig, amíg az építkezés folyik, amíg én és John együtt élünk, Rose Red ereje egyre nő, és mind több férfi hal meg, mind több nő tűnik majd el. Barátnőm tehát azt tanácsolja, vegyem rá a férjemet, hogy állítsa le az építkezést, és adja el a házat.

– Ebből a helyből csak rossz származni, Miss Ellen. Nő nem felnevelni ilyen helyen gyerekeket.

Az elmúlt két évben szinte sosem vitatkoztam Szukenával. Esetleges ellentéteinket fesztelen eszmecsere keretében oldottuk fel, amelynek során hol az egyikünk, hol a másikunk fejtette ki a szempontjait anélkül, hogy hangunkat felemeltük volna, vagy kemény szavakkal illettük volna egymást.

De most, amikor elém tárta Rose Redről alkotott elméletét, haragom dühroham formájában tört felszínre (amelyet most igen bánok!). Arcába vágtam, hogy afrikai boszorkányságot űz, majd magyarázat nélkül felpattantam, és magára hagytam a Szalonban. Azóta nem láttam.

Milyen bolond is voltam, kedves Naplóm! Kockáztattam a barátságomat azzal az emberrel, aki a földön az egyetlen bizalmasom, miközben szívem mélyén tudom, hogy ellenállásom abból a félelemből fakad, hogy Szukena esetleg közel jár az igazsághoz. Ennek azonban csak akkor van értelme, ha beismerem, hogy szellem szállhat meg egy házat, egy tégla-kő-fa-üveg szerkezetet, és hitem e megváltozása sodor bizonytalanságba, mert bár a szem lát, a szív mégsem akar hinni. Eleven ház? Még ha ilyen hatalmas is, még ha megszentelt temetőre építették is, akkor sem létezhet a szellemvilágban! Vagy mégis? – teszem fel magamnak a kérdést, s űzött vagyok és bizonytalan. Elmém folyton elkalandozik.

Egyetlen gondolat sem horgonyoz le benne sokáig. Az anyaság-e az oka, vagy Rose Red még most is a markában tart, jóllehet nem vagyok tudatában?

Nagy a kísértés, hogy felhívjam kedves barátnőmet, Tina Colemant, és újabb tanácsot kérjek Madame Lutól; úgy érzem, a Nagy Úrnő elé kellene terjesztenem ezt a lehetőséget (természetesen kétértelmű megfogalmazásban) abban a reményben, hogy véleményt alkot, és útmutatást ad. Madame Lu kapcsolata a „másik oldallal” nagy valószínűséggel segítségemre lesz, hogy Szukena javaslatainak megalapozottságába betekintést nyerjek. (Szukenát természetesen nem említhetem,

ugyanis semmi kétség, hogy a kínaiak nem szívelik az afrikaiakat.)

Az ésszerűségben megrendült bizalmamat alátámasztja az a rendíthetetlen hit, hogy Szukena tudásával még Madame Lué sem vetekszik. Szukena az én sötét angyalom. Nemcsak az afrikai pusztaságban hozott vissza az életbe, de közben részemmé vált, barátnőm, testvérem lett. Előfordul – és az írás magányában be kell vallanom –, hogy megpillantom a derekát vagy a csípője ívét, és megdöbbent a szégyentelen vágy, amelyet fekete szobalányom iránt érzek. Hasamat olajjal masszírozza, hogy visszanyerjem szülés előtti alakomat, és vágyom arra, hogy erős keze testemet simogassa. (Hónapok óta nem háltam együtt a férjemmel, és a szülés óta undorral gondolok az együttlétünkre.) Olyan bűnös gondolatok járnak a fejemben, hogy ide is alig merem leírni őket. De ha nem írom le, megmérgezik elmémet, és az sokkal pusztítóbb. (Nem is tudod, mennyit segítesz nekem, kedves Naplóm! Ha gondolataimat megoszthatom veled, szabad leszek, hogy mindent újrakezdjek. Megtisztulok. Biztos vagyok abban is, hogy amint tollamat leteszem melléd ma este, idehívatom Szukenát, és ő engedelmeskedik, s minden meg lesz bocsátva. A társaságban sokat beszélnek erről a külföldiről, erről a Freudról és az emberi lelket érintő hihetetlen meglátásairól, de nem látom be, miért is osztanám meg gondolataimat másokkal, amikor nekem itt a naplóm. Azzal, hogy meghallgatsz, megóvsz engem.) Szukenára és rám visszatérve: ez a rejtély még megoldásra vár, akárcsak e háznak és a benne lakóknak a rejtélye.

Szukenával való rövid és csodálatos kibékülésemet követően még visszatérek hozzád, kedves Naplóm. Nem tiltakozott az ellen, hogy meglátogassuk Madame Lut, sőt megkönnyebbülésemre ő maga beszél meg találkozót, mivel valahogy összebarátkozott Gwennel, Tina szobalányával, aki múltkor is elkísért minket.

Most már látom, hogy Johnt egyre kevésbé érdekli az örököse. A szagok, a sírás, a böfiztetés, de még a szoptatás is elriasztja. (Mindez annak ellenére, hogy két dadus van, egyikük ráadásul szoptató-dajka, aki éjjel eteti a kicsit.) Talán ha majd Adam nyolc-kilenc éves lesz, s el lehet vinni vadászni, horgászni meg hasonló mulatságokra, a férjem szeretete visszatér, de John egyelőre távol tartja magát, és fikarcnyi érdeklődést sem mutat a fia iránt. Terhességem alatt rám pazarolt figyelmessége is a múlté. Kihordtam a gyermekét. Elsőszülöttje fiú. Attól tartok, megtettem, amit elvárt tőlem. Ha tudtam volna, hogy ezt a sorsot szánja nekem, talán nem lettem volna hajlandó elhálni ezt a házasságot. Most azonban már nincs helye ilyen döntésnek. Igyekszem lehetőség szerint kiaknázni – vagy nem kiaknázni – a helyzetet. Jobb pozícióba akarok kerülni, mert félek annak eredményétől, ha John és köztem elhúzódik a háború.

Amint teljesen felépülök a gyermekágyból, ismét magamhoz édesgetem a férjemet. Most már belátom, hogy életem boldogságát, örömét csak a gyermekeimtől remélhetem. (Adamtől több örömet kapok, mint életem során bárkitől. Ez a kicsi maga a csoda. Okom van élni. Okom van szeretni!) Nincs más dolgom az életben, mint gyermeket szülni, tehát azt teszem, bár a férjemet hol szeretem, hol megvetem. Adam Rimbauer olyan

különleges, boldogító helyet foglal el a szívemben, amelyre más még csak nem is pályázhat. Elképzelni sem tudom, milyen boldogság lehet ezt az érzést megnégyszerezni, megötszörözni! Vágyom rá, hogy apró lábak dobogását halljam ebben a házban! Vigye el az ördög John Rimbauert! Szoknyabolond mivolta ellenére is megteremtem a magam életét.

A Madame Lunál tett látogatás más volt, mint amikor először jártam ezen a környéken. Nem állítom, hogy jól érzem magam a kínai negyedben, de legalább már ismerős számomra, így kevesebb okom van az aggodalomra is. Ismét Tina Coleman társaságában érkeztem, és megint csak ő vitte a szót a bevezető társalgásban. (A kínaiak ragaszkodnak ahhoz, hogy az üzleti ügyek tárgyalása előtt eltereferéljenek.) Végül Madame Lu rám nézett, és megszólított.

- Új látogatást akarni, gyermekem?

- Igen, Nagy Úrnő. – Igyekeztem Tinát utánozni.

Végigmért. – Valami nyugtalanít.

– Az otthonunk – feleltem. – A házunk.

Bólintott. Hatalmas feje úgy bukott előre, mint egy kő. Rengeteg haját tarkóján kontyba fogva viselte, de még így is, a hátul leengedett fonat legalább két láb hosszú volt. Mindent összevetve a haja talán öt láb hosszú lehet, olyan hosszú, mint amilyen magas Madame Lu, vagy talán még annál is hosszabb.

– Szellemekkel lenni kapcsolatban, gyermekem, nem házakkal.

– Két nő tűnt el a házunkban. Egyikük egy szobalány. Fiatal teremtés. Még mindig ott van, bár nem hús-vér állapotban. Saját szememmel láttam. A szolgá-

lóm is látta – intettem Szukena felé, de a Nagy Úrnő nem vett tudomást róla.

Tina Coleman felkiáltott. Addig a pillanatig azt hitte, hogy Madame Lu elé járulásomnak házasságomhoz vagy szülésemhez van köze, vagy legrosszabb esetben Mrs. Fauxmanteur köddé válásához.

A második eltűnt – akiről eddig a pillanatig nem tudott – és a kísértet említése nagyon felizgatta. Olyan sebesen legyezte magát, hogy égnek állt a haja.

A terebélyes asszony odafordult hozzám. – Nem tudni segíteni, gyermekem. A házon kívül nem.

A házban kell lenni, beszélni eltűnt asszonyokkal.

– Szeánszra gondol?

– Házban kell lenni. Én nem mehetek. Madame Lu sosem hagyni el környéket. Veszélyes a környéken kívül.

– De elküldeném önért a kocsimat! – tiltakoztam rögtön.

Tina a fülemhez hajolt, és kapkodva elmagyarázta, hogy Madame Lu sosem hagyná el ezt a házat; a birtokhatárukon túlmerészkedő befolyásos kínaiak ki vannak téve a rendőrség zaklatásának. Madame Lu okosabb annál, semhogy szembehelyezkedjen a kialakult helyzettel. A város politikai erőiről az a hír járja, hogy korruptak, hajlanak a protekcionizmusra és atyafiság-pártolók. A város elsősorban az üzletembereinek kedvez, és senki sem meri megrendíteni társadalmi felépítését. Nem szívesen hallgattam mindezt – szívesebben foglalkoztam volna azzal, hogy megértsem a Rose Redben folyó dolgokat –, de rá kellett döbbennem, hogy amíg a férjem neve bizonyos körökben igen nagy hatást kelt, Madame Lu köreiben semmilyet sem.

Tina megkérdezte a Nagy Úrnőt, nem ismer-e valakit, aki a szeánszot vezetné.

– Van valaki, akit ismerni – mondta Lu. – Madame Sztravinszkij. Csak ő. Senki más. Nem jönni gyakran Seattle-be. Írok levél, és meglátni.

– Igen hálás lennék – mondtam.

– Férjet gyanúsítod – jelentette ki kereken.

Elakadt a lélegzetem.

– Mondani meg, miért – faggatott Madame Lu.

Szukenára pillantottam, aki ugyanolyan meglepett arcot vágott, mint én. Tina nem nézett rám. Nem tudtam, beszélhetek-e nyíltan előtte, de nem láttam más lehetőséget. Meséltem Madame Lunak a Kocsiszínben történtekről, a tépett ruhájú ifjú Lauráról, aki széttett lábbal hevert a szekéren. Arról, ahogyan Szukena rádobta a szoknyát. És ahogyan Laura a férjemre és a főlovászra mutatott.

Madame Lu arca kifejezéstelen maradt. Közönyösen nézett rám. – Volt mostanában tánc vagy ünnepség a házban?

– Férjem nem sajnálja az italt a hétvégeken, s olyankor gyakran hallani zenét a cselédszállás felől.

– Lenni hely, ahol férj vagy főlovász látni fiatal lányt így táncolni?

– A szolgák ünnepelnek. Úgy tudom, olykor hajnalig folyik a tánc. – Szukenára néztem, megerősítést várva. Madame Lu most is úgy tett, mintha észre sem venné őt. Elszorult a szívem.

– Másik eltűnt hölgy. Ismerni férjet vagy főlovászt?

– Mrs. Fauxmanteur? – kérdeztem. – Természetesen nem. Melissa Ray barátnője volt – mondtam balolda-

lamon ülő kedves barátnőmhöz fordulva. – Csak uzsonnára jött hozzám.

Tina Coleman halottsápadt arccal nézett vissza rám. Arcából teljesen kifutott a vér. Ajka a rúzs ellenére is sárgásfehér lett.

– Barátnőm?

– Kénytelen vagyok ellentmondani, drága Ellen.

– Hogyan?

– A kedves férjed, John és a drága barátnőm, Melissa Ray közti kapcsolat természetét illetően.

– Hát ismerték egymást?

Tina arcába visszatért a szín, amikor elpirult.

– John… nos, többször járt nálunk, üzleti ügyben.

Gyakran megfordul a házunkban. Férjem John üzlettársa. Tudtál róla?

Forgott velem a világ. – Talán – motyogtam. Mintha tudtam volna erről, bár nem hoztam olyan összefüggésbe, mint kellett volna.

– Többször találkoztak. Mrs. Ray és az özvegy Mrs. Fauxmanteur. És a férjed.

– Özvegy?! – kiáltottam fel.

– Összebarátkoztak – folytatta Madame Lu, mintha olvasna Tina gondolataiban. – A férjed megértő ember, nem? Sajnálni asszonyt, hogy meghalt férj. Összebarátkozni vele.

– Több vacsorán is a vendégeink voltak – vallotta meg Tina. – Mialatt te gyermeket vártál, és nem érezted jól magad. A vacsorákra John nélküled jött el.

Madame Lu lehunyta a szemét, és hozzátette:

– Férj felajánlja, hogy elvinni kocsin.

– És Melissa nálam tett látogatása? – kérdeztem. Érzéketlennek éreztem a testemet. – Uzsonnára jöttek.

Melissa ötlete volt, hogy elhozza a barátnőjét is. Mondd, hogy így volt.

Tina ajka megremegett. Lesütötte a szemét.

– Connie Fauxmanteur kérte meg Melissát, hogy szervezze meg. John… úgy hiszem, John nem válaszolt Connie leveleire… és mivel Melissa ezt tisztességtelennek tartotta… mert – hogy is mondjam – Melissa elárulta nekem a… barátságuk… jellegét.

– A férjemét és Mrs. Fauxmanteurét? – kiáltottam fel. – Arra gondolsz, amire szerintem gondolsz?

Tina könnyekben tört ki. Madame Lu kőszoborként ült. – Nem kell keresnünk azt, amit nem akarunk látni – jelentette ki végül. Idézetként hangzott. Még sosem hallottam tőle ilyen kerek kijelentést.

– Az… igazat… akarom. – Esküszöm, hogy szavaim visszhangoztak a szobában.

– Madame Sztravinszkij – vágta rá azonnal Madame Lu. – Európában. Írni levél. Idehívni.

– Heteket kell várnunk? – kérdeztem. – Hónapokat?

– Éveket – válaszolta Madame Lu. – Türelem, kedvesem. A szellem dolgaiban nem lenni az időnek jelentősége.

Rose Red, 1910. január 16.

A mai nap újabb különleges ünnepséget követ: a házavató első évfordulóját. A kastély nagy örömömre tovább épül, amely komoly anyagi terhet ró a férjemre. A homlokzat nem sokat változott tavaly óta, így aki csak futó pillantást vet rá, azt hiszi, nem alakult át semmi, pedig átalakult. Teljesen megváltoztattattam a második emeleten a Keleti Szárnyat, amely így már csaknem hatezer négyzetláb nagyságú lett, és az „Adam Szárnya" nevet kapta.

Ha készen lesz, lesz benne egy közel kétezer kötetes gyermekkönyvtár, egy játékszoba, egy szoba Adam vasútjának (John hozzájárulása), egy kis tornaterem és egy tanulószoba.

Ugyanazt a ruhát viseltem az estélyen, mint előző évben – megjavították, és olyan, mint új korában –, és remélem, ezzel hagyományt teremtek. (Boldogító érzés megmutatni a többi nőnek, hogy Adam születése után alig több, mint négy hónappal már visszanyertem régi alakomat! Van nő, aki sosem nyeri vissza!) A ruhák olyan szépek voltak, amilyeneket még sosem láttam; az idén a kék bársony a divat. A tavalyinál hetvenöttel több párt hívtunk meg. A vendégek névsora az esemény népszerűségével egyenes arányban nő. Szerencsére senki sem tévedt vagy tűnt el – milyen nevetségesen hangzik ez a lapjaidon, kedves Naplóm, de ha tudnád, mennyire aggódtam! Kimondhatatlan izgalommal jöttem-mentem egész este, a folyosókat jártam, vendégeket vittem körbe, mert azt hittem, Rose Red elrontja majd a mulatságunkat, és bár láthatóan min-

denki remekül érezte magát, három hosszú, karcsú pohárnyi pezsgőt kellett meginnom, hogy teljesen elengedjem magam.

(Kíváncsi lennék, vajon érzi-e a vendégek jelenlétét, vajon velünk együtt ünnepel-e?)

Nincs sok mesélnivalóm a szeretőkről és kilengésekről szóló szokásos pletykákon túl. A társaság a gonosz szóbeszéd melegágya. Főszobalányunk, Mrs. Watson ma reggel jelentette, hogy egy teljes női alsóneműt találtak az egyik vendégszoba ágya alatt, a Keleti Szárnyban. (A kérdéses hölgy e szerint a ruhája alatt anyaszült meztelenül távozott.) A legjobb estélyeken is számtalan hasonló eset történik. John szinte egész este el sem mozdult mellőlem, és tudom, hogy még ő sincs akkora gazember, hogy találkát bonyolítson le a saját fogadásán, nagy megkönnyebbüléssel szögeztem hát le magamban, hogy ezen vagy más légyotton nem ő volt az egyik fél.

Mi több, a vendégek távozása után (hajnali négykor) kissé kapatos férjem a szobámba jött, és elszórakoztatott mindkettőnket, amíg fel nem kelt a nap. Bámulatos szerető, és állítom, ideje is volt, hogy ismét férjfeleségként legyünk együtt. Tudom, hogy nőiességemmel szemben fenntartásai vannak, mert nagyon is tudatában van annak, mekkora szenvedésen mentem keresztül a szüléskor, s azóta undorral tölti el a gondolat, hogy férjként érintsen meg, de a konyak láthatóan megszabadította gátlásaitól. Múlt éjjel nem voltak fenntartásai, és én is lelkesen viszonoztam ölelését, hogy ezzel is jelezzem: boldoggá tett, hogy felkereste ágyam. Remélhetőleg nem kell újabb négy hónapot várnom a következő látogatására. Neked megvallom,

kedves Naplóm, hogy máris készen állok a következőre! John ölelésének puszta gondolata is vággyal tölt el. (Utálom magam, amiért behódolok a felettem gyakorolt hatalmának. Kilengései után itt fekszem az ágyban, és reménykedem, mit reménykedem, remegve várom, hogy meghallom a kopogását. Miféle elfajzottság vált ki ilyen viselkedést egy nőből? Barátnőimnek meg se merem említeni ezt a témát, bár Tinától – most, hogy már annyit tud – nem kell tartanom.)

Tökéletes volt az ünnepség. Az estélyt követő együttlétünk is tökéletes volt. Kíváncsi vagyok, vajon ismét rendben mennek-e a dolgok. Távozott-e az erő, amely tragédiát okozott? Talán Rose Red csak egy ház, épület, semmi több.

Nincs mitől félni. Imáimban ezt ismétlem, és magam sem hiszem el teljesen, mert képzeletemben erősen él Laura szellemének emléke.

Annyira akarok hinni benne: *nincs mitől félni.* Bárcsak hinni tudnám!

Rose Red, 1910. július 10.

John Omicron Oil-beli társa, Douglas Posey és a felesége, Phillis volt ma nálunk vacsorázni. Hat másik vendéget is meghívtunk, de ők a történtek szempontjából lényegtelenek. Vendégeink meghívására részben az adott apropót, hogy meg akartuk ünnepelni államunk alkotmánymódosítását, amely támogatja a szüfrazsett mozgalmat. Washington állam ezen a héten, elsőként az országban, szavazati jogot biztosít a nőknek. Kemény küzdelemmel vívták ki, amelynek élén a kórház tanácsában lévő barátnőim közül nem is egy állt, és John pezsgőt hozatott, hogy azzal élénkítse a hangulatot! Amerikai zászlóval díszítettük fel az asztalt, kék térítőn távol-keleti piros tányérból ettünk, a tányér mellett fehér szalvéta feküdt. Nagyon ünnepélyes volt!

Poseyék megérkezésétől fogva feszültséget éreztem John és Douglas között. (Douglas pompás új automobilt vásárolt; tudom, hogy ezzel iriggyé tette Johnt.) Percekkel az érkezésük után John erőszakosan karon ragadta üzlettársát, és a Nyugati Főhall melletti Fegyverszobába kísérte. Hallottam – és vendégeink is hallották –, amint emelt hangon vitatkoznak. A Fegyverszoba kicsi, férfias helyiség- falát faburkolat borítja, John fegyvergyűjteményét a falak mentén álló magas vitrinekben helyezték el. A Fegyverszobából indultak, de perceken belül a Dohányzószobából hallottuk a hangjukat. Egy lépcsőfordulón keresztül juthatunk a Dohányzószobából a Fegyverszobába, és John csakis

erre vihette Douglast, máskülönben Phillisszel láttuk volna őket, amikor a Szalonon átmennek.

A többi vendégünknek füstölt lazacot, wisconsini sajtot és italt szolgáltak fel a Gobelin Galériában, Mint kiderült, Phillis legalább annyira vágyott arra, hogy beszélhessen velem, mint amennyire John akart Douglasszel beszélni.

Azt hittem, John és Douglas azon vesztek össze, hogy John támogat egy európai szerződést, Douglas azonban jogi megkötéseket léptetett életbe. Ha jól emlékszem, Spanyolországról volt szó. A szerződés körüli huzavonák miatt egy másik cég – nem kisebb, mint a Standard Oil! – különszerződést kötött, és az Omicron nyolcvanszázalékos piaci részesedését ötnél kevesebbre csökkentette, ez pedig Johnnak és a vállalatának évi több tízezer dolláros veszteséget okozott. Furcsa, mennyire biztos valamiben az ember, miközben távolabb már nem is járhatna az igazságtól! Perlekedésük okát illetően nagyobbat nem is tévedhettem volna. Igen, Douglas Posey késleltette a szerződések megkötését, igaz, hogy ez nagy veszteséget jelentett John számára, de ellentétük okára a Philisszel, Douglas aggodalommal teli feleségével folytatott titkos és indulatos beszélgetésem során derült fény.

Phillis, aki tizenöt évvel idősebb a férjénél, csak névleg felesége Douglasnek. (Mint férj és feleség homlokegyenest mások, mint John és én. Phillisnek üzleti érzéke van, Douglas társasági ember. Phillis, aki korábban már volt férjnél, és öt felnőtt gyermek anyja, nagy élettapasztalattal rendelkezik, Douglas-nak – akárcsak nekem – újdonság a házasság és az apaság egyaránt. Ezeken túl nincs köztünk több párhuzam.)

Phillis egyszerű nő, széles csípőjű, mély hangú. *r Fekete ruhájából kettő is kitelne nekem. Kezéből tölcsért szokott formálni bal füle mögött, mert egy gyermekkori sérülés következtében sérült a hallása: egy fiú hógolyóval fülön dobta, de a hógolyóban több volt a jég mint a hó. Erős parfümillatot árasztott, s bár a parfüm kellemes volt, róla valahogy kesernyésen áradt, fanyarul és csípősen. (Jobb lett volna, ha nem fújja be magát.)

– Nagyon feldúlt vagyok – jelentette ki nagy garral, mint amikor fújtatóból árad a levegő. – És rajtad kívül nincs kivel megosztanom a gondjaimat, drága gyermekem, mivel azt hiszem, nagyon jó barátnők vagyunk.

Hiszen alig ismerem! Ebből is látszik, gondoltam, mennyire ügyetlenül forgolódik a társaságban. Kettejük közül férje a simabeszédű. Phillisnek kellett volna társulnia Johnommal. Ha a társaság elfogadná, John még fontolóra is venné ezt a lehetőséget.

– Miről van szó? – kérdeztem nyugtalanul, mert visszza akartam menni a Gobelin Galériában várakozó vendégeimhez.

– John nem mondta el? Ó, istenem, látom, hogy nem… – Phillis kissé ijesztő, amikor felizgatja magát; azt hiszem, terebélyes termete miatt. – John… Nézd, Douglasról van szó. Talán az én hibám, ha alaposan megnézzük. – Rám nézett, elpirult, és félrekapta a tekintetét. – Ó, istenem.

Tűkön ültem, hogy visszamehessek végre a vendégeimhez, ezért a szokottnál egyenesebb voltam.

– Nos, ha nincs miről beszélnünk…

– Ó, dehogy nincs! – Phillis zsebkendőt húzott elő a ruhaujjából, és megtörölgette a szemét, bár előtte nem láttam könnyek nyomát. Majd így folytatta:

– A korkülönbség az oka, ebben biztos vagyok.

– Fiatal vagy, Phillis – biztosítottam a lehető legkedvesebben, noha ő nem valami szemrevaló teremtés.

– Nos, ha a lényeget nézzük, a bentlakásos iskola az oka.

– Parancsolsz?

– Douglas… szóval… nézd, a dolog úgy áll, hogy világéletében jobban érezte magát a fiúöltözőben, mint a lányoknál, ha érted, mire gondolok, kedvesem.

Tökéletesen értettem. Remélem, nem pirultam el nagyon. Hallottam ezt-azt, de Phillis most először említette.

– A vállalatnál dolgozó egyik fiatalember volt – folytatta. Az Omicront John, Douglas és mindenki, akinek köze van hozzá, csak „vállalatként” emlegeti.

– Egy könyvelő. – Annyira lehalkította a hangját, hogy bár közel álltam hozzá, alig hallottam, amit mond. – John rájuk nyitotta az ajtót, érted? Ebben a kompromittáló helyzetben. Ráadásul Douglas irodájában. – Vallomás közben hamar magához tért, és ismét a szokott módon viselkedett. – Már a házasságkötésünk előtt tisztában voltam vele. Az a drága ember nyíltan beszélt róla. Feleségre volt szüksége, hogy befogadja a társaság, és a férjed társa lehessen. Én pedig a korkülönbség ellenére is megfeleltem a kívánalmaknak. Tudod, én igazán nem vagyok nagyigényű. A fiatalembereket olykor magam sem vetem meg. – Rám kacsintott, én meg akaratom ellenére is elnevettem magam. Mulatságosnak találtam, hogy ez az asz-

szony férfival legyen. – Egy tapasztalt asszony tudja, hogyan menjen férjhez pusztán a társadalmi pozíció kedvéért. E köteléken kívül is kiélhetjük a testi vágyainkat.

Vajon a férjem is hasonlóképpen gondolkodik?

A mi házasságunk is megoldást kínált egy problémára, miközben vágyai egészen más irányba vitték? Nagydarab barátnőmnek nem vallottam be, milyen gondolatok foglalkoztatnak, megtartottam őket magamnak. – Folytasd csak! – biztattam.

– Ó, hát ennyi az egész. John rajtakapta. Vagyis hát kettejüket. Éppen ma.

Ez megmagyarázza a férjem pocsék kedvét.

Vacsorameghívás előtt rendszerint szórakoztató és élvezetes társ, ma azonban dühösen morgott és kötözködött velem.

– Ha sejtésem nem csal, John meg akarja fenyíteni Douglast – mondta Phillis, és reszketett az orcája.

– Én pedig azt szeretném mondani… arra szeretnélek kérni… magyarázd meg Johnnak, hogy Douglas… tehetetlen ebben a dologban. Kicsit olyan ez, mint én meg a kertész – mondta újabb zavarba ejtő kacsintás kíséretében. – Remélem, John nem bánik vele túl keményen… már üzleti vonalon. Douglas nagyon töri magát, Ellen.

– John elküldi? – szaladt ki a számon.

– Hiszen társak! – tiltakozott Phillis. – Nem bocsáthatja el! Azért semmiképp sem, mert más érdeklődésű!

Bevallom, kedves Naplóm, hogy anyám és a barátnői sosem csevegtek volna ilyesmiről. Soha, de soha! Ilyen kilengésekről még unokatestvérek sem beszélgetnek. Abban nincs semmi új, hogy egy férfi a fiúk iránt von-

zódik, kivéve, ha arról van szó, hogy meg kell őt hívni. Szóbeszéd formájában hallunk róla, ennyi az egész. A barátaink természetesen nem tesznek ilyet. De ha arra gondolok, milyen ördögi kísértésnek voltam kitéve a sötétbőrű szobalány esetében, akkor azt mondhatom, ilyen vágy igenis feltámadhat. Tudom, hogy a lázas imádkozás az egyetlen tartós védelem. (Tudom, mert titkon még most is sokszor ilyen szemmel nézem Szukenát, s az, ahogyan rágondolok, inkább illene egy férfihez.)

Phillis szánalmas volt, amikor a saját tréfáin nevetett. Megfogtam a kezét. Megnyugtattam, hogy beszélek Johnnal.

– Olyan jó vagy.

– De figyelmeztetlek, Johnt nem lehet befolyásolni. – Kétlem, hogy ez újdonság lett volna Phillis Posey számára. – Kivált, ha üzletről van szó. És ami a másik ügyet illeti… úgy értem, a könyvelőt. Gyanítom, hogy a férjemet inkább az bosszantja, hogy egy alkalmazottal történt, és hogy… az irodában… meg minden. – Lelki szememmel magam előtt láttam a történteket, és ez egyáltalán nem hiányzott. – Jobban bosszantja, mint Douglas esetleges választása.

– De hisz ez nem választás kérdése. Dougie számára semmiképp sem. Kamaszkora óta ilyen. Úszott, víz alá merült… a ruha miatt, érted? – mondta, mintha ez bármit is megmagyarázna. Én gondolni sem akartam rá. – A sok meztelenkedés. – Feltételeztem, hogy tréfái a szorongásából fakadnak, a téma miatti idegességéből, mivel férje problémáját igen szokatlan módon adta elő.

Beszélgetésünk ugyanakkor sokkal inkább a magam helyzetére, mint Douglas Poseyéra világított rá. Johnt nem befolyásolhatom ebben az ügyben, még csak meg sem próbálkozom vele. Ő nem rejti véka alá a homoszexuálisokkal kapcsolatos véleményét, és előttem is sokszor kifejtette, mit gondol róluk.

A nők közötti szerelmet inkább elfogadja, mint a férfiak közöttit. Nyíltan kifejtette nekem, hogy „illetlenség, ha egy férfi bizalmas módon érinti meg nemséli társát". Mondta ezt egy olyan férfi, aki titkos tükröket épít be a cselédlányok szállásán. Képzelem, amint kéjsóváran nézi, ahogyan az egyik lány a másik hátát szappanozza!

De Phillis magyarázata kettejük kényelem szülte frigyéről elrontotta a kedvem. Talán engem sem tekintenek többnek, mint tenyészkancának?

(Ez a félelem már régen rágja a szívemet.) John vajon nem azzal mentegeti hűtlenségét, hogy kényszerből házasodott: jó család, jó származás, teherbe kell ejteni, és megtartani, hogy felnevelje a gyerekeket, amíg ő az utcákat járja, hogy sürgetőbb vágyait kielégítse? Undor fojtogatta a torkomat, és keserű lett a szám íze.

A vacsoránál nem játszottam az elbűvölő háziasszonyt, annyira lekötöttek a gondolataim. A kelleténél több bort is ittam.

John és Douglas Posey egymás iránt alig leplezett megvetéssel léptek ki a Dohányzószobából. Ha jól láttam, egész este nem szóltak többet egymáshoz, és távozáskor sem fogtak kezet. Visszavonultam a szobámba, ahol Szukena segített levetkőzni, majd megszoptattam drága Adamemet. (Most már bármikor elkezdhet járni! Mászik, de olyan gyorsan, mint a vil-

lám, majd feláll, és olyan édesen néz rám, mintha azt mondaná: „Merjem, mama?” Szukenával bátorítjuk: egy Rimbauernek leginkább függetlenségre és hatalomra van szüksége!)

Szellő sem mozdult, elviselhetetlenül meleg éjszaka volt. Meztelenül feküdtem az ágyamon, és azon törtem a fejem, vegyek-e hálóinget ebben a fülledt melegben. (Az éjszakai nörsz a szobájába vitte Adamet.) Szukena az öltözőszobámba ment, hogy a vacsorához viselt selyemharisnyámat és fekete magas sarkú cipőmet eltegye. A bor felforrósította a testemet.

John kopogtatott, és mielőtt szólhattam volna, be is nyitott, és meglátott meztelenül az ágyon. Furcsa, de a férjem ritkán lát ruhátlanul. Amikor felkeres a szobámban, rendszerint sötétben fekszik mellém. Nászutunkon tiszteletben tartotta félrevonulásomat, mert úgy vélem, szemérmesnek tartott (és valóban sokat pirultam a férjem melletti első napokban).

De múlt éjjel invitálás nélkül benyitott, meglátott meztelenül, és hatalmába kerítette valami. Még soha olyan érdeklődéssel nem fordult felém, mint a felfedezése utáni pillanatokban. Bezárta maga mögött az ajtót, és mire az ágyamhoz ért, már félig levetkőzött.

Szólni akartam, hogy figyelmeztessem Szukena jelenlétére, de csókkal belém fojtotta a szót. Még soha nem volt ilyen felajzott!

Bevallom, nem tudtam férjemet osztatlan figyelmemben részesíteni, hiszen tudtam, hogy a szobalányom jóformán egy szobában van velünk, és a lámpát sem oltottuk el! Szukena semerre sem osonhatott ki, mivel az öltözőszobából csak a szobáim felé van kijárat. Még ha akart volna, sem menekülhetett el egyesülésünk

látványa elől (pedig bizonyosan el akart menni!). Miközben John hevesebben szeretkezett velem, mint azelőtt bármikor, együttlétünknek tanúja volt. A férjem Douglas Posey fiúk iránti vonzalmáról akart megfeledkezni? Olyan részeg volt, hogy egy friss lepedőn elnyúló meztelen nő – még ha a felesége is! – elviselhetetlen vágyat gerjesztett benne? Bármi volt is az ok, mindaz, amit tett velem… amit megengedett magának (természetesen egy szót sem írok róla e lapokon!) eszembe juttatta, hogy egy régóta házas férfi és nő is fedezhet fel még újdonságot a szerelemben. Öklömbe haraptam, s végül párnacsücsköt tömtem a számba, nehogy a fél várost felverjem. Legizgatottabb pillanatunkban felnéztem, és John válla fölött Szukena sötét arcát láttam, amint az öltözőszoba ajtajából néz bennünket. Szukena, amint visszamosolyog rám. Bár nem tudnám megmagyarázni miért, a tudat, hogy ott van, még vadabb gerjedelmet keltett bennem. Végül visszazuhantam az ágyra, izzadtam, lihegtem és a mellemtől a térdemig kipirultam.

John egyetlen szó nélkül felöltözött, homlokon csókolt és kiment a szobámból.

Egy pillanattal később az öltözőszoba árnyékából Szukena lopakodott elő, és az ajtó felé igyekezett.

– Ne menj! – kérleltem.

– Szukena sajnálja, Miss Ellen.

– Ne sajnáld, drága barátnőm.

– Nem lett volna szabad nézni.

– Nem bánom, hogy így esett.

Félénken pillantott rám. – Szukena sajnálja – ismételte meg.

– Nem mindig ilyen.

– A hőség, Miss Ellen. A hőség furcsa dolgokat művel egy férfivel. – Óvatosan az ágy felé jött, mert bár már sokszor látott ruhátlanul, ilyen állapotban még soha. – A párna, miss. – A hátsómra mutatott.

– Használni a párnát, ha akarni gyereket.

Egy következő gyermek… megdobbant a szívem. „Használni a párnát, ha akarni gyereket.” Két párnát használtam, bár azt hiszem, egyre sem volt szükség. Még soha nem láttam ilyennek a férjemet. Gyermekfogantatásra megfelelőbb pillanatot még nem éltem át.

És tudtam, hogy nem tévedek. Gyermeket várok. Ha így van, tavasszal születik.

Rose Red, 1911. április 9.

Aprilnek fogjuk hívni, mert ebben a hónapban született, de az Ördög hozta világra, és az Ördögé is. Elviselhetetlen szülés volt, az orvos csaknem hét órán át küzdött az ágyam mellett, hogy megmentse mindkettőnk életét. April elsorvadt karral született, és mint megtudtam, a karja miatt nem bírtam világra hozni, így fel kellett, hogy vágjanak, majd még vágtak rajtam, végül úgy vették ki a babát, ahogy csak az állattenyésztők szokták. Az orvosom szerencsére birkatenyésztő telepen nőtt fel. A baba él. Kis April; ragyogó kék a szeme, és robusztus, akár John. Megmondták, hogy nem lehet több gyermekem; belebetegszem a bánatba. Megmentették az életemet, de női mivoltomat nem. Bármi teszi is lehetővé, hogy egy nő gyermeket szüljön, annak most már híján vagyok. Meddő lettem. A puszta gondolat elég, hogy fel se akarjak kelni. Egy hete nem keltem fel (April a hónap első napján született, Laura eltűnésének második évfordulóján!), igaz, az orvos sem enged felkelni, de ha engedne, sem tenném. Nem lehet több gyermekem. Nincs okom rá, hogy ebben a családban maradjak e mellett a férfi mellett, akinek oly dögletes a magja, hogy kicsinye karját is elsorvasztja, Szukena ugyanis elmagyarázta, hogy afrikai betegségem az oka April fogyatékosságának. Gyűlölöm a férjemet. Gyűlölöm az életemet. Gyűlölöm ezt a házat, amely rabként tart fogva bennünket. Nem is írok többet, mert téged is gyűlöllek, utálatos Naplóm. Gyűlöletes, amikor visszalapozok addig a pillana-

tig, amikor még volt választási lehetőségem. Mit követtem el?

Ki ez a teremtmény, akihez feleségül mentem, aki szándékosan vagy sem, de már a fogantatáskor megmérgezi a gyermekeinket? Kik azok a ringyók, akikkel összeáll, s akiknek mérge családfánk gyökerét betegíti meg? Gyűlölöm mindegyiküket. Téged, őket, mindent.

Rose Red, 1911. május 21.

Utolsó bejegyzésem óta sokat javult a kedvem. Eleinte képtelen voltam belepillantani ebbe a naplóba. Nem bírtam belegondolni életem hanyatlásába és házasságom tragédiájába. Ma tavaszi virágzás és madár dal közepette ülök a kertben, Adam karikadobást játszik a dadájával, April mellettem fekszik, naplóm nyitva az ölemben, a tolilam készenlétben.

Örömmel jelenthetem, hogy újabb szobalány tűnt el. Szédülök a boldogságtól. Szukena elmondta, hogy Johnnak ezzel a lánnyal volt viszonya az előtt a fülledt júliusi éjszaka előtt, amikor April fogant.

El akartam küldeni ezt a lányt, de Szukena azt javasolta, tartsam meg a szolgálatunkban. És ekkor megértettem. Ekkor választottam imáim tárgyául a lányt. A másik oldalhoz intézett fohászkodásaim tárgyául. Könyörögtem, hogy haljon meg. Aprilem elsorvadt karját ajánlottam, mint a gonosz példáját. És türelmesen vártam a választ. Szukena babát készített. Fekete papírral vonta be, és elrejtette egy fiókban.

Ma végre választ kaptunk. Mialatt John és a többiek izgatottan keresik az ifjú teremtést, én büszke hallgatásba burkolódzva ülök a kertben, a napsütésben, és ajkamon fanyar mosoly játszik. Hadd hívják ide a rendőröket! Hadd hozzák a kutyákat! Nem fogják megtalálni. Hadd tegyenek fel annyi kérdést, ahányat csak akarnak, az igazság akkor sem fogan meg a képzeletükben! (Á, megint itt a „fogantatás” szó, és most helyénvalóbb, mint korábban bármikor!) A rendőrségnek fogalma sincs a szellemről, amely ezen a helyen él,

mert ha lenne, porrá égetnék. Megégetnék, mint egy boszorkányt. Rose Red ismét egy hűtlen alattvaló életét követelte.

És esküszöm, hízik tőle! Ma nagyobbnak látszik.

És impozánsabbnak, mint valaha. Vagy talán csak én látom így.

Milyen csodálatos nap van ma. Lejegyzem a kis Aprilnek, hogy egy nap tudja: megbosszultam a karját. Legalábbis részben.

Még nem tudom, végeztem-e az imádságokkal.

Belekacagok a napsütésbe. A kis Adam felnéz, és velem nevet. Az eltűnés fényében a dadus kissé megütközik ezen a vidámságon, de én azért csak nevetek. Hadd higgyenek bolondnak. Egyesültem Rose Reddel.

Hiszem, hogy kezdem megérteni.

Rose Red, 1912. június 23.

Drága kis Aprilem elmúlt egyéves, a kis Adam úgy nő, mint a gomba, én pedig az elmúlt év eseményein tűnődöm, s azon, hogy az életünk Rose Redben végre normális keretek között folyik. Talán ez annak a ténynek tulajdonítható, hogy John négy hónapot töltött Európában és a Távol-Keleten, ahol olajvállalata képviseletében új üzleteket kötött. (Geológusai úgy vélik, olajat találtak Szaúd-Arábia sivatagában – éppen ott! –, és John ezzel, valamint a szomszédos országokkal szerződést kötött, hogy az Omicron tárhassa majd fel az olajmezőket.) Férjem távollétében a ház pihen, és ismét félresöpröm a gyanúmat, hogy Rose Redet mint személyt lássam.

Ma rettenetes dolgot álmodtam. Fogalmam sincs, milyen hatással lesz ránk itt, Rose Redben. Álmomban leszakadt egy híd. Nagyon magasan volt, egy vízesés fölött ívelt át, amely igen hasonlított a Niagarára, amelyhez Johnnal egyéves külföldi utunk után, New Yorkba visszatérve ellátogattunk. A híd a vízbe zuhant, és több tucat embert ölt meg; sikolyukat elnyomta a víz dübörgése, amely elnyelte őket.

Nem ez az első látomásom. És nem is az utolsó.

Bevallom, kedves Naplóm, hogy amióta imáim hatására a ház elkapta azt az ifjú ringyót, nincs egy nyugodt pillanatom sem. Szukena – isten áldja érte! – kiderítette az igazságot a fiatal nőcskéről, Deloráról (ez a leány keresztneve), és egyáltalán nem úgy van, ahogy gondoltam. (Imáim miatt most iszonyatos bűntudat terhe nyomaszt!)

Egyik keleti szobalányunk, Kathy szerint Delora White panaszkodott neki a főlovásszal kapcsolatban, ugyanis nem tudta, mitévő legyen. Akárcsak a fiatal Laurának, heti egy-két alkalommal neki is dolga akadt a Kocsiszínben. Daniel ilyenkor kérdezősködni kezdett, gyakran a férjem automobilon vagy lóháton történő távozása vagy érkezése után. Delora furcsállotta a kérdéseket: milyen sűrűn jár el, van-e udvarlója a személyzet köréből, hova valósi, milyen gyakran érintkezik a családjával. De a kérdés, amely valóban szemet szúrt neki, a „család", a Rimbauerek iránt érzett hűségét firtatta. Delora állítólag azt felelte, hogy teljesen a család lekötelezettje, és bármit megtenne értünk.

Szukena ennyit tud, és attól félek, rosszat követtem el a lány ellen, amikor azért imádkoztam, hogy tűnjön el a házból. Úgy veszem ki az elhangzottakból, hogy legalább Daniel, de könnyen lehet, hogy John is igyekeztek befolyásolni a fiatal cselédlányok gondolkodását, és próbára tették őket, hogy hűségük meddig terjed. Hogy mi célból, azt nem is kell kérdeznem. Mi mást akarhatna Daniel egy olyan lánytól, mint Delora, mint azt, hogy engedjen egy férfi vágyainak? Lopásra akarná rávenni? A ház személyzetének nincs szüksége pénzre. Csalásra? Mi végből? Nem. Azt hiszem, teljesen világos, mit akarhatott tőle Daniel.

Téves feltételezésem, miszerint imádságaim felelősek Delora eltűnéséért, most mégis sok fejtörést okoznak nekem. Talán nem így van. Talán nem ismerem olyan jól a házat, mint gondoltam. Talán Rose Red sajnálja ezeket a fiatal lányokat, és karjába szorítja őket a kimondhatatlan aktus közben, amelyre munkaadóik kényszerítik őket. Ezek az eltűnések talán könyörüle-

tes cselekedetek, nem ítélkezések! És ha belülről védelmezi őket? Mi a helyzet akkor, ha a ház iránti vak odaadásuk később bűntudatot ébreszt magában a házban, amelynek hűséget esküdtek? Mi más választása maradna Rose Rednek, mint megmenteni őket saját maguktól, átemelni őket a falon olyan szobákba, ahol örökkön-örökké biztonságban élhetnek? Ez arra is magyarázatot adna, hogy a férfiak miért halnak meg, s miért tűnnek el a nők e falak között.

Most tehát mindennél fontosabb, hogy beszéljek Rose Reddel, és e sarkalatos kérdésekre megtaláljam a választ. Madame Lu egyszer felajánlotta, hogy összehoz Madame Sztravinszkijjel. Mindegy, mikor, egy hónap, vagy egy év múlva, de feltétlenül szükségesnek érzem, hogy szeánszot tartsunk. Itt. Ezen a birtokon. A férjem jelenlétében. (Megdöbbentett, hogy John érdeklődést mutatott, és jelezte, hogy ő és Douglas Posey is részt vennének rajta. Nyílt kíváncsisággal várja a nagy eseményt.) Talán Laura is itt lesz, és beszélhet. És Delora? Megeshet, hogy maga az úrnő, a ház ereszkedik le és beszél azokhoz, akik megszületéséért és növekedéséért felelősek.

Egészen beleszédültem a szeánsz gondolatába! Hallhatom a hangot, amely itt bujkál e hatalmas épület falai mögött. Rose Red. Személyesen. Jelen lesz.

Nem írok le egyetlen szót sem, amíg ez a nap el nem érkezik!

Rose Red, 1912. június 24.

Most, amikor visszalapozok, látom, hogy hazudtam! (Íme, már megint írok! Nem tudok szabadulni tőled, kedves Naplóm!)

Ó, Naplóm, nyugtass meg, hogy nem velem történik mindez! Ismét álmodtam tegnap, délutáni szundítás közben. A mai újság teljes címoldalán közölték a hírt, hogy a Niagara vízesés felett átívelő híd leszakadt. Negyvenheten haltak meg. Honnan tudtam? Hogyan láthattam, mi történik? Miféle erő lakozik bennem? Mi történik velem?

Tudom a választ: Rose Red utat talált az álmaiba… a lelkembe, és nincs erőm, hogy ebben megakadályozzam.

Rose Red, 1912. július 23.

Johnt tűzbe hozta a háború lehetősége. Sosem fogom megérteni a férfiakat, azt azonban hozzá kell tennem, hogy a férjem azt reméli, a háború jelentősen fellendíti majd az olajeladást, és ha valamilyen mód kínálkozik a gazdagodásra, John Rimbauer bizonyosan felfigyel rá. Ma adták hírül, hogy az angolok az Északi-tengerre vezényelték erős hadiflottájukat a németek elleni felkészülés jegyében. Ugyanebben az újsághírben olvastam, hogy a németek sarokba próbálták szorítani az angolokat azzal, hogy írjanak alá egy kölcsönös meg nem támadási egyezményt, de az angolok hallani sem akartak róla. John szerint küszöbön áll egy újabb európai út, amely talán hat hónapig vagy annál is tovább tart, és megkérdezte, én és a gyermekek vele tartanánk-e! Istenem, megszabadulhatnék Rose Redtől! Azonnal igent mondtam, ám utána közölte, hogy Szukenának itthon kellene maradnia, hogy hely legyen a kicsik dadusainak.

Nem egészen értem, hogyan értelmezzem az ajánlatát. Talán félni kezdett Szukenától és a megérzéseitől? Tudomása van arról, hogy a barátnőm kikérdezte a személyzet néhány tagját Delora eltűnéséről?

Itt akarja hagyni, engem pedig el akar vinni, és a távollétemben Szukenának valami baja esik majd? Vagy valamelyik dadus szoknyáját emelgeti anélkül, hogy tudnék róla? Azonnal közöltem vele, hogy nem megyünk, és John egy tapodtat sem engedett: az európai útra tett ajánlata csak úgy áll, ha Szukena itthon marad.

Egy-két nap haladékot kértem. Közben Szukenát ráveszem, hogy nyomozzon egy kicsit. Ennek az ügynek rejtett vonatkozásai is vannak.

Miközben írok, a kis Adamet lassan elnyomja a buzgalom az ölemben; fejét keblemre fekteti, kis keze megmegrebben, mert még nem tudja eldönteni, elaludjon-e vagy felkeljen, és bebarangolja a szobát. Kis időre elküldtem a dadusát, Miss Susan McConnellt, mert boldoggá tesz, ha a fiammal, Rose Red örökösével kettesben lehetek. Ó, istenem, hogyan férhet meg enynyi szeretet a szívemben?

A hely, amelyet gyermekeim elfoglalnak bennem, szárnyal az elégedettségtől és a megnyugvástól.

Ha tudtam volna, hogy' az élet ilyen teljes is lehet! Sajnos helytelen ok – társadalmi pozíció és gazdagság vágya – vezetett, amikor férjhez mentem, holott most már tudom, hogy család és szerelem utáni vágynak kellett volna vezérelnie.

Kétségtelenül azért jár ez a fejemben, mert John még mindig Európában van. Gondoltam rá, hogy a gyermekekkel mi is elkísérjük, de az Európában dúló influenzajárványra hivatkozva végül itthon maradtam (így tiltakoztam az ellen, hogy nem engedte el velem Szukenát az útra). Imádkozom férjem egészségéért. Egy-két levél jött eddig tőle. Üzleti ügyekről és a háború lehetséges kiterjedéséről ír, noha egyike azon keveseknek, akiknek ez a hasznára válhat. A néhány ismerősünkkel elköltött vacsorán kívül nem említ társasági eseményt, és egy feleség a szíve mélyén ilyenkor a legrosszabbtól tart. Tudom, milyen férfi a férjem. Tapasztalatból tanultam meg. Képzeletem zaklatottan

időz nála, ötszobás szállodai lakosztályánál, sofőr vezette automobiljánál, késői vacsoráinál, konyakjánál.

A Rose Redben történteket illetően szomorúan jelentem főlovászunk, Daniel halálát, aki férjem egyik leghűségesebb szolgája volt. Johnnak megírtam a bennünket ért veszteséget (tudom, hogy ez a hír porig sújtja majd!), de legjobb esetben is több hét, mire megkapja a levelemet, s addigra Danielt már eltemetik és szinte el is felejtik.

Úgy gondolhatnánk, a hasonló balesetek mindennaposnak számítanak olyanoknál, akik lovakkal dolgoznak, és hála Daniel egyik fürge eszű alárendeltjének, házunk megmenekedett egy újabb botránytól. Lényegében azonban Rose Red ismét kinyúlt, és elvette egy ember életét; két év alatt ez már a negyedik ilyen „véletlen" haláleset.

Hivatalosan a rendőrség azt állapította meg, hogy halálra taposta egy ló, hiszen egy fiatal csődör bokszában találtak rá, akiről köztudott, hogy igencsak megvadul, ha csak zabot kap, és az egyik lovászfiú tapasztalatlanságból egy vödörnyit adott neki. Valójában Danielt abban a szekértárolóban találták meg, ahol Szukenával tanúi voltunk Laura szerencsétlenségének, annak a kísérteties jelenésnek. És ne feledd, kedves Naplóm, hogy *abban a bokszban nem áll ló,* amely agyontaposhatta volna szegény Danielt, és mint az előbb mondtam, csak egy lovászfiú éles esze mentett meg bennünket a rendőrség és a társaság nem kívánt érdeklődésétől (a lovász Daniel összetört testét átvitte Fekete Villám bokszába, majd a szekértároló padlóján friss szalmával takarta el a vér nyomokat). A ház és a benne élők annyi lehetetlen eseményt láttak már, hogy

védelmezni kezdik egymást. A jó eszű lovász, egy Dirk nevű fiatal fiú, akit megráztak az este történtek, több üveg száraz vörösbort kapott, majd ennek következtében holtrészegre itta magát. (Szukena ötlete volt; bölcsen azt tanácsolta, hogy gyorsan vásároljam meg a fiú hallgatását, amíg kitervelek valamit. John távollétében a ház minden gondja az én vállamra nehezedik. Reggel majd hallgatásáért cserébe egyhavi bért és főlovászi kinevezést ajánlok neki.)

Egykor azt hittem, hármasával szakad az ember nyakába a baj. Most már csak abban hiszek, hogy folyton baj ér bennünket. Igyekszem kitérni előle. Daniel hozta magára a bajt, és legalábbis a ház véleménye szerint feláldozható volt. Férjem, aki talán bűnös, talán nem (bár minden jel arra mutat, hogy az!), túl értékes Rose Red számára, ezért nem áldozza fel. Mindegy, mit hisz más, én tudom, hogy Rose Red áll minden mögött: ő hozza ki a legrosszabbat a férfiakból, falja fel a nőket – ítélkezik és kiszabja a büntetést. (Daniel állítólag olyan állapotban volt, hogy csak öve és csizmája alapján lehetett azonosítani. Nem is megölték, hanem kivégezték.)

Ismét elveszett egy élet Rose Redben. Egy életnek megint vége. Az írás sosem járt közelebb az igazsághoz, mint amikor poklot ígért a bűnösöknek. Elég megkérdezni Danielt. Nem is értem, miért tölt el ez akkora elégedettséggel. Lelkifurdalás gyötör, hogy ekkora örömöm lelem ezekben az ügyekben. Mégis, akármilyen hatalom vitte is el (ismeretlen helyre) Mrs. Fauxmanteurt és a többieket, itt hagyta négy férfi holttestét (ötöt, ha a börtönben rothadó szegény Mr. Corbint is hozzávesszük), hogy megfizessenek azért a

szerepért, amelyet a Rose Red hosszú éjszakáit kitöltő tevékenységekben játszanak.

Rose Red mindannyiunkat figyel. Bár John magának tartja fenn e birtok urának címét, illetve távollétében rám ruházza, nem ártana elismernünk, hogy ennek a háznak csak egy ura van. Vagy inkább egy úrnője. A ház maga. Ő irányít mindent. Engedélye nélkül senki sem távozhat.

Rose Red, 1914. szeptember 4.

Az elmúlt néhány év eseményeit számuk miatt aligha lehet felsorolni. Miután aggódtam, hogy naplóm írásával talán hozzájárulok a Rose Redben előforduló eltűnésekhez és halálesetekhez, sokáig tartózkodtam az írástól, kivált, mert két újabb nő is eltűnt: egy kertész és egy fiatal „cigánylány", akinek puszta jelenléte is igen kérdéses. A második eltűnés miatt ismét megjelentek nálunk a rendőrök, ezúttal John unszolására, miután ő is gyanúba keveredett: állítólag előző éjszaka a lány társaságában látták a kikötőben (ennek a szóbeszédnek szerencsére véget vetettünk). John aznap éjjel a kikötő közelében sem járt: együtt voltunk egy kórházi vacsorán, és jóval éjfél után tértünk haza autóval, majd mindketten szobáinkba vonultunk vissza.

Most, hogy dúl a háború Európában, John mind többet van távol, és egyre kevesebb időt tölt otthon, Szukena pedig azt állítja, többször is látta, amint *az összes eltűnt nő a Nagy Bálteremben táncol.*

Úgy érzem, ismét tollat kell ragadnom, hogy folytassam az írást. Sosem voltál ennek a szörnyűségnek az okozója, kedves Naplóm, és ostobaság ilyesmire gondolni is. Legbensőbb sejtéseimet tehát újra rád bízom, mert hiszem, hogy rajtam kívül senki sem látja e sorokat. (Jaj annak, aki akárhol és akármikor megsérti e lapok bizalmasságát! Átkom sújtson le rá! Ha olvassa e sorokat, tudni fogja, hogy magamnak, egyedül és kizárólag magamnak szántam őket.)

Tegnap új pápát választottak Rómában: XV. Benedeket. Johnhoz hasonlóan én is protestáns vagyok, de

kívánom, hogy a pápa ellátogasson a kastélyunkba, és felvilágosítson, kinek vagy minek a szelleme tartja megszállva. Az indiánoké? Félek, hogy ők azok!

Sírokat kell megtölteniük, amelyeket mi ástunk ki. Gondolom, helyettesekkel is beérik. „Álljanak sorba, kérem." Mint előadás előtt a pénztárnál.

Szukena szerint a személyzet azt hiszi, megőrültem, elment az eszem (ezen jót mulatunk kettesben). Sok időt töltök a szobáimban, mert afrikai lázam folyton visszatér, néha napokra, olykor hetekre is.

A többi időmet a kertben vagy a gyermekek társaságában töltöm, vagy igen ritkán elmegyek Johnnal vacsorázni, esetleg mutatkozom a házban. Amikor jól vagyok, minden percemet a kicsikkel múlatom, minden egészséges gondolatom körülöttük forog, és a szolgák higgyenek csak, amit akarnak. Senkinek sem kívánom, hogy elviselje ezt a lázat, és tartok tőle, hogy Aprilem, aki iszonyatos betegségeken esik át, könnyen meghalhat férjem gonosz mérgétől, ha nem keresek valami gyógymódot az orvostudományon kívül.

Szukena a testvérem, s az elmúlt években elfoglalta azt a helyet, amelyet te töltöttél be, kedves Naplóm: órákon át hallgatta panaszaimat, félelmeimet, szerelmes gondolataimat. Olyan közel kerültünk egymáshoz, amilyen közelséget el sem tudtam volna képzelni két ember között. Még el sem gondolom, ő már ismeri minden gondolatomat, ki sem mondom, már tudja, mire van szükségem. Ha nem tudnám, hogy erről szó sem lehet, azt hinném, ez a drága teremtés olvas a gondolataimban.

Azért ragadok tollat, mert hírem van: csaknem három év várakozás, három év ismételt könyörgés után

kívánságom meghallgatásra talált. Madame Sztravinszkij ma este szeánszot tart *ebben a házban.* Olyan izgatott vagyok! Nyolc vendéget hívtunk, köztük Poseyékat. John beleegyezett, hogy ő is részt vegyen az ülésen (szerintem ég a kíváncsiságtól). Mondanom sem kell, hogy a meghívottak John és Douglas kivételével mind nők, és egyesek talán ostobaságnak bélyegeznek egy ilyen vállalkozást, noha én szükségesnek ítélem, mert látni akarom a reakciójukat. Ha Madame Sztravinszkijnak sikerül kapcsolatot teremtenie a másik oldallal, szeretném meglátásaimat összevetni az övékkel. Szukena nyíltan kifejezésre juttatta a világ Madame Sztravinszkijai és Madame Lui iránti megvetését. (Szukena ez irányú képességeihez és hatalmához nem is fér kétség.) Részben barátnőm bizalmatlansága miatt csak olyan kedves ismerőseimet hívtam meg, akiknek adok a véleményére, függetlenül attól, hogy hisznek-e a természetfölöttiben vagy sem. Az idő majd eldönti, hogyan ítéljük meg ezt a kísérletet. Nagy az izgalom. Csak négy szolga maradhatott a házban. (Madame Sztravinszkij nem akar emberi mozgolódást, amikor kapcsolatot próbál teremteni a másik oldallal.)

Úgy várom a ma estét, mint April vagy Adam a karácsonyfa alatti ajándékokat.

Rose Red, 1914. szeptember 4., este

Vissza kellett szaladnom, hogy ezt leírjam, mert nem akarom elfelejteni a gondolataimat a perceken belül elkezdődő szeánsz alatt. Az ülést a Hölgyek Könyvtárában tartjuk, a Főlépcsőtől északra, amelyen túl a Biliárdszoba található (sosem lett volna szabad ilyen nőies helyet tervezni egy ennyire férfias menedék mellé, még ha ajtó nem is köti össze őket!). Szukenával felkerestük Madame Sztravinszkijt, egy színes selymekbe, sálakba bugyolált és túlságosan sok ékszert viselő aszott öregasszonyt, akinek karkötői minden kézmozdulatára csilingelni kezdenek. Az öregasszony azt kérte, hadd töltsön egy kis időt egyedül a szobában, hogy felkészülhessen a szeánszra (Szukena szerint a szobát is „felkészíti", vagyis kedves barátnőm csalást gyanít). Amikor újra beléptünk, hogy megnézzük, minden rendben van-e, a Biliárdszobából a falon és a könyvespolcokon is áthallottam férjem éles kirohanását Douglas Posey ellen. John egyértelműen Douglas értésére adta, hogy „érdekeik" már nem azonosak, a háború soha nem látott lehetőségeket teremtett, és az, hogy ezeket nem használják ki attól való félelmükben, hogy könyörtelennek gondolják őket, egyenlő a háború lényegének meg nem értésével. – A háború eltérő mértékben termel profitot és veszteséget – mennydörögte –, akár gazdaságilag nézzük, akár emberélet szempontjából. Profit és veszteség! Szerinted az egyenlet melyik oldalán állunk? Igen, megfojtjuk a konkurenciát. Igen, megalkudtunk az európaiakkal. De nem a németekkel, Douglas! Nem vagyunk köpönyegforgatók! Üzletembe-

rek vagyunk. Egyrészt csökkentjük az ellátást, másrészt hatalmas hasznot fölözünk le. – És mindezt drágán megfizettetjük a saját hadseregünkkel – kifogásolta Posey. – Abból húzunk hasznot, hogy megakadályozzuk a szabad piac érvényesülését, profitálunk a kormány háborúra szánt összegéből, mialatt a magunk hasznára uraljuk a piacot. Nem tűröm! Nem veszek részt benne!

– Hiszen ez az üzlet! Haszon és veszteség. Egy olajvállalat működésének lényege az anyagi haszon termelése.

– Ki akarok szállni! Eladom a részvényeimet.

– Nem.

– Jogom van hozzá. Olvasd el a társulási szerződést!

– Ha most adsz túl a részvényeiden, az emberek megkérdőjelezhetik a vállalat stabilitását. Mindig így történik. Ma még inkább, mint máskor. Nem, Douglas. Nem teheted meg!

– Nem akadályozhatsz meg benne!

– Megveszem tőled a részvényeidet.

– Micsoda? – Posey megdöbbenése hallható volt.

– A társulási szerződés erre is lehetőséget biztosít.

– Miből vennéd meg? Minden centedet beleölted a texasi olajvezetékbe.

– Bízd csak rám! – mondta a férjem. Bevallom,

John érzésem szerint nagy hibát követ el. Douglas Posey részvényei milliókat érhetnek. John kénytelen lesz az összes ismert bankárt felkeresni. Csődbe visz minket. – Készpénzzel fizetek, és bár a szabályozóknak be kell jelentenünk, a sajtónak semmit sem szólunk. Sem te, sem én. Ennyivel tartozol nekem, Douglas! Hol lennél az Omicron nélkül?

– Feltehetően sokkal boldogabb lennék – válaszolta Posey. – Semmivel sem tartozom neked.

– A részvényeiddel mindenképp tartozol – mondta a férjem olyan hangon, amitől végigfutott a hátamon a hideg, noha egy szobányira, messze voltunk egymástól. Ha a Biliárdszoba helyett a Fegyverteremben lettek volna, egyikük vagy már mindketten holtan feküdtek volna a padlón.

– És meg is kapod őket – jelentette ki Posey.

Szukenával a Keleti Főhallba siettünk, és éppen csak megelőztük férjemet és társát; mögöttünk kattant a nyíló ajtó. Végigsiettünk a pompás folyosón, és beszlisszoltunk a Nagy Bálterembe, nehogy észrevegyenek bennünket, amint a Főlépcső aljában téblábolunk. John még a hallgatózás eshetőségét is zokon venné; maximális titokzatosságba burkolja üzleti ügyeit, és sikerét részben ennek tulajdonítja.

Kifulladva, lihegve simultunk a falhoz, amelyen a Nagy Báltermet díszítő nagyszerű olajfestmények lógnak. Innen a jobbra nyíló Bejárati Hallba jutottunk, majd a Szalonba, ahol vendégeink a szeánsz kezdetét várták.

Felsurrantam, hogy „púderezés” örve alatt feljegyezzem ezt a beszélgetést. Már indulok is vissza a Hölgyek Könyvtárába, hogy találkozzam a meghívottakkal és díszvendégünkkel.

Nem tudom, mi vár ránk, de már eddig is eseménydús este volt, jóllehet hivatalosan még meg sem kezdődött!

Rose Red, 1914. szeptember 5.

Nem bírtam reggelig várni, hogy megörökítsem az este történteket! Félelemtől és gyönyörűségtől borsódzik a hátam az átéltek miatt, és megpróbálom elejétől a végéig leírni úgy, ahogy történt.

Madame Sztravinszkij már ül, amikor a vendégeimet és engem a Hölgyek Könyvtárába szólítanak. Izgalomtól szédelegve, nyugtalanul foglalunk helyet a székeken, amelyeket a fonnyadt öregasszony felkínál, majd kérésére csendben maradunk. Csak Szukena áll a díszvendégünk háta mögött, mivel nem hajlandó engedelmeskedni az utasításnak. Szukena és Madame Sztravinszkij farkasszemet néznek, de barátnőm bizonyul erősebbnek, és Madame Sztravinszkij nem teszi szóvá. Ekkor férjem is feláll – nyilván ő sem akar alulmaradni –, és ettől fogva izgatottan járkál fel-alá. Madame Sztravinszkij, aki nagyon jól tudja, ki az, aki busás honoráriumát fizeti, nem óhajt ujjat húzni Johnnal, és ezt – férjem látható zaklatottságát és ingerlékeny természetét tekintve – helyesen is teszi. Az asztal mellett most már Douglas Posey az egyetlen férfi, aki ül. Én a médiummal szemközti asztalfőn foglalok helyet. Kettőnk között, a nagy ovális asztal közepén, a médiumtól mindössze karnyújtásnyira áll Madame Sztravinszkij kristálygömbje, amely egy ékkövekkel kirakott, arany – vagy ahhoz hasonló anyagból készült – foglalatban nyugvó üvegtárgy.

A médium azt kéri, gyújtsunk gyertyát, és a házban mindenütt oltsuk el a villanyvilágítást. Szerencsére már érkezésekor elhangzott ez az utasítása, mivel négy

jelenlévő szolgánkból háromra, valamint negyven percre volt szükség, hogy a hatalmas házat sötétségbe borítsák. Sajnos, így is pár perc, mire a szolgáink körülnéznek a földszinti termekben, és visszatérve gyertyát gyújtanak, majd lekapcsolják a könyvtár lámpáját. Médiumunk ekkor síri csöndet parancsol. A csend békéjét csak lélegzetvételünk és John léptei zavarják meg.

Madame Sztravinszkij ezután felszólít bennünket, hogy fogjuk meg egymás kezét. Egyedül Szukena nem hajlandó engedelmeskedni. A móka kedvéért még John is csatlakozik hozzánk; mellém ül, megfogja a kezemet, és ujjait összefonja Tináéval. (Tinát illetően most először éreztem féltékenységet. Mi az, amit megsejtettem férjem és legjobb barátnőm között? Hihetek-e ilyen gyanúnak? Megalapozott-e, vagy már mindenütt csalást és félrevezetést sejtek?)

Fogjuk egymás kezét, a halvány gyertyafényben árnyak vetülnek a könyvekkel teli, mennyezetig érő polcokra. Madame Sztravinszkij lehunyja a szemét, megkér bennünket, hogy hunyjuk le mi is, és hátborzongató, monoton hangon megszólal: – Nagy ház, amely körülveszel bennünket, nyisd ki ajtódat egy látogató előtt, aki azért érkezett, hogy üdvözöljön!– Ezt követően oroszul vagy németül beszél, gondolom, megismétli ugyanezt, de ebben nem vagyok biztos. A férjem kicsit beszél mindkét nyelven, ő talán érti, mit motyog a médium.

Bevallom, félelemmel vegyes áhítatot érzek. Akár Madame Sztravinszkij hatására vagy szervezetem érzi így, de a szoba hőmérséklete jelentősen csökken. Eskü-

szöm, hogy a gyertyák lángja úgy libeg, mintha ajtó vágódott volna ki, és szél fújna be a szobába.

Madame Sztravinszkij mostanra már mintha transzban lenne: fejét kissé lehajtja, szeme lehunyva. Látom az asztal körül ülő barátaimat, és észreveszem, amikor arcukra kiül a meglepetés: nyilván beugratásra számítottak, s nem azokra az eseményekre, amelyeknek tanúi vagyunk.

A médium motyogása egyre hangosabb lesz, egyre kivehetőbb, bár egészében véve senkihez sem intézi a szavait; mind jobban pereg a nyelve, miközben a szótagok és a félig megfogalmazott mondatok vízesésként buknak ki a száján. Felszólítja a „nagy házat", kéri, hadd nyisson be az ajtóin, hadd lépjen át a falain. Kántálása közben félig kinyitja a szemét, és kezét a kristálygömb felé nyújtja. Egészen megváltozott, nem az, aki volt, talán fiatalabb, mégis valahogy megállt felette az idő. Ismét jeges hideg önti el a szobát, és érzem, ahogy felkúszik a lábamon. Az üveggömb világítani kezd – *erre megesküszöm!* –, és fénykígyók kúsznak elő belőle, majd a mennyezet felé kapaszkodnak. Ebben a pillanatban az előbbi szél elfújja a gyertyák lángját, és már csak a fölöttünk örvénylő kék és zöld csíkokból és a médium ráncos kezei közötti gömbből árad világosság. Lányomra, Aprilre gondolok, és szegény kis összeaszott jobb karjára. Visszaemlékszem a sok évvel ezelőtti, a gyermekkórház alapításakor kiejtett szavaimra, hogy nem is tudom, mit tennék, ha az én gyermekem születne testi fogyatékossággal. Én hoztam ezt Aprilre? Vagy a férjem, amikor átadta nekem az afrikai nyavalyát? Megmenthetem-e a gyermekeimet? Nem kell-e a férjemnek bűnhődnie? Kérdés

kérdést követ a fejemben, miközben moccanatlanul ülök láthatóan felkavart vendégeim körében. Csak Szukena, Madame Sztravinszkij és én nem mozdulunk, bennünket nem zökkent ki, ami történik. Még John is annyira zaklatott, hogy elengedi a kezemet, és felugrik az asztaltól.

Amint feláll, elszabadul a pokol a szobában. Rázkódnak a polcok, könyvek esnek le a földre. Eleinte csak egy-kettő, de aztán tucatjával. A következő sor átrepül a szobán, egyenesen Johnnak, s róla a másik könyvekkel borított falnak csapódik.

– Ülj le, kérlek! – A hang, amely férjemet utasítja, az én számból szól, és mégsem az én hangom. Ez a komor és homályos hang az én számból Madame Sztravinszkijébe vándorol, majd visszatér hozzám.

– Bűn, ahol kezdődik, bűn, ahol befejeződik. Emelj a mennyekig, vagy egy ember megint elesik. – Először én beszélek, aztán Madame Sztravinszkij. Egy perccel később már mind egyszerre kántálunk az asztal körül, férjem pedig a székén reszket, ahová visszaült. Douglas Posey feláll, és távozni készül, de repülő könyvek vágódnak a nyitott ajtónak, és becsapják, mielőtt kimenekülhetne. Esküszöm, kedves Naplóm: minden úgy igaz, ahogy leírom, már amennyire én tapasztaltam.

A szobában függő két villanycsillár lengeni kezd, eleinte lassan, aztán nagy ívben. Ide-oda, ide-oda.

És megint érezzük a szelet.

– Emelj a mennyekig vagy egy ember megint elesik. – Most hangosan kiabálunk. Mind, egyszerre. Még John is, pedig a szája akarata ellenére, tőle függetlenül mozog.

Madame Sztravinszkij figyelmeztetés nélkül levet magáról egy sötét árnyat, mint egy vedlő kígyó.

Ez a sötétség kiemelkedik belőle, és félig kísértetként, félig eleven lényként fölé emelkedik (olyan, mint amilyet a csűrben láttam, csak nem fehér, hanem fekete). Az asztal fölött lebeg, és mi mind egyszerre hallgatunk el, mert látjuk, hogy valamire készül, és bármi is az, az asztal körül ülőket érinti.

– Jöjj hozzám… – mondja a sötétség azon a száraz, mély hangon, amelytől a hátamon feláll a szőr.

Szukena előrelép, és megragadja Madame Sztravinszkij kristálygömbjét; megpróbálja letépni az asztalról. Hirtelen felvillanó fény borítja be, és a gömbbel küszködő Szukena csak halvány árnyéknak látszik.

A következő pillanatban ismeretlen erő löki hátra a barátnőmet: úgy repül át a szobán, mint előbb a könyvek. Nekicsapódik a csukott ajtónak, és kábultan, tehetetlenül lecsúszik a földre. Felugrom a székemből, fejemet lehúzom, hogy elkerüljem a könyveket, de meglepetésemre egy sem repül felém.

És ha mindez még nem lenne elég, amikor megszakítom a szeánszot, hogy kedves barátnőm segítségére siessek, a szél eláll, elhallgat, mintha ablakot csuktak volna be, és ami teljességgel lehetetlen, a gyertyák újra meggyulladnak. Csend telepedik a szobára. A médiumunk felett lebegő sötét árny eltűnt. Madame Sztravinszkij ébren van. Nyitott szeme egyenesen John Rimbauerre mered.

– Mi az? – kiált fel a férjem túlságosan is hangosan, mert a szél fütyülése után füle még nem szokott a csendhez.

A médium csak bámul rá.

– Mi az?

A médium nem felel.

John kiront a szobából, nyomában Douglas Posey lohol. – Hülyeség – mormolja Douglas, nem túl meggyőzően. Szeme, akárcsak a miénk, kimered a rémülettől.

– Istenem! – tapogatom meg Szukena fején a púpot.

– Mit művelt vele?

– Mindenki menjen ki! – rivallt a többiekre Madame Sztravinszkij. – Maguk ketten maradjanak! – mutatott ránk. – Az ajtót! – kiáltja, és a szoba rögtön kiürül (vendégeim boldogan engedelmeskednek a felszólításának).

– Megsebesítette! – jajongtam.

– Közbeavatkozott – jelentette ki lelkifurdalás nélkül Madame Sztravinszkij. – De attól még hallottam az üzenetet.

– Miféle üzenetet?

– Amit magának szántak, gyermekem. Rose Red üzenetét.

Körbenéztem a szobában, a szeánsz közbeni pusztításon. A könyvek fele a földön, a gyertyákról viasz csepegett a könyvespolcokra. Megborzongtam. A szétfröcskölt viasz nagyon is valóságosnak mutatja a szelet.

– Miféle üzenetet? – kérdeztem ezúttal gyöngébben.

– Életet ígért magának. Örök életet. Életet, amelyet nem keserít meg a haláltól való rettegés. A betegségtől való félelem. Láza sosem újul ki. Amíg épít, addig élni fog. Úgy hiszem, ez válasz egy régi imádságára. Imái mostantól meghallgatásra találnak.

Élet halál nélkül. Élet… félelem… nélkül.

A médium magába roskadt a széken, elerőtlenedett teste a karfára hanyatlott, félig az asztalon, félig a székben hevert. Úgy tűnt, nincs eszméleténél.

– Nem hallgatni rá, Miss Ellen! – ezek az elmotyogott szavak voltak Szukena első szavai. – Nem hallgatni arra a gonoszra!

– Élet félelem nélkül – suttogtam magam elé. – Élet halál nélkül. – Ismét körülnéztem a feldúlt szobában, és barátnőmet, akit karomban tartottam, erősen magamhoz szorítottam. – Rose Red meghallgatta az imámat!

Rose Red, 1914. október 10.

Ma, amikor Lyman C. Smith, a híres Smith-Corona írógép gyártója felszentelte Seattle-ben a legmagasabb irodaházat, megkezdődött a legnagyobb magánház legújabb szárnyának építése. (Gyakran megfordul a fejemben, hogy ez a Lyman és a többiek féltékenyek Johnra vagy irigylik, azért vetélkednek vele ilyen építészeti csodákkal!) A háznál ló vontatta ekékkel feltörték a földet, majd egy sereg kínai veszettül ásni kezdett, és tucatszámra töltötték meg a szekereket.

Olyan, mintha korábbi lázas betegségem – a szeánsz óta nem voltam rosszul! – átterjedt volna magára az építkezésre. A múlt hónapban alig aludtam, huszonnégy órát dolgozom fáradhatatlanul a terveken, és szervezem, hogy Rose Red építése ne álljon le. Félek, hogy emiatt túlságosan is a nevelőnőkre hagyom a gyermekeket. Elmondták, hogy April órákig ül a ház makettje előtt, és olyan nyelven beszél hozzá, amit csak ő ért. Transznak nevezik ezt az állapotot, bár én nem szívesen fogadom el ezt a kifejezést. Minden gyerek sok időt tölt a saját képzeletvilágában, April pedig a szokottnál talán egy kicsit még többet. Ezzel nincs is semmi baj. Most sokkal fontosabb, hogy a gyermekeimért továbbéljek, éljek, hogy ebben az életben segíthessem őket. Erre Rose Red ígéretet tett, és én nem vagyok hajlandó olyan félvállról venni, mint drága Szukenám. (Továbbra is dühös, hogy komolyan veszem a szeánszot, és amint nevezi: Madame Sztravinszkij azon a lenyűgöző estén nyújtott „alakítását”. Hetekig másról sem beszéltek a városban!)

A munkások órákon át törik magukat odakint.

Az új szárny túlnyúlik az úszómedencén és a Tekepályán, így nem lehet majd a felhajtóról látni, és nem töri meg a nagy ház képének folytonosságát. A két szinthez egyenként mintegy hatezer négyzetlábat, összesen tizenkétezer négyzetlábat építek hozzá. Csekélység ahhoz képest, ami még csak ezután jön! Épül három vendéglakosztály, egy négyszobás lakrész Szukenának, amelyben saját konyhája is lesz, lesz Madárház, Térképszoba és további tanulótermek a gyermekeknek, valamint Vetítőterem, ahol otthoni kényelemben nézhetünk filmeket. Épül ezenkívül még egy, ezúttal melegvizes medence, amelybe Európából hozatunk sót, hogy gyógyítsuk vele a lelket és az ízületi gyulladást, amelyben a második szülésem óta szenvedek. A második medencét megnyitom a barátnőim előtt is – csakis nők használhatják! –, és szívesen látom mindazokat, akik a városi élet bajaitól óhajtanak szabadulni. John minden bizonnyal gondoskodott róla, hogy titkon erre a medencére is ráláthasson, és bár undorral tölt el a gondolat, hogy ilyesmi épül, nem akadályozhatom meg, mivel ő, csakis ő mondja ki a végső szót, hogy mi épüljön meg. (Ebből nem volt hajlandó engedni.) Tudom, hogy épít egy leskelődőszobát, és sosem találom majd meg a bejáratát. Elképzelem, amint bezárkózik oda, s közben drága barátnőim ruhátlanul fürdenek (a só árt a fürdőruhának), úgy, ahogy Isten megteremtette őket. Férjem mohón bámulja őket. És nem tudja, hogy én tudom. (Ha lehet, még gondoskodom is egykét aktusról, hogy elképesszem! Ha Johnról van szó, szívesen járatom vele a bolondját.) Nem ítélem el a kilengéseiért. Én idéztem elő, amikor nem engedtem

többé magamhoz. De *annak* az időnek már vége. Nem látom okát, hogy April szerencsétlen világra jötte után és azt követően, hogy többé nem lehetek anya, együtt háljak ezzel a rettenetes emberrel. Találhat gyönyört másutt. (És bizonyosan talál is, ebben nem kételkedem!) Én az anyaságban találok örömöt. Ez kielégít. Betölt, ahogy a férfi sosem tudott. És soha többé nem is fog.

Az új szárny abból a gödörből emelkedik majd ki, amelyet most ásnak. Felépül, nekem pedig meghosszabbítja az életemet, ahogyan azt maga Rose Red ígérte. Esküszöm, néha hallom! Nem csak a régi ház recsegésében, de a benne lakó hangban is. Női hang: halk és rosszat sejtető. Egy hang, amely az én számból szólt. Egy hang, amelyet talán kis Aprilem is hall, amikor a makett előtt ül, és játszik vele.

Ehhez hozzáfűzném, kedves Naplóm, hogy a lányom nem szűnő meditációját illető panaszok miatt, amelyet Rose Red zseniális makettje előtt végez, úgy döntöttem, hogy a felső Loggián uzsonnázunk, és meghagytam Aprilnek, hogy uzsonnázzon velem, és hozzák fel a makettet is, hogy lássam, amint játszik vele, és végre talán megértsem a nevelőnő panaszának természetét.

Anya és lánya egy valóban csodálatos délutánt töltöttek az őszi napon sütkérezve, amely melegen, kellemesen simogatta bőrünket. Teáztam, a tea mellé meleg fánkot ettem, sőt April is evett egyet vagy kettőt, ami önmagában is nagy öröm nekem, mert őt nehéz rávenni, hogy bármit is egyen. A ház nagyméretű működő modelljével játszott, amíg az anyja úgy igazította fonott foteljét, hogy nyugat felé kilásson oda, ahol az új szárny alapját ássák. Egy órát tölthettem így. April

félig-meddig mögöttem, tőlem kissé jobbra játszott, én pedig elmeséltem gyermekemnek, hogy mi épül majd fel, hogyan emelkedik majd az új szárny ott, ahol eddig csak pázsit volt, hogy teljesíti be álmainkat és őrzi egymás iránti szeretetünket.

Amikor azután a nap lement, és hűvös lett, a lázam pedig felszökött, ahogy késő délután általában szokott, megfordultam, hogy szóljak elsorvadt karú édes mindenemnek, mert ideje bemenni a házba.

Kezemet nyújtottam, hogy felsegítsem, de elakadt a szavam.

A Loggia olasz vörös kőpadlóján ott állt az építész által készített makett, amelyet April már régóta babaházként használ. Döbbenten kiáltottam fel, amikor láttam, hogy kislányom – arcán ördögi mosollyal – rámutat valamire.

Rose Red működő modelljének új szárnya támadt: egy teljesen befejezett szárny, amelyen minden ablak, kémény a helyén volt. Pontosan úgy, ahogyan elképzeltem.

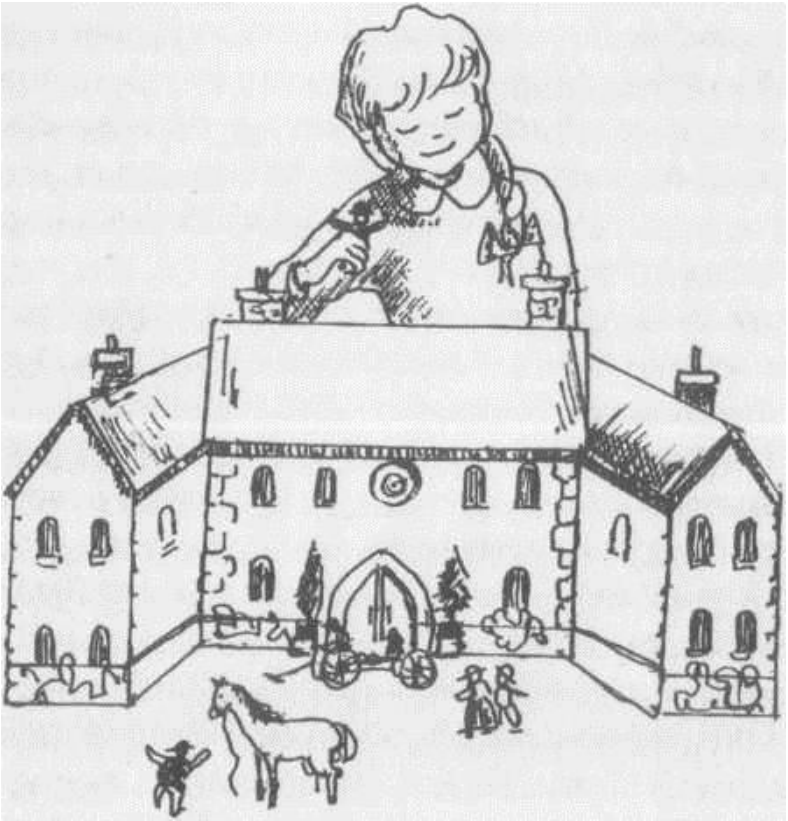

Az uzsonna kezdetén az a szárny még nem volt meg. Lányom segítségével a makett magától növesztett egy új szárnyat! Rose Red modellje él, és vele együtt a ház is.

Rose Red, 1914. október 12.

Nehéz szívvel jelentem be a legújabb tragédiát.

John Rimbauer feleségeként és gyermekei anyjaként tisztelem férjem üzleti érzékét, a vagyont, amelyet felhalmozott, és amennyire csak lehetséges, elkerülöm, hogy e téren vitába szálljak vele, vagy nem kívánt tanáccsal lássam el, s mindezt teszem annak ellenére, hogy magát az embert nem sokra becsülöm. Ma azonban rettegéssel teli elkeseredésbe taszított, ahogyan korábbi üzlettársával, Douglas Poseyval bánt, akit mások továbbra is üzlettársának tekintenek, noha titkos tárgyalásaik nyomán John alkalmazottá – bár gazdag alkalmazottá! – fokozta le. Attól félek, férjem tettét sokkal inkább Douglas magánéleti, mint üzleti döntéseivel szembeni elégedetlensége motiválta. Ó, mintha nem bagoly mondaná verébnek, hogy nagyfejű! Mialatt John a kikötői ringyókkal enyeleg, elítéli Douglast, hogy sápadt fiúcskákkal szórakozik.

Douglas ma reggel megjelent Rose Red ajtajában, és a lakáj bejelentette. Egy inas végigsietett a házon, hogy megkeresse Johnt, és a hatalmas könyvtárban és dolgozószobában talált rá, amely magánlakrészéből nyílik, és ahol a férjem sok időt tölt. John nem sietett Douglast fogadni. Végül lassan levonult a Főlépcsőn, és ezzel érzésem szerint részben volt társát akarta megvárakoztatni, részben vele szemben tanúsított királyi hozzáállását akarta éreztetni.

Azon ritka alkalmak egyike volt ez, amikor benéztem a Konyhába, hogy megkóstoljak egy levest, amelyet a hölgyek ebédjén készültek felszolgálni (most én látom

vendégül a kórház igazgatótanácsának hölgytagjait), és így abban a helyzetben voltam, hogy hallottam, amikor Rose Red Ura és Parancsolója üdvözli vendégünket.

– Mi az, Posey? – kiáltott oda John Rimbauer úgy hatvan lábról a Bejárati Hallban álldogáló Douglasnek. A Hall afrikai vadásztrófeákkal díszített falaival igen férfias és baljós hangulatot árasztó helyiség; a kitömött fejekből egyként merednek az üvegszemek. Az egykori ragadozók halott fejei. Halott lelkei. Éjjel kivált gyűlölöm ezt a helyet. Hogy így figyelnek. Rám vicsorítják a fogukat. Rose Red építészeti modellje a bejárati ajtó mellett egy sarokasztalon szokott állni, és csak April kérésére, az ő szórakoztatására kerül el onnét, amikor inasok szaladgálnak vele nap mint nap. A Bejárati Hall közepe táján, egy pohárszéken friss virágot – kilenc tucatot – tartunk egy egyiptomi urnában, és a virágok színt kölcsönöznek a helyiségnek, amelyre annak égető szüksége is van. A kannát aznap vettem, amikor banditák akartak kirabolni minket a piacon, aznap, amikor Szukena iszonyatos görcsökben fetrengő, jajongó szerencsétlenekké tette őket, miközben mi biztonságosan elsétáltunk mellettük. Az urna szerepe az életemben az, hogy amikor elhaladok mellette, elismerem Szukena hatalmát. Semmi sem az, aminek látszik. Az afrikai szobalány vajákos asszony. A ház él. A ház úrnője félig tébolyult, vagy attól függően, milyen nap van, néha egészen.

Férjem a hosszú hallban félúton megáll, tekintete halott, mint a falat ékesítő vadállatoké. – A cselédbejárat hátul van.

– Elkövettem néhány hibát, John – ismerte el a remegő hang. – Szeretném megbeszélni veled, hogy visszajönnék.

– Lehetetlen. A vállalatot kell irányítanom. Nincs egy szabad percem sem.

– Becsaptál!

– Ostobaságot beszélsz.

– Meggyőztél, hogy adjam el a részvényeimet. És most, alig fél évvel később…

– Azzal fenyegetőztél, hogy eladod a részvényeidet, Douglas. Vagy ennyire cserbenhagyott az emlékezeted? Felajánlottam, hogy megveszem tőled (ha nem felejtetted el, piaci ár fölött), hogy az adásvétel, a részvények ne árasszák el a piacot, és ne indítsanak el egy eladási lázat. Te pedig boldogan szabadultál meg tőlük. Az, hogy a részvények értéke hat hónap alatt megkétszereződött, a jó terméknek és a határozott vezetésnek köszönhető, amely vezetésnek te már nem vagy a tagja. Mindezt köszönheted megvetendő cselekedeteidnek és megszegett ígéreteidnek. Vége a beszélgetésnek. Walter! – John a kapusunkat hívta, aki mintegy varázsütésre megjelent a Nagy Bálterem ajtajában. – Kísérje ki az urat!

Walter engedelmesen kinyitotta az ajtót. Hideg van idén októberben. Hidegebb, mint ahogy emlékszem rá.

Douglas nem mozdult. – Kockáztattam a piacon, John. Szükségem lenne egy kis segítségre.

– Vendégünk távozni óhajt.

– Kérlek!

– Most! – csattant fel John.

– Menj a pokolba! – morogta Douglas, bár attól tartok, nem gondolta komolyan.

Rose Red, 1914. Hálaadás Napja

A kis Adam ötéves, April három, és ez az első év, amikor a gyerekek felfogják a Hálaadás Napjának lényegét. John nagyszerűen bánik velük, elmeséli a Zarándokok történetét és az első Hálaadást.

A napsütés emlékezetesen aranyozta be ezt a gyönyörű őszi napot. Mostanában hideg volt, ma azonban szép az idő.

A személyzet is tartott ünnepséget a Kocsiszínben: csaknem ötvenen vettek részt a Hálaadás napi vacsorán. John hét frissen vágott pulykával, több kosár jamgyökérrel, sárgarépával és zöldborsóval ajándékozta meg őket. Több láda bort is átküldött.

A nap nagy ünnepléssel telt, és eszembe juttatta, milyen békés is ez a hely, amikor jókedv honol a falai között. Úgy érzem, John részéről bölcs lépés volt szakítani Douglas Poseyval. Az elmúlt hetekben sokkal nyugodtabb, nem kell tartanunk a dühkitöréseitől. Még Adammel is játszott, ez pedig nemigen fordult elő az elmúlt hetekben. (John utasítást adott, hogy a gyerekek épületszárnyában az egyik szobában építsenek egy óriási játékvasút-terepasztalt hegyekkel, erdőkkel, hidakkal és állomásokkal; pontos mása lesz a seattle-i vasútvonalaknak és környéküknek, és mintegy kilencszáz láb játéksínt, negyed tonna gyurmát, tucat gallon festéket és hatezer fogpiszkálót használnak fel hozzá – ennyiből mindössze egy híd épül meg! Adam élete legszebb karácsonyára számíthat!)

Ó, kedves Naplóm, köszönöm, hogy több a jó időszak, mint a rossz. Köszönet Szukenáért, a gyermekekért, jó

szerencsénkért. Áldd meg azokat, akiknek e falak között nyomuk veszett, és adj nekik nyugodalmat.

A tragédiák kis ideje kerülik e házat. Remélem, és imádkozom, hogy így is maradjon. Talán Madame Sztravinszkijnak köszönhetjük megmenekülésünket. Szakadatlanul folyik az építkezés. A ház napról napra nő.

Rose Red, 1915. február 20.

Ez a család továbbra is megfizet az apa bűneiért. Tartok tőle, hogy gyermekeim sosem térnek magukhoz a legutóbbi eset okozta sokkból; nem tudom megelőzni, megakadályozni, mivel már megtörtént.

A leírt eseményeknek nem voltam személyesen tanúja. Tintával örökítem meg őket e lapokon, tolmácsolva Szukena és a kis Adam bizalmas beszélgetését. (Adam senki mással nem volt hajlandó beszélni, csak a barátnőmmel.)

Douglas Posey ma délután ellátogatott hozzánk. Nem jelentette be magát a bejáratnál, nem fogadta egyik kapusunk sem. Ha egyáltalán magyarázatot keresünk a nap eseményeire – cipőjén fűrészport találtak –, akkor nagyon is úgy fest, hogy Douglas nyugatról, az új építkezés felől közelítette meg a házat. Automobilját a főút szélén, a fák között találták meg. Innen kapaszkodott fel a dombra, és került az építkezés nyugati oldalára, vagyis abból az irányból közelítette meg Rose Redet, ahonnan észrevétlenül tehette, és sajnos, bizonyosan így is tett. Mint gyermekeim anyját igencsak elképesztettek a történtek, ugyanis nem kevesebb, mint két nevelőnőt foglalkoztatunk, név szerint Miss Crenshawt és Miss Dunnt, valamint három elkötelezett dadust, köztük April szoptatódajkáját, Miss Helmst, akit magunknál tartottunk, hogy kezdeti feladata múltán is gondoskodjék a gyermekekről. Ennek a sok asszonynak más dolga sincs, mint szemmel tartani a kicsiket. Mégis, eddig kideríthetetlen okoknál fogva, a

gyerekekre ezen a napon és ebben az órában, amelyről mindjárt beszámolok, senki sem ügyelt.

Douglasnek sikerült valahogy átjutnia az új építkezésen, majd a Medence és a Tekepálya mellett elhaladva a déli lépcsőhöz ért. Ezen a kőlépcsőn lemenve a Vadtisztító-szobába jutunk, ahol vadászat után John a szarvasokat és jávorszarvasokat feltrancsírozza és felakasztja. A lépcsőn felfelé indulva a Nyugati Szárnyba és a lakrészeinkbe lehet jutni: John öt szobájába (köztük dolgozószobájába), valamint az én hét szobámba, köztük öltözőszobáimba. Douglas Posey leleményesen választotta ezt az útvonalat, mert az ágy- és fehérneművel foglalkozó, azok tisztántartásáért felelős szobalányokon és a kandallókat, kéményeket tisztító inasokon kívül ezekben a szobákban és az őket összekötő folyosókon senki sem jár, bár amikor gyengélkedem – s ez mostanában igen gyakran előfordul – én is itt tartózkodom, csakhogy ezen a napon éppen jól éreztem magam.

Kivált az nyugtalanít, hogy az alkalmazásunkban állók közül bárki is szembetalálkozott volna Mr. Poseyval, egyikük sem jelentette volna. John rég belesulykolta a személyzetbe a titoktartás szigorú elvét, mivel titkos üzleti tárgyalásokat folytat (vagy legalábbis ezt az okot nevezte meg!), és ezekről egyetlen szó sem szivároghat ki. (Ami azt illeti, állítólag egy repülőgépgyártó vállalatba fektet be pénzt jó barátjával, Bill Boeinggel együtt. Nézetem szerint csak a pénzt pocsékolja, de John úgy véli, a repülőgépekre nagy szüksége lesz a hadseregnek.) Tehát a személyzet hiába látta volna, hiába találkozott volna Douglas Poseyval, semmiképp sem említették volna. Vonakodtak volna meg-

tenni. Egyelőre tisztázatlan, hogy valóban látta-e bárki is belépni. De távozásának valamennyien tanúi voltunk.

Nem könnyű észrevétlenül eljutni a Szalonig, kivált abból az irányból, ahonnan Douglas Posey fellopakodott. Jól ismerte a ház beosztását, a házirendet, és ez növelte annak eshetőségét, hogy sikerrel járjon. A Szalon ablaka egy U alakú, kaviccsal felszórt felhajtóra néz, a Szökőkutas Kertre, amely szorgos személyzetünknek hála örömteli színfoltot képez egész évben. Az emeleten sokszor járt, mivel maga is részt vett John titkos tárgyalásain, és név szerint is ismer nem egy cselédet. Nehéz elképzelni, miért vetemedik valaki arra, amire Douglas Posey, de ha van valami, amit John Rimbauer mellett megtanultam, akkor az a következő: az emberi természet teljességgel kiismerhetetlen. Beszélhet ez a Freud, amit akar (állítólag minden fóbiánkat és félelmünket férfi és nő bizalmas testi együttlétére – a szexre! – vezeti vissza, s közben teljesen figyelmen kívül hagyja a létfenntartási, életben maradási és hatalomszerző ösztöneinket). Hiszem, hogy elméletét egy nap megcáfolják, annak ellenére, hogy férjemre nagyon is illik. Azt azonban sosem fogom megérteni – mivel régebben azt hittem, hogy Douglas őszintén szereti a gyermekeket –, hogy miért választotta a Szalont, amikor tudta, hogy Adam mennyire szeret ott játszani. Döntése talán abból fakadt, hogy John olajjal megfestett portréja éppen itt lóg, a kandalló fölött. Az én portrém a Bejárati Hallban függ, John vadásztrófeáinak társaságában – a párhuzam természetesen nem kerülte el a figyelmemet. A két portrét akkor rendeltük,

amikor nászutunk végén Londonban jártunk, és mondhatom, nagyon élethűek, a festési technika ügyes, bár fantázia nélküli. John portréja – nagyon méltóságteljes rajta – úgy függ, hogy férjem tekintete bejárhatja a Szalont, és kinézhet a szemközti ablakon a felhajtóra, mintha birtokán legeltetné a szemét, és birodalmát szemrevételezné.

Alig bírom papírra vetni a történeteket, és ha a poharamba töltött ital nem segítene, képtelen is lennék rá, de el kell mondanom, mi történt, így most leírom, amit hallottam.

Elsőnek Adam lépett be a Szalonba; éppen „szafárin" volt, amely abból áll, hogy a húgát arra biztatja, a ház tágas folyosóin meneküljön előle, mint vad, – miközben ő megpróbálja lelőni. (Szegény Adam nem érti, nem látja be e játék lényegét, ám Szukena és én belátjuk: akárcsak az apja, ő is fiatal lányt üldöz! Biztosan töri a fejét, miért tiltjuk el tőle.) Adam valahol elvesztette April nyomát, aki besurrant a Dohányzószobába (ahová tilos bemennie, de a lányok már csak ilyenek). Adam feltépte a Szalon ajtaját, játékpuskáját tüzelésre készen vállához emelte, és úgy látszik, pont Douglas Poseyt vette célba, aki a galériáról nyíló szekrényben tartott kis falétrán mászott felfelé (a létrát azért tartjuk ott, hogy képeket akaszthassunk fel és igazíthassunk meg). Douglas nyakában hurokra kötött kenderkötél volt. Adamre bámult, akinek apjához való hasonlóságát lehetetlen nem észrevenni.

Egy perccel később a drága April is berohant bátyja nyomában, elsorvadt karját vékony kis testéhez szorítva; abban reménykedett, hogy meglepi Adamet, és

ezzel ő győz a játékban. April első pillantása is apja egykori társára esett, aki a létrán állt.

Douglas Posey kalapját a fiamnak hajította (mert tetőtől talpig cowboynak öltözve érkezett a házba!). Aztán megpillantotta a kislányt, és felé is tett egy gesztust. Egy hosszú szárú vörös rózsát dobott oda neki. (Douglas nagyon is jól ismeri házunk becenevét.) April ép kezével a rózsa után nyúlt, és hulltában elkapta; a tüskék felsebezték bőrét, és a kislány fájdalmában élesen felkiáltott.

Douglas Posey lelépett a létráról, teste a levegőben bukdácsolt, tekintetét mindvégig a kislányomra szegezte, amíg szeme kiguvadt vörös arcából, amely aztán lassan elkékült. Adam azt állítja, hogy hangos roppanást hallott, mint amikor az északnyugati szélben letörik egy faág. Meghúzta játékpuskája ravaszát, és a dugó kirepült, s pont mellkason találta Douglast, mivel Adam épp úgy mestere a fegyvernek, mint az apja. A fiam szerint Douglas „táncolt”, lába „úgy ugrált, mint a négereké, amikor szteppelnek a mulatságaikon”, nyelve – merev, felpuffadt tömeg – kibukott a szájából, és gyermekeim ekkor sikoltottak fel teli tüdőből.

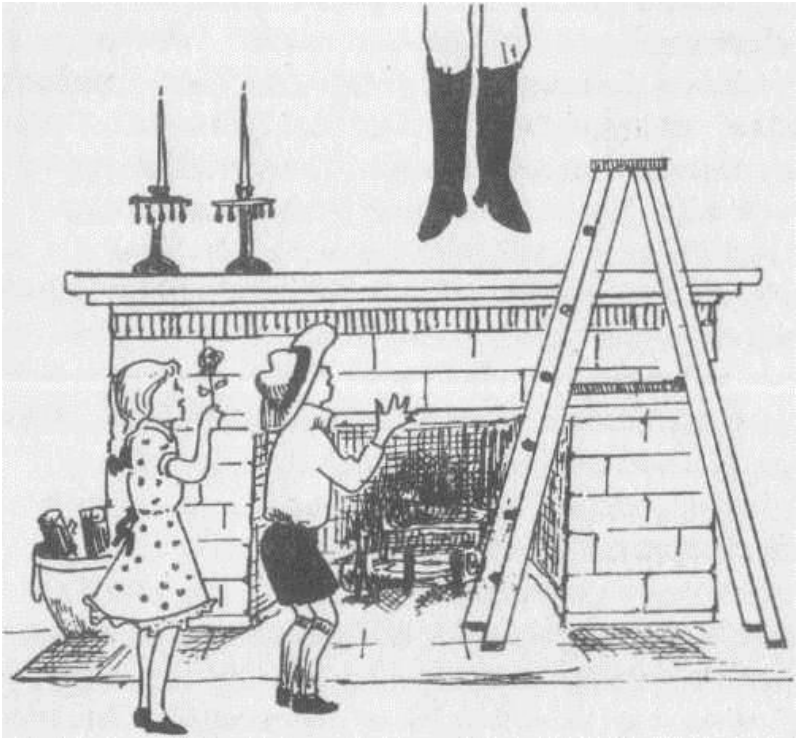

Amikor rájuk találtak, April keze kicsit vérzett, a rózsát pedig még akkor is erősen markolta. Szemét le sem vette a holttestről. Adamre rá kellett szólni, mert négykézlábra ereszkedve sikertelenül próbálta kihalászni a test alól a dugót; szegény gyerek attól félt, hogy akaratlanul is megölte Douglast, és nem akarta, hogy bárki megtalálja a bizonyítékot.

Douglas pedig a kötélen lógva, csaknem kocsányon lógó szemmel meredt – már ha ez a helyes kifejezés – volt társa, azaz férjem életnagyságú portréjára, aki véletlenül – bár egyesek szerint Douglas ezt előre tudta

– éppen abban a pillanatban hajtott végig a kavicsos úton a ház elé.

John az autóból jól látta Douglas Poseyt, esküdt ellenségét, amint a Szalon közepére nyíló széles ablakon túl himbálódzik a nyakánál fogva. Douglas csak az ülepét mutatta John felé, az ülepét, amelyet az élet utolsó széklete szennyezett.

Azt hiszem, a birtokon minden szolga hallotta April sikoltását.

A kislány azóta egyetlen szót sem szólt.

Rose Red, 1915. február 26.

Egy hete minden ébren töltött percemet a gyermekeimnek szentelem, erőmet megosztom Adam és April között, bár jóval több időt töltök a lányommal. Nem tudom, hogyan működik a férfiagy, de Adam szinte pillanatok alatt rendbejött. Nem tudom, hogy az öngyilkosság látványának lesznek-e maradandó nyomai, és e lapokon azt is bevallom, attól félek: Douglas Posey halála még sokáig megmarad Adam lelkében, és csak később tör felszínre. A kis April azonban merőben másként élte át ezt a szörnyűséget. Sem John, sem az én, a nevelőnők, Szukena vagy bárki más rábeszélésére nem hajlandó megszólalni. Hosszú órákon át ül, és Rose Red makettjét bámulja. A Szalonba vonszolta, a kandalló elé, és ott ül előtte. Vadul sikoltozik, ha bárki megpróbálja elvinni a makettet vagy akár őt, Aprilt. A személyzetnek meghagytuk, hogy kerüljék ki, hagyják békén, és ne szóljanak hozzá, csak ha erre parancsot kapnak, mert lányom kitörései dermesztőek. Kétségtelenül én vagyok az egyetlen, akit megtűr a közelében, így aztán anya és lánya együtt ülnek a Szalonban, ahol az égő fahasábok sziszegése, a fenyőágak hangos pattogása az egyetlen hang. Rászoktam a kötésre, mert ebben a lelkiállapotban képtelen vagyok olvasni. Inkább csak a lányom hátára szegezem a tekintetemet, és valamilyen jelre várok, hogy April megint a régi legyen. Kétszer is elvesztettem az önuralmamat – bár az utóbbi napokban nem –, mert némaságát szemtelenségnek gondoltam, és ez végtelenül kihozott a sodromból. Egy ideig rabnak is éreztem magam, mintha ő

agyalta volna ki ezt az állapotot, mintha szerencsétlen Douglas öngyilkosságát kihasználva csapdába ejtett volna. Ezen a héten több időt töltöttem vele, mint az ezt megelőző hat hónap alatt együttvéve. (Attól tartok, e tény rossz fényt vet rám, amikor így leírva látom, de gyengélkedésemet sem lehet figyelmen kívül hagyni.)

Titokban rávettem Abigailt, a gyermekek egyik pótnörszét, hogy este lefekvés előtt mindig fényképezze le Rose Red makettjét. Az ok nem más, mint az a nyugtalanító benyomás, hogy a makett alig észrevehetően változik. Megesküdnék rá, hogy egyik napról a másikra szárnyak jelennek meg és tűnnek el, és e változások mértéke egyenes arányban van azzal az idővel, amelyet April merev bámulással a makett előtt tölt. (Attól tartok, kedves Naplóm, hogy lányom nem annyira „mered", mint amennyire „megosztja" magát a makettel, Rose Reddel. Bármily lehetetlenül is hangzik, valamiféle transzba esik a makett társaságában, és addig nem is tér magához, amíg le nem ég a tűz, és hideg nem lesz a Szalonban.)

És itt fel kell jegyeznem valami mást is, amelyet napok óta halogatok. Eljött az ideje, hogy leírjam, mert félek, milyen hatással lesz rám, ha magamban tartom.

Drága Szukenám egyik este kékesfekete arcán mélységes félelemmel lépett be hozzám. Azonnal megkérdeztem, mi a baj, de addig nem szólt, amíg kettesben nem maradtunk a lakrészemben, és magunkra nem zártuk az ajtót. Beszélgetésünk ilyesféleképpen hangzott:

– Mi a baj, Szukena?

– Ő, Miss Ellen.

– April?

– A ház! Ő! Rose Red.

Vártam, azt remélve, hogy folytatja. Amikor nem szólt, unszolni kezdtem, próbáltam rávenni, hogy beszéljen. Úgy nézett ki, mint akire a frászt hozták; erre nincs jobb kifejezés. – Kérlek! – könyörögtem végül.

– Talán nem az indiánok – mondta.

– Mi nem az indiánok? – kérdeztem.

– Gondolkodni, miss. Hallgatódzni. Aprilt hallgatni, miss.

– De April már csaknem egy hete nem beszél!

– Hozzánk nem, miss.

– Szukena!

– Olyan, mint a szél, miss. Szél, amely körülvenni a gyermeket. Szél, de olyan, mint egy hang… sok hang. Amikor April a játék közelében lenni… a Rose Red babaház közelében. Ezért nem akarni, hogy én ott lenni a közelében. Tudja, hogy én hallani.

– Miről beszélsz? – estem most már kétségbe. – A lányom… hogy is mondjam… beszél a házhoz?

– A ház beszél hozzá, miss. Úgy gondolni, talán nem az indiánok.

– Az eltűnésekre gondolsz.

Bólintott, de félelme nem múlt el. Szukenán ritkán látni a rettegés jeleit. Rajta bizony nem!

– Mi van akkor, ha… miss. Ha úgy gondolni rá, mint tűzre. Tűz, miss. Tűz a bensőnkben, Miss Ellen. Ilyesmi.

– Élet? – akadt el a hangom.

– Az életerő, miss. Igen. A tűz. És mi van akkor, ha… ha a háznak szüksége lenni erre a tűzre? Ahogy nekünk az ételre. Így. A tűzre.

– Szóval nem az indiánok.

– Nem, miss.

– Nem a temető.

– Nem mondani, hogy nincsenek itt az indiánok is, miss. Ez a hely néha nagyon zsúfolt.

Ebben igaza volt. Mindannyian éreztük. Még a személyzet is. Nem voltunk egyedül a házban.

A gyűjteményünkben megmagyarázhatatlan módon időnként felbukkanó indián tárgyak is ezt a kísérteties jelenlétet támasztották alá.

– Azt állítod…? – Idegesen mosolyogtam. Hihetetlenül zavarban voltam. Nem akartam szavakba önteni, amit gondoltam, de túl messzire jutottunk ahhoz, hogy fenntartásaim legyenek. Szukena és köztem nincsenek falak. – Azt állítod, hogy az eltűnések…? – Bólintott, mert pontosan tudta, mire akarok kilyukadni.

– Hogy Rose Red az eltűnésekből *táplálkozik?*

– Kiszívni a tüzet belőlük, miss – bólogatott ünnepélyesen.

Zavartan felnevettem.

– Azt hinni, hozzád lenni köze, miss – folytatta vészjóslóan. – Nem kétséges. A ház szeret. De azt hinni, a bennük lévő tűz miatt vinni el a többieket. Abból a tűzből él, Miss Ellen – tette hozzá. – És minél nagyobb lesz, annál többet akarni enni.

Megborzongtam. – De mi bővítjük, hogy egyre nagyobb legyen – emlékeztettem Szukenát, Madame Sztravinszkij intésére célozva.

– Talán az az asszony – mondta Szukena szintén Madame Sztravinszkijra gondolva – a háznak dolgozni. Talán a ház beszélni, nem ő.

– Nem hiszem – suttogtam. Évekre előre beütemeztük a ház építését. – Amíg építem… – Nem mondtam ki, de

arra gondoltam: *addig halhatatlan vagyok!* Inkább így folytattam: – Bízom Madame Sztravinszkijban, és abban, amit Rose Redről mondott nekünk. Elmúlt a lázam – fűztem hozzá.

Szukena ismer annyira, hogy ne feszegesse tovább. Talán nem kellett volna olyan zsarnokinak lennem, de attól tartok, én vetettem véget a további beszélgetésnek. Barátnőm ritkán néz rám dühösen, de ez alkalommal ezt tette: visszafojtott haragtól villámló szemmel bámult rám. Újra belefogtam.

– Az eltűnt lányok életéből él? – kérdeztem.

Szukena nem válaszolt.

– És a férfiak, akik meghaltak? – tudakoltam.

– Az közted és a ház között maradni, miss.

– Én és a ház között – visszhangoztam, és valami hideg csapott meg. Azon tűnődtem, nyitva van-e egy ablak.

– A ház védeni téged.

– Mr. Corbin nem engem védett – vetettem ellen. – Nem is ismertem.

– Az az ember lelőni azt, aki építkezést vezetni, Miss Ellen. Az a Corbin nevű ember… az istenek küldték, hogy állítani le a ház építését, mielőtt még megindulni. Megtenni, amit lehetett – tette hozzá.

Igaza volt: Corbin azon a napon lőtte le Williamsont, amikor a ház alapját kezdték rakni. Véletlen? Ez is Szukena elméletét támasztotta alá.

– Az talán az indiánok miatt történt – vetettem fel, mert jól tudtam, hogy Szukenában él a gyanú, hogy az indiánoknak is köze van az itt történtekhez.

Szukena elégedetlennek tűnt. – Kiszívni a tüzet fiatal lányokból, assz'nyom. Minél nagyobbra nőni… annál

több lány eltűnni. Szukena tudni ezt… itt bent. – Széles tenyerét a mellkasára fektette.

Újabb hideg söpört végig rajtam, mintha huzat lenne. Szukena ritkán öntötte meggyőződését ennyire szavakba. Akkor tett így, amikor bizonyosra vette, hogy terhes vagyok, és amikor meg volt győződve arról, hogy az ifjú Laurát sosem találjuk meg. És most.

Félek, nagyon fogékony lettem ezekre a felvetésekre, és eltűnődöm, miféle asszony vált belőlem. Hitte volna egy tizenkilenc éves lány, hogy egy ház élhet? Képzelte volna valaha is, hogy legjobb barátnője egy afrikai főpapnő lesz, aki képes akkor is megérezni a jövőt, amikor senki más? Hogy két gyermeke születik, az egyik néma és elsorvadt kezű, a másik egy kétes hírű embert csodál és utánoz?

Hét rövid év leforgása alatt az életem drasztikusan megváltozott, és olyanná lett, hogy már rá sem ismerek. Ilyen kérdéseket nem vethetek fel anyám jelenlétében, mert bizonyosan félreértene; zabolátlannak és kelekótyának tartana. Legdrágább Szukenámra bízhatom csak magam, és az ő tévedhetetlen meglátásaira, a „másik oldallal” való gyakori kapcsolatára. És emiatt szükség hajt.

Vissza akarom kapni Aprilt. Azt akarom, hogy meggyógyuljon a karja. Azt akarom, hogy Douglas Posey másutt haljon meg, békén hagyja ezt a szerencsétlen házat és benne minket.

És ha Rose Red makettje valóban növekszik?

Ha a lányom hangját elnyeli a ház mohósága?

Ha April csapdába esett, félig átlépett e falakon, amelyek körülvesznek bennünket, félig még itt van? Hogyan szerezhetem vissza az anyjának, a családjának?

Szükségét érzem, hogy mind több szeretetet és figyelmet zúdítsak szegényre. Intézkedtem, hogy éjjel az ágyamban aludjon. Bújjon csak az anyjához, amikor szükségét érzi. Anyja hangját hallja ébredéskor. Ha rákényszerítenek, hogy harcoljak érte, hát harcolni fogok. (Ha olvasod e sorokat, Rose Red, jól figyelj arra, amit mondok!)

El akarok menni innen, de tudom, hogy lehetetlen. Sosem engedsz el. Ami azt illeti, egyikünket sem. Foglyaid vagyunk, halhatatlan rabjaid. Egyáltalán, mit jelent ez az egész? Meddig tűröm, hogy e fedél alatt együtt legyek John Rimbauerrel? Bármilyen befolyásos és gazdag is, nem érzem már a szeretetét. Adam foglalta el a helyemet John szívében. Adamnek hoz ajándékokat. Adam vonatainak épít szobákat. Adamet viszi magával az üzleti útjaira (és persze a legcsinosabb dadust: az ilyesmi nem kerüli el egy feleség figyelmét)! Erre a házra kárhoztattak. Én vagyok Rose Red tulajdona, és nem fordítva. Fogoly vagyok itt. Mindenáron ki kell szabadítanom Aprilt. Talán a nagyszüleihez? Istenem, miért nem jutott ez előbb eszembe?

Mire vártam?

Rose Red, 1915. március 13.

A házasság kegyetlensége! Hetek múltak el azóta, hogy a férjemnek említettem, szeretném elvinni Aprilt ebből a házból. Ma reggel elcsíptem egy levelet, amelyet egy végtelenül különös postás hozott: csaknem kétméteres óriás, egyik lába beteg, s emiatt sántított, és vastag szemüveget viselt az orrán. A bejárathoz jött, motyogott valamit egy itáliai városról… talán Firenzéről? Nem, Pisáról. Úgy van, Pisáról. Valami ilyet mondott: „Pisa Rimbauernek”. Fogalmam sincs, hol tesz szert postásokra a helyi postahivatal! (Remélem, a megszokott postásunk, Floyd, hamarosan visszatér.) A levelet három napja adták fel az Oregon államelbeli Portland Cheshire Akadémiáján. Azonnal felnyitottam (természetesen gőz fölött, hogy újra lezárhassam), arról értesítették Johnt, hogy Adamet felvették. A férjem ezek szerint sokkal fontosabbnak tartja, hogy értékes utódvonalát, örökösét megvédje, és kevésbé törődik sorvadt karú, néma lányával. (John szerint April „nyelvi nehézsége” észbeli képességeit és Johnt ismerve nemének hiányosságait tükrözi, mivel férjem azt az együgyű, egyvágányú hitet vallja, miszerint egy nőnek nincs más dolga a földön, mint megnevezhetetlen gyönyört nyújtani a férfinak, és gyerekeket szülni neki. Semmi több.) Harag és bánat birkózik bennem, mert tudom, hogy érveim süket fülekre találnak nála.

April itt marad. Adam elutazik, hogy ott kezdje az első osztályt. Aprilt velünk együtt rabságra ítélte, Adam megmenekül.

Készen állok, hogy drága lányomat megvédjem, de előre tudom, hogy ebben a vitában nem győzhetek. Mégsem adom meg magam harc nélkül. És ha bizonyos vágyakat dédelgetve valaha is visszatér az ágyamba – egyszer csak meg kell tennie akkor a takaró alatt Aprilt találja mellettem. És ez addig így lesz, amíg meg nem gondolja magát.

Kettőn áll a vásár. Vagy hármon, ha Rose Redet is hozzávesszük. És jaj annak, aki őt figyelmen kívül hagyja! Bizony jaj.

Rose Red, 1915. szeptember 9.

Nehéz szívvel mondtam ma búcsút a kis Adamnek, amikor apjával elutaztak a Cheshire Akadémiára.

Az anyai szív nem bírja elviselni ezt a veszteséget, kivált annak fényében, hogy egyre hevesebben próbálom lányomat szóra bírni, de mindhiába: April kómához hasonló állapotát képtelen vagyok megszüntetni.

Elborzadva vettem tudomásul, hogy Rose Red makettjét lehetetlen lefényképezni, mert az előhívott felvételeken ragyogó fehér fény van a ház helyén! Olyan, mintha a ház valami energiát bocsátana ki, fényt, amely tönkreteszi a filmet. (Az egyiken drága Aprilemet is lefényképezték, és ezen ugyanaz a fehér felhő árad a kezéből, és körülveszi a fejét is.

Ha a fényképet előhívó tréfájáról van szó, akkor ez cseppet sem mulatságos, és őszintén remélem, hogy felhagy vele! John szerint valami „csalafintaságot" művelnek előhíváskor a képekkel, és állítja, hogy tréfa az egész. April „állapotáról" az egész város tud.)

Mindenki az európai háborúról beszél. John folyton úton van: Denver, Portland, San Francisco – még Clevelandbe és New Yorkba is elmegy, kivitele rohamosan nő. Minél többet van távol, annál könnyebb az élet Rose Redben. (Az itteni feszültség jórészt John jelenlétéből fakad, mivel a személyzet fél tőle.) Az újság címoldala világméretű eseményekkel van tele: Németország megígéri, hogy többé nem süllyeszt el óceánjárókat, amely késő vigasz a *Lusitaniá*nak; az osztráknémet hadsereg újabb lengyel várost foglalt el; Haitin lázadás tört ki; Svájcban az európai szocialisták tarta-

nak konferenciát. Itthoni életünk teljesen céltalannak tűnik. Háború dúl mindenütt. Nagy nyomás nehezedik Wilson elnökre, hogy lépjen be a háborúba. A német tengeralattjárók hetente több tucat hajót süllyesztenek el. Nem is tudom, hova vezet mindez, de nem kecsegtet semmi jóval. Életünkre annyi befolyással van, hogy kevesebb társasági eseményre kerül sor, mivel férjeink többsége a háborús készülődés miatt agyonhajtja magát. Bár a személyzet képviselőivel megtartottam az évente megrendezésre kerülő Januári Bál előkészítő tanácskozását, idén valahogy visszafogottabb a hangulat. Jóval hosszabb a vendégek névsora, mivel John több tucat üzleti kapcsolatát is meghívja. Mastersonékhoz fűződő barátságomat használtam ki, hogy nyélbe üssem egy híres operaénekesnő, Elizabeth Paige meghívását, aki akkor éppen a városban tartózkodik. Miss Paige és Charlie Chaplin, a filmsztár emelhetik az est fényét. John jelezte, hogy talán William Randolph Hearst is eljön.

De sokkal izgatottabb valami tábornok miatt, akit szintén meg akar hívni (a tábornoknak üzleti ügye van Mr. Boeinggel, és John, aki a Boeing cég egyik legfőbb befektetője, még az üzleti tárgyalások előtt, társaságban szeretné összeismertetni a két férfit).

Sokkal inkább aggódom Rose Red miatt. Sokadik hónapja „nyugodt”, ha nem tévedek, megelégszik azzal, hogy energiáját az építkezéssel párhuzamos növekedésre fordítsa. (Istenem, miket beszélek! Milyen ostobán hangzik!) Az építkezés azonban a jelenlegi ütemterv szerint idén télen jelentősen lelassul, bár nem áll le teljesen, mert John igen hideg időre számít (a kalendáriumot olvassa, és minden szavát elhiszi!), és nem

látja értelmét, hogy harcba szálljon a „jó öreg Téllel”. Nem tudom, ennek milyen hatása lesz Rose Redre, már ha egyáltalán befolyásolja, de ösztöneim azt súgják, hogy ha egy figyelemre áhítozó nő figyelmet is kap, akkor a hosszú hónapokon át folyó felfokozott tempójú építkezés után vajon hogyan reagál majd arra, hogy a munkásai elhagyják – elhagyják a férfiak?

Hangulata milyen hatással lesz évenkénti házavatónkra? Békén hagy-e minket, vagy társaságot keres magának? John gyakori távolléte alatt lényem egy része azt hajtogatja, hogy Rose Rednek nincs miért harcolnia, szunnyadásának oka, hogy nem kell engem semmivel szemben sem megvédenie, de ha Szukenának igaza van – és ki vagyok én, hogy kételkedjem a tudásában? –, akkor megeshet, hogy házunk valami megfoghatóra vágyik majd, mivel a lassuló építkezés nem köti le a figyelmét. Ha így van, kihez fordul, és mikor? Nem szívesen hívok meg senkit sem ebbe a házba. Már az is megfordult a fejemben, hogy lemondom a bált, mert attól tartok, eltűnik egy vendég. Mindegy, kedves Naplóm, figyelmem, energiám drága gyermekemre, Aprilre pazarolom, és megpróbálom visszavezetni onnan, ahová Douglas Posey kegyetlen távozása óta került.

Miért tartott eddig a pillanatig, hogy rádöbbenjek, mit kell tennem? Hogyan lehettem ilyen vak? Miért kell kiöntenem lelkemet ezeken a lapokon, hogy végre tisztán lássak? Szukena sosem javasolná, mert kételkedik e hatalomban, de hol jártam, hogy nem láttam hamarabb? Azonnal fel kell hívnom Tinát! Mert most értettem meg, milyen lépésekre kell elszánnom magam, hogy drága lányomat kiszabadítsam némasága rab-

szolgaságából: Madame Luhoz kell fordulnom! Madame Luhoz! Ha valaki meg tudja oldani ezt a rejtélyt, akkor az csak a Nagy Úrnő lehet.

Azonnal fel kell keresnünk!

Rose Red, 1915. szeptember 12.

Mivel John még Portlandban tartózkodik, Adam beilleszkedésében segít a Cheshire Akadémián, függetlenségemet kihasználva vasárnap szóltam a személyzetnek, hogy templomba megyünk, majd távoztunk otthonról. Szukena észrevétlenül átsurrant a ház háta mögötti erdőn az úthoz, én pedig a kétlovas hintóval arra kerültem, majd egymáshoz préselődve ugyan, de elindultunk a kínai negyed felé! Szukena – isten áldja érte! – gondoskodott látogatásunk előkészítéséről: postára adta levelemet, amelyet Madame Lunak írtam. Ma kaptam meg a választ, hogy a Nagy Úrnő a lehető leghamarabb fogad bennünket. Madame Lu levelének fogalmazása, valamint az erőteljes írásmód arra utalt, hogy valaki más írta helyette a levelet, angolsága ugyanis szabatos és helyes volt. (Feltételezem, hogy az egyik fiatal, karcsú segítőtársa jól tud angolul, és ebben az ügyben segítségére volt. Ebből viszont arra következtettem, hogy a Nagy Úrnő jelenlétében a Tina és köztem folyó beszélgetést jobban megértették, mint amit valószínűnek vagy lehetségesnek tartottam. Meg is fogadtam, hogy nem mondok Szukenának olyasmit, amit nem szánok mások fülének.)

Nyugodtan kijelenthetem, hogy csupán az ismeretlentől félünk. Amikor először jöttem el Madame Lu házába, emlékszem, a hely láttán remegtem az idegességtől, rémült voltam és nagyon féltem. Mostani, harmadik látogatásomkor nyomát sem találtam korábbi balsejtelmemnek. Épp ellenkezőleg: izgatott, sőt boldog voltam, hogy viszontláthatom a Nagy Úrnőt. Most ér-

tem csak, miért volt Tina olyan nyugodt először, miért látszott rajta az a szinte természetellenes békesség.

April a maga részéről nem mutatott lelkesedést az ismeretlen környezet iránt (bár titkon ebben reménykedtem!). Felteszem, a kínai negyed látnivalói bizonyos fokig áthatoltak tudata ködén, de arcán ebből semmi sem tükröződött, nem következett be látható változás. Szukena, April és én kéz a kézben felmentünk a gyengén megvilágított lépcsőn az átható tömjén-, gyömbér- és teaillatba. A Nagy Úrnő úgy ült a székében, mint uralkodó a trónusán. Intett, hogy foglaljunk helyet előtte a gyékényen. Szukena egy lépéssel mögöttünk állt, ahogyan korábban is. Létrejött valamiféle szertartásosság közte és Madame Lu között, bár tiszteletet nem mutatnak egymás iránt.

– Ez hát a gyermek – szólalt meg Madame Lu.

– April – mondtam.

– Szép név. Szép gyermek.

– Mi… Én…

De Madame Lu félbeszakított: – Ülni ide, gyermekem. Ülni Luhoz. – Pufók, kövérkés kezét felé nyújtotta, karja merev volt, mint egy csőszerű luftballon, amelyet középen elkötöttek. Legnagyobb megdöbbenésemre lányom felállt, odament hozzá, és felmászott a hatalmas asszony ölébe. Egy pillanatra szinte elveszett Madame Lu ruhájának redői között, mintha függöny mögé bújt volna, és onnan kukkantana ki ismét. Ekkor majdnem megállt a szívverésem: lányom rám mosolygott! Ez volt az első mosolya azóta, hogy Douglas Posey öngyilkos lett, és könnyeket csalt vele a szemembe. (A legcsekélyebb ajándék is ellágyít!)

A Nagy Úrnő viselkedése félelmetessé vált. Hirtelen mintha betöltötte volna a helyiséget. A szobában lévő gyertyák lángja – esküszöm, hogy így történt! – mind *felé* hajolt, mintha minden irányból Madame Lu felé fújna a szél, vagy mintha víz folyna a Nagy Úrnő felé, hogy lakkozott széke alatt tűnjön a semmibe. A szobát fény töltötte meg, és egy pillanatignkeblemben zakatolt a szívem, s úgy éreztem, rögtön elájulok. – Anya mondani, gyerek, te látni ember elvetni életét – mondta Madame Lu, aki nem sokat teketóriázott; tudomásom szerint most először hozta bárki is nyíltan szóba Douglas tragédiáját, és én rögtön megijedtem, miféle szörnyű következménye lesz. De meglepetten láttam, hogy April bólint. – Madame Lu megérteni, te miért nem beszélni mai napig. Tartani szádat. Madame Lu gondolni, te okos gyerek vagy. Jó kislány, kis April. – April felnézett az asszony puffadt arcára, résnyi szemére. – Nem beszélni, mert nem kapni választ, igaz?

Hangosan felkiáltottam meglepetésemben, és zokogni kezdtem, amikor drága kislányom rábólintott a Nagy Úrnő szavaira. Akárhogy is vesszük, beszélgettek, és ez maga volt a csoda!

– Senki sem válaszolni kérdésre, ugye, gyermek? – kérdezte Lu.

April Szukenára és rám nézett, és nemet intett.

– Amíg nem kapni választ kérdésre, kár kockáztatni bármit is, és úgy járni, mint az a férfi. Holtan. Igazam lenni?

April hevesen bólogatott.

– Ó, igen. Ó, igen.

A gyertyalángok ismét kiegyenesedtek, a szél hirtelen alábbhagyott vagy teljesen el is ült. Aggódni kezdtem,

hogy Madame Lu elszalasztotta a kínálkozó lehetőséget. Elfacsarodott a szívem. De a Nagy Úrnő székéből is tudta, mire gondolok, és olyan pillantást vetett rám, amely megfontolásra késztetett. Hirtelen rádöbbentem, hogy olvas a gondolataimban, hallja minden ki nem mondott szavamat. Feszengve elmosolyodtam.

– Tudni kérdést anya? – kérdezte Lu.

Nemet intettem.

– És te, Sötét?

Szukena közönyösen állt tovább. Nem tudom, hol volt abban a pillanatban, de úgy éreztem, hogy ő is belém költözött, és olvas a gondolataimban. Talán védelmez, és ajtómban őrt áll. Igyekeztem eszméletemnél maradni.

– A kérdés – mondta Madame Lu bensőségesen Aprilnek – az, hogy hova menni az az ember? Nem, gyermek?

April döbbentnek látszott. Felkiáltottam, de a terebélyes asszony ismét rosszalló pillantást vetett rám.

– Ha nem itt lenni, hova menni? Ha még itt lenni, miért nem beszélni? – mondta halkan és nyugodtan. – Tehát te nem beszélni.

– Hova ment? – kérdezte April, aki a tragédia óta most először szólalt meg, és én örömömben felzokogtam.

– A másik oldalra, gyermek – mondta még mindig nyugodtan Madame Lu. – Látni ott, ugye? Beszélni ti ketten, te meg az a férfi. Beszélni, de száj nélkül. Ő mondani neked, hogy nem beszélni a többiekhez, igen, gyermek?

– Azt mondta, sosem értenék meg.

– Óóóó! – zokogtam a zsebkendőmbe, és annyira letaglózott a bánat és az öröm, hogy a beszélgetés végét nem is hallottam. Hamar vége volt, Madame Lu elvigyorodott, és látszottak foghíjai. April vidáman, mint egy mókus, leugrott az öléből, és odasietett hozzám. Megöleltük egymást. Kislányom biztos furcsának találta önfeledt érzelemnyilvánításomat.

Intettem Szukenának, hogy jöjjön oda hozzám, és megkértem, intézze el Madame Luval az ügy anyagi részét; bármit kér, megfizetem, bármit ajánlhat neki, amit csak Madame Lu óhajt. Szukena megígérte, hogy átadja üzenetemet. Aprillel lementünk a sötét lépcsőn, és útközben édes, szerető gyermekem elmesélt mindent arról a „rémes emberről, aki leugrott a létráról".

Ha valaha is kételkedtem a másik oldal hatalmában, anyai szívem ma meggyőzött. Ma hívévé szegődtem.

Rose Red, 1917. február 17.

Az elmúlt tizennyolc hónap alatt – mivel gyanú támadt bennem a nagy ház különös és kusza eseményeiben játszott szerepedet illetően, kedves Naplóm – gondolataimat és lelkemet megtartottam magamnak, és nem öntöttem ki egyiket sem lapjaidon, bármily nagy volt is a kísértés. Vállam fölött nem kukkant bele kísértet, ha semmit sem vetek papírra – okoskodtam. Tervem sajna mégsem vált be. Kétségbeesésemben fordulok hozzád – nem Poe valamely véres képzelgéséről van szó, nem kislány, aki iskolát gyújt fel, sem megszállottként viselkedő kutya, sem óriás inga, mely lengése közben félbevágja a lent kikötözöttet. Ha velem együtt ebben a szobában szellem, testet öltött kísértet tanyázik, és ha hallja a gondolataimat, miközben a nedves tinta tollamról a papírra kerül, s ha az említett jelenségbe szemernyi együttérzés szorult, akkor te – ő! – bizonyosan meghallgatod egy anya jajszavát: drága gyermekemnek nyoma veszett! *Segíts rajtam!*

Bármit felkínálok, ha jelét adod, hogy gyermekemért cserébe elfogadod. Pénzt? Lelkemet? Életemet.

A férjemét. – Mi az? – kérdem. Válaszolt egy hang?

A szél? (Ekkor veszem észre, hogy keletre néző ablakom nyitva, és attól tartok, a női hang, amit hallani véltem, nem más, mint a házat körülvevő erdőből a természet hangja.) Mégis szólok hozzád, kedves Naplóm, újra beszélek hozzád szobám magányában, miután becsuktam és be is zártam ablakomat. – Szóltál? Van ott valaki?

Újra! Életemre esküszöm, moraj kél remegő lábam alatt, és fülemig suhan, akár egy suttogás. – Igen? – kiáltok.

Ismét egy nyitott ablak! Most az olvasószobámban, ebben az elmélkedésre és tanulmányokra csábító kellemes helyiségben, amely hálószobámból nyílik, két öltözőszobámmal szemközt. Átsietek, és nagy nehezen becsukom, a tomboló szélnek és esőnek feszülve, amely körülveszi ezt a sírboltot, amelyet otthonunknak nevezünk. Hirtelen eszembe ötlik, hátha így szólsz hozzám, Rose. Egy anya hisztérikus gyötrelme? – kérdem magamtól. Vagy feltevésem mögött igazság rejlik? Miközben „hangod" felerősödik, élénken elképzelem édes Aprilemet mögöttem az ágyban, aranyhaja szétterül a párnán, magas kis hangján mondja: – A bálnáknak nincs orruk. – Vagy ez te vagy? – Ott vagy? – kiáltom szobáim során végig. – Velem vagy, Rose? – Nem jön válasz. Semmi jel, amelyet megszívlelhetnék. Semmi jel, hogy lányomat csak kölcsönvették, de nem rabolták el.

Remegek, forog velem a világ. Esküszöm, hogy e hangok jutnak el fülemhez: – A…t…o…v…o…n. – Bár ez semmit sem jelent számomra, hálás vagyok minden szisszenésért, minden életjelért, amelyet korábban csak a szélnek tulajdonítottam. – A tavon? – tűnődöm. – A lovon?

– Könyörgöm, segíts! – Visszatérek az üres olvasószobába, szédülök, amikor sarkon fordulok, és a padlótól mennyezetig érő polcokon a könyvek bőrkötéses gerince, a színes üveglámpa, amelyet Velencében vettem, a konstantinápolyi szőnyeg elmosódottan suhan el szemem előtt – ezek és még sok más, amit egy szempillan-

tás alatt odaadnék egy jelért, hogy gyermekem megmenekült, és mindegy lenne, mit adok Aprilért cserébe, akár az életemet is! Csak adj egy jelet!

A vihar előtt kitárt ablaknál állok, és azt fontolgatom, áldozatul az alanti ösvény palakövére vetem magam. Csak egy jelre várok. Adj egy jelet, és a tiéd vagyok! Villámlás. Kiáltás az erdőből.

De jel helyett a rendőrök elemlámpáinak fel-felvillanó fényét látom, amint az erdőnkben kutatnak. Azt kívánom, bárcsak jel lenne. Hallom a messzeségből – a lenti Bejárati Hallból – férjem mennydörgő hangját: – Keressék! Találják meg a gyermekemet! – Őrjöng a dühtől, a szolgáknak és a rendőröknek parancsolgat (ötven rendőr keresi Aprilemet).

Attól félek, hogy hozzám hasonlóan John is a szellemeidhez fohászkodik, Rose, és felajánlásokat tesz gyermekéért cserébe. Megszakad a szívem, amikor arra gondolok, hogy Aprilemnek valami baja esett.

A kutatás a Konyhában kezdődött, ahol Aprilt utoljára látták, amint uzsonnásat játszott, nem messze a ház makettjétől. Szukena elmondta, hogy a kislány egyedül foglalatoskodott, és elégedettnek tűnt. (Úgy félek, hogy John gyanúja Szukena ellen irányul, Millicent ugyanis elárulta, hogy barátnőmet átvitték a személyzeti konyhába, ahol a rendőrök kihallgatják. Bármennyire is közbe akarnék avatkozni, tisztázni szeretném az igazságtalan vád alól, John a lakrészembe küldött, és ezúttal nem merek szembeszállni vele, mert agresszív, sőt ijesztő hangulatban van.) April egy pillanatra magára maradt, mert Szukena a kamrában rakott rendet (amelyet egyébként a ház egyik kapujának tart). Amikor barátnőm megfordult, a kislányom

már sehol sem volt. Ó, istenem, mennyire feje tetejére állt a világ! (Az igazat megvallva, egy ideje már megbillent, de e jelenség hatását csak most vallom be magamnak. Sosem kételkednék Szukena magyarázatában. Mindenkinél jobban bízom a barátnőmben). Szukena azt is elmondta, hogy April egy pillanatra sem hagyta el a Konyhát, és nem is kiáltott. Nem volt ijedtségre ok, sem olyasmi, ami elütött a megszokottól. Amikor Szukena legközelebb felpillantott, a Konyha üres volt, csak a teáskészletet látta, a konyhaasztal közepén pedig a makettet, házunk groteszk képviselőjét, amelynek szárnyépületei és meghosszabbításai úgy nőttek ki az eredetiből, mint burjánzó daganatok. Se egy hajtincs, se egy anyagdarab. Csak az üres helyiség és persze Szukena.

Egy pillanattal később egy sikoly; John szerint Szukena sikoltott, Szukena szerint a ház.

Az ablakomnál állok, és a fájdalomtól megszabadító utat nézem. Sosem hittem, hogy egy szív ilyen kínt is kibír. Nem értettem ennek a hatalmas szeretetnek a mélységét, hogy milyen mindent felölelő, milyen teljes és oszthatatlan. Kimondhatom-e itt? Igen, volt idő, amikor azt kívántam, bárcsak ne lennének a gyerekek. Igen, volt idő, amikor férj és feleség egyszerűbb életére vágytam az *Ocean Star* fedélzetén, amikor nem volt más, csak a fényűző étkezések és a legjobb borok közti idő meg a testi felfedezések titkos szerelmi szövevénye. De most! Ekkora önzés hallatán felkavarodik a gyomrom! Milyen boldogan visszaszívnám e halkan elsuttogott vágyakat! Milyen egyszerűnek tűnik ez az ablak. Milyen könnyen be lehetne itt fejezni.

A XVI. Lajos korabeli pamlagot az ablak elé húzom, és nem felejtem el levetni a cipőmet, mielőtt rózsaszín és zöld selyemhuzatára lépek. Ruhámat csípőig felhúzom, és nehézkesen kipréselem magam a párkányra, majd lenézek a lábam előtt tátongó sötét mélységre. Félig kint, félig bent egyensúlyozok, s közben újra meg újra imákat mormolok, érzem a vérem lüktetését, mialatt az édes April képe kavarog bennem, és megtölti az űrt, ahol valaha a szívem volt. Ó, szél, beszélj hozzám! Szólíts most! Csak egyetlen szót mondj: – U…G…O…R…J – és tied leszek mindörökre, vagy tied lesz az, ami belőlem maradt. A Medence épületének palateteje fölött ellátok az épülő szárnyig, amelynek építésére Madame Sztravinszkij utasítására adtam parancsot. Egy pillanat alatt földig rombolnám, ha bizonyítékot kapnék arról, hogy drága gyermekemben még van élet. Megborzongok a halhatatlanság gondolatára, amelybe nem vették bele gyermekeimet, amelyben nincsenek jelen azok, akiket szeretek: Szukena, anyám és apám. Ki vágyna az élet végtelen meghosszabbításának átkára család nélkül, szeretet nélkül? Ha Rose elvette édes gyermekemet, azért tette-e, mert túl lassan építettem, vagy mert egyáltalán belefogtam az építkezésbe? Azért tette-e, mert két éven át megosztottam ágyamat drága kicsikémmel, vagy mert hagytam, hogy férjem iskolába küldje a fiamat? Mennyi múlt azon, ami fölött uralmam van, és mennyi azon, ami fölött nincs?

Megvalljam-e bűneimet most, itt, a nyitott ablak áhítatos dombján, mialatt elemlámpák szentjánosbogarai villognak az erdőben? – John hűtlen! – kiáltom pulpitusomról. – Hűtlen vagyok én is! – Tétovázom. Hangot

hallok. Rose Red? – tűnődöm. – Kéjvágy gyötör, egy asszony gyöngéd, szerető érintése rontott meg. – Azt akarom, hogy Szukena is hallja ezt. Szeretném, ha megértené. Nem bírom elviselni a bűntudatot. Rose Red megbüntetett azért, amit titokban, ennyi hónapon keresztül elkövettünk. Elvette tőlem a gyermekemet, hogy megmutassa, mit érdemiek az erkölcstelenségemért. És milyen édes erkölcstelenség volt! Szerelem, de olyan, amilyennek sosem ismertem. Szeretném, ha a férjem is hallaná, hogy átdöfhessem a szívét, ahogy évekkel ezelőtt ő döfte át az enyémet.

Sajna, nem így történik. Párkányomról elhangzó őrjöngésem visszhangzik a tetők tengere felett, és egyszer csak megpillantom Szukenát a Télikert üvegtetején át. Kitépte magát vallatói szorításából, és most némán könyörög hozzám, arcán annak a fájdalma, akit egyedül érdekel a sorsom. – Ne tedd! – kiált hozzám az arckifejezése. – Ne vesd le magad!

Miközben őt nézem, egy egyenruhás rendőr közeledik felé; a rendőr nem lát engem, de én látom őt. Látom, hogy Szukena is észreveszi. Karját felemeli, mint egy karmester, fejét hátraveti, és kísértetiesen szemlére bocsátja hangtalan hatalmát. A rendőr öklendezik, mert fájdalom marja a gyomrát, és eszembe jut a sok évvel ezelőtt átélt kaland a kairói piacon. Figyelem, ahogyan Szukena bámulatos belső kertjének tüskés futónövényei, külföldi utunk idején gyűjtött afrikai kúszónövényeink és buja botanikai ritkaságaink ijesztő gyorsasággal életre kelnek.

A sűrű zöld növényzet a szemem láttára fut fel az üvegfalon, mintha kígyók ezrei lennének, a földből démoni erővel kanyarognak elő az indák. Nézem,

ahogy a menet közben megállított rendőrt a hirtelen támadt dzsungel kígyózó, kúszó ölelése körbefonja és legyűri. Mialatt a növényzet felfalja, Szukena

hívogatóan rázza a kezét. A vadul burjánzó növényzet előlem is eltakarja a lenti látványt; már nem látok át miatta az üvegen.

És aztán már a rendőrt sem látom. Szobalányom finom keze lehanyatlik. Döbbenten bámulom, hogy a mennyezetig érő növényzet ugyanolyan gyorsan visszafejlődik, mint ahogy kinőtt, és hirtelen színnel és virággal telik meg: bénítóan vörös bougainvilleával, orchideával és be merjem-e vallani: rózsával. Annyi rózsával, ahányat még életemben nem láttam.

Barátnőm ismét fel mer nézni rám. Messze vagyunk egymástól, arca mégis olyan közeli, hogy érzem meleg leheletét, beszívom földillatú parfümjét. Tagadólag rázza a fejét. Nem engedi, hogy levessem magam, nem engedi, hogy befejezzem. Nem hagyja, hogy ne találjam meg Aprilt, ahogy azt sem, hogy Adam anya nélkül maradjon, hogy az a szörnyeteg apja, a férjem alakítsa fiam életét, ő legyen Szukena életének is az ura. Szerelmem miatt kárhozom el. Amelyet e kékesfekete bőrű asszony iránt érzek. Szeretetem miatt, amelyet varázslatos fiam iránt érzek. A megszállott férfi iránt, aki egykor belém oltotta magját, és örökre elvette tőlem termékenységemet. Milyen ostoba vagyok, hogy közszemlére teszem magam ebben az ablakban, miközben mind több rendőr lép elő az erdőből, és elemlámpájukat rám irányítják; kiabálásom és szónoklásom és őrjöngésem csődítette ide őket.

És akkor meglátom Johnt. Alattam áll, kissé balra, a kertbe vezető számtalan ajtó egyikében. Szukena is meglátja, bár John nem figyel rá. Mi hárman. Én a párkányon. John értelmetlen locsogásával, részegen és rémülten, hogy ez a sírbolt, amit otthonunknak nevezünk, elvette tőle a lányát. Szukena ezernyi vörös virág gyilkos pírjától és szépségétől körülvéve.

Vadul felkacagok. Hisztérikusan. Mániákusan. Úgy nevetek, hogy hallják a rendőrök is. Hallja a férjem, és betegedjen bele! Nevetek a holdra és a felhőkre, és a szél Rose Red hangján suttog a fülembe. – Él – mondja a szél –, él a tovonban…

Csak ebben a pillanatban bocsát meg nekem a fülem, ekkor tisztán és gyorsan felfogja, és megérti az agyam. Nem „tovon”, ahogy először hittem.

A szó, amelyet meg kell hallanom a „torony”, és Rose Red érthetően suttogja, hogy ez az a hely, ahol a lányomra jövője vár, s ahol most tartózkodik.

A Torony.

Amelyet még meg kell építeni.

Rose Red, Szukena lakrésze, hajnali 3 óra

Borzongva beszélem el, kedves Naplóm, az elmúlt órák tragikus eseményeit.

Nem sokkal a Télikertben lezajlott drámai eset és a férjemmel való röpke találkozásom után olyan rettegés tört rám, amely csak drága kislányom kevéssel azelőtti eltűnésével kapcsolatos érzéseimhez volt mérhető. Egy pillanat alatt rájöttem, hogy félelmem Szukenával kapcsolatos, és közbe kell avatkoznom, hogy édes barátnőmet megmentsem. Az elmúlt években gyakran gyengélkedtem, és szinte kivétel nélkül óvatosan lépkedtem, nehogy elveszítsem az egyensúlyomat, és elessek, mint valami magatehetetlen rokkant. Ezen az éjszakán elkerekedett szemmel bámult a személyzet, amikor végigfutottam a Nyugati Szárny emeleti folyosóin, és lerohantam a Főlépcsőn. Futás közben lábam alig érintette a fokokat. Hathatós közbelépésemre volt szükség, efelől pillanatnyi kétségem sem volt. Reakcióm lelkem mélyéről fakadt, és a megfontolt gondolkodáshoz vajmi kevés köze volt, éppen ezért úgy vélem, tökéletesen megbíztam benne, vagy legalábbis ellenvetés nélkül követtem.

– Nem, John! – hallottam ismeretlen hangvételű kiáltásomat. Ilyen hangon egy feleség soha nem szólhat a férjéhez, kivált nem mások előtt. (Hidd el, kedves Naplóm, ez egyáltalán nem az én hangom volt, mint ahogy lábam fürgesége sem az enyém.

És a szeánszon hallott hangom sem az enyém volt.

Ez viszont felvet egy fontosabb kérdést, amelyet máskor kell kifejtenem, vagyis ha ez nem az én hangom,

hanem Rose Redé, amint abban hiszek, akkor miért szólalt meg rajtam keresztül, hogy megpróbálja megmenteni – mint később kiderült, hiábavalóan – Szukenát? A ház talán hallgat a szobalányomra? Beszél vele? Olyan kapcsolat fűzi össze őket, amelyről sejtelmem sincs?) – Engedd el! – üvöltöttem a férjemre azon a hangon, amely nem az enyém volt.

John ismerte ezt a másik hangot. Férjem ravaszabb másoknál. Bölcsebb. Tapasztaltabb. Azonnal felismerte a hangban a ház hangját. Dermedten, de határozottan állt, miközben én felé futottam – igen, futottam! és ruhám árnyékként lobogott mögöttem. Szukenát két rendőr vonszolta a karjánál fogva a bejárati ajtó felé, amely előtt várakozó autót láttam. A rendőrség a korrupció és a befolyással való üzérkedés mintaképe ebben a városban. (Gill polgármester, aki már a harmadik ciklusát tölti, megpróbált a város rossz hírén javítani: bezárta a rakpartot benépesítő bordélyokat és kocsmákat. De a rendőrségnél nem mert tisztogatást rendezni, mert a rendőrség tartja markában a várost, többek közt a polgármestert is!) Nagyon is tisztában voltam azzal, hogy ha Szukenát beteszik abba az autóba, talán sosem látom viszont. Mialatt szélsebesen szaladtam a férjem felé, belém hasított egy gondolat: és ha April nem is tűnt el? Ha a férjem rövid időre elvitette egy bizalmi emberével? Ha a ma esti izgalom nem volt más, mint egy becsapásra irányuló, ügyesen kifundált terv megvalósítása, amelynek az volt a célja, hogy a szobalányomra terelje a gyanút, és kényszerrel távolítsa el otthonunkból? És ha tervében Szukena megverése, bebörtönzése, himlő vagy más, a rabokat tizedelő betegség is szerepel? Aprilt egy éjszakára máshova viszik, John pedig visszanyeri hatalmát felesége fölött, és elpusztítja ebben a házban az egyedüli személyt, akinek nálánál több hatalma van. (Természetesen a házat nem számítva!) Vajon férjem becsapott-e, átejtett-e mindegyikünket, a rendőrséget is beleértve (őket talán lefizette), hogy visszaszerezze egyeduralmát?

Nem számítottam John reakciójára. Gyors közeledésemet kinyújtott karral állította meg: ledöntött a lábamról; lezöttyentem a földre, és a fényezett padlón csúszva a falnak vágódtam, épp saját portrém alá.

– Hallotta… a sikoltását! – bömbölte John. – Ő volt az egyetlen, aki beismerte, hogy bármit is hallott!

– A házat hallotta! – kiáltottam, mert biztos voltam benne, hogy Szukena igazat mondott, amikor beszámolt April eltűnéséről.

– A lányunk sikoltott, Ellen – horkant fel gúnyosan John. – A lányunk utolsó sikolya volt. És ez az asszony felelni fog érte.

– Felelni? Ez az asszony? Felelőssé tehető-e az eltűnésekért? Üzlettársad öngyilkosságáért? – Dacos kiállásom meghökkentette. – Az… egész… mögött… ez… a… ház… áll. És ezt te is tudod.

– Szó sincs ilyesmiről.

Az egyik rendőr a nyitott ajtóban maradt. Láttam, amint Szukenát kíméletlenül behajítják a rendőrautóba, még fejét is beverte az ajtókeretbe. Visszanézett rám. Akkor láttam utoljára. Azóta semmi hír. John odabiccentett a rendőrnek – láthatóan jóváhagyását adta –, és bennem ismét felmerült az összeesküvés gondolata. Férjemnek nagyobb része van ebben, mint gondoltam. A rendőr becsukta az ajtót.

– Nem! – kiáltottam.

– Eltűnt egy rendőr, Ellen – mondta a férjem.

– Az erdőben lehet – vitatkoztam, és nem említettem a Télikertben látott váratlan virágözönt. – Több tucat is van belőlük az erdőben. Egyikük eltévedt, ennyi az egész.

– A Télikert padlóján találtak egy övét, egy rendőrövet. Szukena ugyanakkor a Télikertben volt. Szerintem ideje szembenézned a ténnyel, hogy a te – ki is ő neked valójában? – barátnőd féltékeny lett arra, hogy annyi időt töltesz a lányunkkal, és kárt tett benne. Úgy is mondhatnám, hogy eltörölte a föld színéről.

– Gazember vagy, John Rimbauer.

Lehajolt, és arcul csapott. Könnyek csordultak ki a szememből, mint narancsszeletből a cseppek.

– Bocsáss meg… – motyogta. Tíz együtt töltött évünk alatt férjem most először emelt kezet rám.

Talán az ütés okozta megrázkódtatás, hogy férjem rajtam töltötte ki a haragját. Talán egyszerűen most jött el az ideje, hogy belássam, mi az igazság, a szépítés nélkül, amellyel többnyire látni szoktuk. Férjem ütése olyan volt, mint a nagyítóval összegyűjtött napsugár: célzott, erős és intenzív. Vakító, ragyogó fény.

Férjemnek – meglepő módon – félig igaza volt. Fején találta a szöget: az ok valóban féltékenység.

Milyen élesen láttam ennek igazságát! Mintha hangok kórusa szólna a fülemben. Féltékenység. Mégis csak félig volt igaza. A forrásban tévedett, a forrásban, ahonnan a féltékenység származott, az alatt a két év alatt, amikor minden ébren töltött percemet az édes April szeretetére és fejlődésére pazaroltam. Nem Szukena volt, hanem Rose Red.

Féltékeny lett. És lányom nem csekély életerejéből táplálta önnön halhatatlanságát, s egyben lecsapott rám is. Két legyet ütött egy csapásra. Rose Red magának követelte Aprilt. És Szukenát is eltávolította.

Most csak az övé vagyok. És hideg fut végig a hátamon, hogy ez mit jelent.

Rose Red, 1917. február 20.

Ó, borzalmak borzalma, le merjem-e írni, amit az elmúlt három nap eseményeiről tudok? Nem tudom, ebből mennyi köszönhető férjem utasításainak, eltökéltségének, és mennyi a korrupt és vakbuzgó rendőrségnek. Természetesen szívesebben hinnék ez utóbbiban, mint az előbbiben, mivel kénytelen vagyok folytatni az életemet ezen a házasságnak nevezett hazugságon belül, és ezért talán mindenért engem érhet csak a vád, egyedül engem. Amikor most belegondolok, mit tehettem volna, hogy drága Szukenámat megmentsem… Ha nem félek, ha nem bánkódom édes Aprilem elvesztése miatt, talán lett volna annyi lélekjelenlétem, hogy kiötöljek valami tervet, világosan kifejezésre juttassam aggodalmam mértékét, követeléssel lépjek fel férjemmel és a parancsait követőkkel szemben.

Szukena nem tért vissza a rendőrőrsről vagy onnan, ahová hurcolták. April eltűnése óta három teljes nap telt el, én pedig az öngyilkosság szélére sodródtam; férjem örökös fel-alá járkálása kísért, aki úgy követ nyomon, mint macska az egeret, és helyeslése, amikor a rendőrök abban a kétségbeejtő felhőszakadásban, késő éjjel elcipelték a szobalányomat. Végül egy órája hírt kaptam, olyan tilalmas úton-módon, amelyet itt részletezni sem merek, még bizalomra érdemes lapjaidon sem, kedves Naplóm (elég legyen annyit említenem, hogy személyzetünk egy tagja jó barátságban van egy fiatal nővel, akinek bátyja a rendőrségnél szolgál, és ezen az úton jutottam olyan tájékoztatáshoz, amely máskülönben soha nem jutott volna tudomásomra). A

hír pedig az, hogy Szukenát az elmúlt három nap és éjszaka alatt a városháza pincéjében elzárva tartották. Nem kap enni, nem alhat és még az illendőség legalapvetőbb kellékét, az illemhely használatát is megtagadták tőle. Úgy hallom, megverték, szidalmazták, és minden bizonnyal erőszakot is követtek el rajta, mialatt fogva tartói vallomást követelnek tőle és egyre ezt várják, noha ezt Szukena igen helyénvaló módon és állhatatosan megtagadta tőlük. Rettenetes állapotban vagyok, annyira feldúlt a bánat és az aggodalom, hogy lázam kiújult, ágyamból fel sem bírok kelni, és ma éjjel csak nagy nehezen tudom e sorokat papírra vetni. Szukena szorult helyzetéről értesülve azonnal írtam férjemnek egy rövid levelet, és azt elküldtem Yvonnenal, egy asszonnyal, akiben feltétlenül megbízom. Levelem nagyjából így hangzott:

Kedves férjem!

Tudomásomra jutott, hogy ismeretlen személyek (értsd: a rendőrség vagy magukat rendőröknek kiadó emberek) kínozzák és rosszul bánnak kedves barátnőmmel és afrikai szobalányommal, hogy kiderítsék az igazságot drága eltűnt leányunkkal kapcsolatban. Tisztában vagyok vele, hogy továbbra is Szukenának tulajdonítod e ház vaktában felbukkanó szellemeit, és az itt bekövetkezett eseményekért őt tartod felelősnek. S teszed ezt annak ellenére, hogy számtalanszor tiltakoztam e magatartásod ellen. Most nyilvánvalóan az a gyanú él benned, hogy Szukena a felelős drága Aprilünk eltűnéséért is, ezért arra kérlek, gondold át még egyszer az eseményeket úgy, ahogyan történtek!

Szeretnélek emlékeztetni, hogy Mr. Corbin tette több, mint egy évvel megelőzte a Szukenával való megismerkedésünket. Továbbá Madame Sztravinszkij szeánszán egyedül és kizárólag Szukena próbálta megakadályozni a kibontakozó eseményeket, ő próbálta megszakítani kapcsolatunkat Rose Reddel, ő hangoztatta, hogy ne hallgassunk rá. April eltűnésének estéjén csak ő hallotta ezt az átkozott házat sikoltani.

Gyanúd megalapozatlan és nem felel meg a valóságnak, s könyörögve kérlek, hogy minden lehetséges befolyásodat – rendőröket, politikusokat vagy magukat Szukena elhurcolóit – használd fel arra, hogy személyzetem legelső tagját visszajuttasd a házba. Bármilyen sérelemért vagy maradandó sérülésért személyesen téged teszlek felelőssé, John. Az ebből szükségszerűen következő nyomozás majd fényt derít viselt dolgaidra, valamint arra, hogy milyen szerepet játszottál e házból való elhurcolásában.

Feleséged:

így írtam alá: „Ellen Rimbauer”; hivatalos nevem használatával határozottságomat óhajtottam hangsúlyozni, amely igen hasznos eljárás, ami a Johnnal folytatott tárgyalást illeti. Megnyaltam a borítékot, lezártam, és ráírtam a nevét: Mr. John Rimbauer. Csak semmi kötetlenség.

Azóta mintegy menekülésképp visszatértem hozzád, mert nem bírom elviselni a gondolatot, hogy drága

Szukenám jelenlegi helyzetében van. Mindez csupán egy jót tett: ha rövid időre is, de elvonta figyelmemet anyai bánatomról. Amint most itt ültem, hallottam, hogy John elhajt a kocsiján. Szívembe remény költözött, hogy Szukena visszatér! De más hangot is hallok, amelynek most mindjárt utána is nézek. A falból érkezik, és mintha fűrészelésre emlékeztetne. Talán nem is a fal túloldaláról, mint inkább a fejem fölül. Közvetlenül a lakrészem fölött vendégszobák vannak, s afölött a padlás. Folytatom az írást, csak előbb ki kell deríteném e különös hangok eredetét, ha másért nem, hát azért, hogy megnyugodjam, a kis April nincs itt felettem, miután sérülés érte, és ott nem talált rá senki. Minden apróság reményt ébreszt. Remegek a szélben. Nadrágot és pulóvert veszek, és felderítem Rose Redet, ahogy még soha. Ördög vigye el valamennyiüket!

Hajnali négy óra

Mindig is a legnagyobb titokban írtam, de soha annyira, mint most, amikor e hely sötét rejtélyei oly nyilvánvalóvá váltak. Kíváncsiságomban felkapaszkodtam a Nyugati Szárnyban lévő lakrészem feletti emeletre, hogy megtudjam, mi okozza azt a gépies hangot, amely fafűrészelésre emlékeztetett. Nem is lepődtem meg hogy a fölöttem lévő szobában senkit sem találtam. Amikor azonban alaposan végigkutattam a folyosót, egy fatáblára leltem, amelyet ha két kézzel erősen megnyomunk, annyira elmozdul, hogy egy ember be-

férjen mellette. Bebújtam mögé, majd belülről gondosan megnéztem, hogy ki tudom-e majd nyitni, és amikor úgy láttam, hogy igen, behúztam magam mögött. Sötét, keskeny folyosóra jutottam, amely karcsú alakomnál alig volt szélesebb, és amikor egy saroknál befordultam, homályos tükör előtt találtam magam – igen, egy nagy és súlyos üvegtábla előtt, amelyen keresztül a vendégszobák fő hálószobája melletti nagy öltözőszobába lehetett látni. Csak ekkor eszméltem rá, hogy ez az üvegtábla az öltözőszoba tükre, és én a másik oldalán állok! Továbbmentem a keskeny folyosón, és a következő kanyar után találtam egy táblát, amelyet ismét el lehetett tolni. Egy lépcsőfok magasodott előttem, amelyre felléptem, hisz nyilvánvalóan erre szánták, és fej magasságban egy üres dobozt leltem, s amikor belenéztem, John egyik afrikai vadásztrófeája száján át egyenesen a vendégszoba ágyára láttam! Valamivel feljebb a folyosón újabb tükör mögött találtam magam, amely igen illetlenül a mosdóra, a vécére és a kádra nyújtott belátást. Férjem fantaziálásában szerepet játszhat, hogy nők vetkőzését és öltözését nézi, figyeli a nálunk éjszakázó házaspárok legmeghittebb pillanatait.

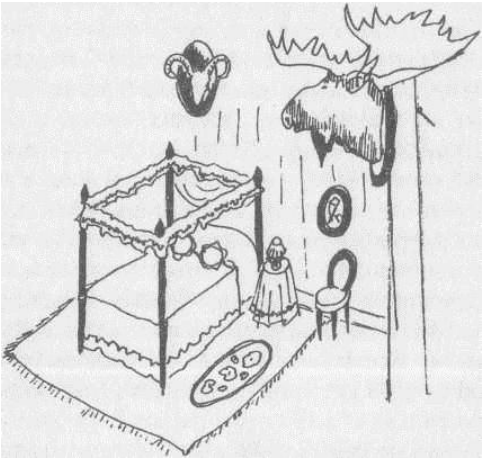

De hogy ő vagy akárki tisztálkodás közben lessen meg egy nőt, ettől felfordult a gyomrom. Hallottam hírét, hogy a személyzeti szálláson építettek ilyen leshelyet. Miután soha nem találtam nyomát, nem tiltakoztam. De az, hogy egy döglött állat szájában ilyen bűnös leshelyre bukkanjak, valamint egy másikra, ahonnan egy nő toalettjét lehet szemmel kísérni, s hogy mindez kedves vendégeink ellen irányul, nos, ez felkeltette haragomat.

A gyönyörök folyosójának itt még nem volt vége. Továbbhaladtam Rose Red falai mögött, kétszer balra fordultam, majd fényt láttam átszűrődni néhány lyukon, amelyeket nyilvánvalóan ismét leskelődési céllal fúrtak a falba. Még egyszer jobbra fordultam, és lábam előtt fehér fénycsíkok által határolt tökéletes négyszöget pillantottam meg. Letérdeltem, és megpróbáltam eltávolítani a padlóban elhelyezett táblát, amely végül éppen egy hüvelyknyit mozdult el. Lefeküdtem a földre,

mert úgy véltem, így kényelmesebb, és arcomat a réshez szorítottam.

Saját ágyamat láttam. Az éjjeliszekrényen álló villanylámpának elég erős volt a fénye, hogy baldachinos ágyam függönyén át lehessen látni. Tisztán láttam az éjjeliszekrényen lévő Szent Biblia aranyozott betűit. Olyan pánikba estem, amilyenbe csak egy bűnös eshet. Először dühöt, aztán rémületet éreztem. Abban az ágyban nem csak ártatlan dolgok estek meg. Nem csak férjemet illettem gyöngéd szerelemmel. Úgy éreztem, most már értem Szukena iránt táplált féltékenységét és haragját. Most már tudtam, hogy fantaziálásán túl látott bennünket odalent, és akármennyire felizgatta a látvány, undort is keltett benne, és ezért cselekvésre szánta el magát. Egy futó pillanatig engedtem a kísértésnek, hogy azt higgyem, tett valamit a kis Aprillel vagy ahogy korábban hittem, egyik szolgájával kis időre elvitette, hogy a gyanút a szobalányomra terelje, és a jelenlévő rendőröknek is megnyugtató bizonyítékot szolgáltasson. Talán nem is egy szolgával, hanem alkalmazottai hű körével beszélt össze; a gyermekek fiatal nevelőnői mostanában igen furcsán viselkedtek. Önnön bujálkodásom és hűtlenségem égő szégyenét az összeesküvés gondolata űzte el, és aggodalmamat pillanatok alatt a férjemmel szembeni erős rosszallásom váltotta fel.

Folytattam felfedezőutamat. Nem sokkal később a folyosó hirtelen emelkedni kezdett, és pár meredek lépcsőfokon felkapaszkodva egy párnázott csapóajtóhoz, majd azon át a padlásra jutottam. Itt tároltuk a nászutunkon vásárolt rengeteg tárgyat, amelyeknek még nem találtunk megfelelő helyet. Varróállványokon,

agyagedényeken túl újabb lépcsősor vezetett férjem első gardróbszobája kisebb szekrényeinek hátoldalához. A második lépcsőn tud lakrészébe menekülni, ha meghallják, vagy üldözőbe veszik, vagy ezen az úton juthat fel szobáiból a padlásra, majd vissza a vendégszobákhoz és a külső folyosóra. Korábban is sejtettem, hogy van egy számomra ismeretlen titkos ajtó, amely a vendégszobába vezet, s így John magányos vendéghölgyeink ölelését élvezheti úgy, hogy senki ne sejtse. Eszembe jutott egy bizonyos operacsillag. Nem olyan rég talán egy éve nálunk lakott, amíg a belvárosban fellépett. Gyanítottam, hogy házunkban is „fellép". (E tekintetben Rose Red sok minden miatt érezhet haragot; ismételten visszaéltünk jóindulatával).

Nem tértem rögtön vissza a szobáimba, mert láttam valamit, amitől elállt a lélegzetem; úgy megdöbbentett, hogy megszédültem, és majdnem el is ájultam, s ennek semmi köze sem volt John széptevéséhez vagy titkos járataihoz. Férjem eltévelyedéseivel már évekkel ezelőtt megbékéltem. Nem, kedves Naplóm, nem a férjemről volt szó! Friss deszkát láttam, acélfűrészt, bakot és a földön fűrészport. Egy ajtót, amelyre nem emlékeztem. Megvizsgáltam mindent. A fűrész még meleg volt! A fűrészpor friss cédrusillata töltötte meg a levegőt. A keretes ajtó a padlás közepén állt. Egyedül, magában. Egy sehova sem vezető ajtó.

Alján és tetején rögzítve. Magam sem értem, miért, de felvettem a fűrészt, meleg élét az elkezdett résbe illesztettem, és kezemmel meghúztam. A fa vége egy pillanat múlva levált és a földre esett, mert nem vettem a fáradságot, hogy megfogjam vagy elkapjam.

Valaki itt fent dolgozott, amíg én az ágyamban feküdtem, és Szukena szabadulásáért imádkoztam. Valaki Rose Redet építette. De ki, kedves Naplóm? Alkalmazottaink közül ki az, aki éjjel dolgozik? Milyen ács az, aki sötétben fűrészel?

És miért éreztem hívogatónak azt a deszkát és fűrészt? Nem annyira rejtélyesnek, mint inkább ellenállhatatlanul hívogatónak tartottam. Segítenem kell felépíteni a házat, a tornyot, ahol állítólag fogságba esett lányom él, és ahonnan megpróbál kiszabadulni. A tornyot, amely még csak a terveken létezik.

Nekem kell ebben segítenem. Ezt rendíthetetlen bizonyossággal tudtam. Titkon kell munkálkodnom rajta. Talán ha Adam hazajön az iskolából, segíthet. Bizonyára ő is minél előbb el akarja érni Aprilt.

Kezdek megtébolyodni? Oly gyorsan vesztem el a józan eszemet, mint a szeretteimet?

Úgy kell beosztanom a napomat, hogy erre is szakítsak időt. Nem szabad félnem attól, hogy a munka feltöri a kezemet, sem attól, hogy éjjel, amikor senki sem lát, az építkezésről fát csempésszek fel a padlásra. Attól tartok, April annak a meg nem épített ajtónak a másik oldalán él. És várja az édesanyját.

John most tért vissza a városban tett látogatásáról, és én nem várhattam tovább. Szaladtam, igen, rohantam hozzá! Lefutottam a Főlépcsőn arra helyre, ahová napokkal ezelőtt lökött, és könyörögve kértem, mondja el, mit tud a barátnőmről.

– Barátnőd? – kérdezte.

– Igen, John. A barátnőm. – Voltaképp becibáltam a Szalonba, ahol csak a páncél hallgathatta ki beszélge-

tésünket. Bezártam magunk mögött az ajtót, és esdeklően fordultam felé: – Könyörgöm, mondd el, mit tudsz a barátnőmről, drága férjem.

– Férjednek nevezel, mégsem engedsz az ágyadba, asszony. Miféle férj az ilyen?

Meg sem fordult a fejemben, hogy ez az ember az ágyamba kívánkozik. Eltűnt a gyermekünk; hogyan beszélhet hát másról, mint erről? Hónapokon át még egy csók sem esett köztünk. Úgy vélekedtem, hogy az éjszakai pillangókkal folytatott kicsapongások kielégítik egy olyan férfi igényeit, mint John Rimbauer, legalábbis a legalapvetőbb szükségleteit. De most egy merőben más, szánalomra méltó ember állt előttem, és belém hasított egy mély és sötét gondolat, hogy nem sújtja-e valamilyen átok, amely állítólag egyes férfiakat sújt, és a maga kicsavart, önző módján nem tulajdonítja-e az átkot Szukenának, s nem ezzel magyarázható-e, hogy elhurcoltatta a rendőrökkel, s így nem lehet-e, hogy lányom eltűnése is esetleg az ő számlájára írható? Talán John nem mert közvetlenül Szukena ellen fordulni, mert tartott nem evilági hatalmától? Kifundálta volna lányunk eltüntetését, hogy a rendőrség segítségével megszabaduljon a szobalányomtól? Vagy titkon hálószobámat, és az ott köztem és barátnőm között végbemenő aktusokat figyelte? Vajon a féltékenység lett úrrá rajta? Olyan hatalmat gyakorolok felette, amelyet eddig a pillanatig észre sem vettem?

– Nem voltam tudatában, hogy érdeklődést tanúsítasz a hálószobám iránt, John. Hónapok óta nem kopogtál be hozzám.

Vagy – gondoltam – férfi és nő aktusa szerelem híján értelmetlenné vált számára? Az egyetlen átok, amely a

férjemet sújtja, az az átok, amelyet ő hozott a saját fejére? Talán most képtelen a puszta szexualitásra, és arra a szerelemre van szüksége, amelyet ha futólag is, de egykor mi ketten éreztünk egymás iránt? Talán April eltűnésének van hozzá köze; ráébresztette Johnt azokra a külső erőkre, amelyeket nem tud irányítani, amelyeket Szukenával azonosított, és ezért támadja barátnőmet. Talán ez a férfi ismét kisfiú, és bennem keresi az anyát, akihez fordulhat.

Minden erőmmel igyekeztem megőrizni külső nyugalmamat, kedves Naplóm, Szukena hosszúra nyúló távollétének és bájos lányom eltűnésének rám nehezedő nyomása alatt. Érdeklődésem csupán e két tárgyra korlátozódott, és John figyelemelterelő hadműveleteit bosszantónak és teljességgel önzőnek ítéltem, ám egyáltalán nem találtam meglepőnek az ilyen viselkedését.

– Úgy gondoltam, másféle érdeklődés köt le – jegyezte meg John. – Szukenával és Aprillel foglalkoztál.

És egyikük sem volt már körünkben. Ez a tény nem kerülte el a figyelmemet. Tetőtől talpig megborzongtam. Azért találta ki a férjem ezt a nagyszabású tervet, hogy eltávolítsa azt a két embert, akit szeretek, hogy imádatommal újra csak őt vegyem körül? Ennyi éven át félreismertem, s valójában mélyebb szerelmet táplált irántam, mint amit én valaha is megértettem? Önuralomért fohászkodtam, mert tudtam, hogy a következő percek eldönthetik szobalányom sorsát. Valójában úgy éreztem, bármin jár is az eszem, gyermekem sorsa már eldőlt, és férjemnek nincs része benne. A padláson tett felfedezésem, a szélben a hang, amely a toronyról beszélt, most érthető képpé álltak össze: John féltékeny,

de féltékeny Rose Red is. Félretettem a büszkeségem, és így szóltam: – Hálószobám ajtaja mindig nyitva áll előtted, drága férjem. E tekintetben vágyakozó és készséges társat találsz bennem.

– Valóban?

– Ó, igen. – Gyűlöltem azért, amit tett. Miközben Szukenát verik vagy még rosszabbat is tesznek vele, férjem látogatási jogáról és romlottsága iránti kötelezettségeimről tárgyal velem. Utolsó leheletéig üzletember. John Rimbauer megszerzi, amit akar, és e cél elérése érdekében minden adut kijátszik.

– Tudom, hogy együtt voltál vele – mondta. Szégyenemben lehajtottam a fejem. Képtelen voltam a szemébe nézni. Honnan van e férfinak – éppen neki – olyan hatalma fölöttem, hogy bűnösnek érezzem magam? Hogyan fordulhat elő ilyen képtelenség? Bólintásommal elismertem, hogy vádja igaz.

Ajkam remegett, lélegzetvételem kapkodóvá vált.

– Neked testi szükségleteid vannak, John – suttogtam szárazon. – Nekem szerelemre van szükségem.

– És megtaláltad?

Nem válaszoltam. Féltem. Rettenetesen féltem. Nem tőle, ettől a gyönge férfiutánzattól. De féltem, hogy Aprilt és Szukenát is elveszítem, féltem, hogy olyan helyre kerülök, ahol egyetlen barátom talán csak ez a háznak nevezett boszorkány lesz, Rose Red maga. Láttam magam, amint agyongyötör a ház építése, kezem sebes, szemembe fűrészpor száll, ruhám mocskos és poros lesz, mialatt veszettül egyre nagyobbra és erősebbre építem. Féltem a jövőtől. Teljes szívemből azt kívántam, bárcsak lett volna bennem elég bátorság, hogy akkor és ott leugorjak a párkányról. Csak a halál

hozza el a békét. Az nyújt menedéket. Ezt most már biztosan tudtam.

– Nem voltam magányos – feleltem. – Vigaszt kaptam. Békességet találtam, John – hazudtam.

– Ebből a békéből én is kiveszem a részemet – lépett hozzám. Ivott. Sokat ivott, gondoltam. Újabb gondolat fogant meg bennem, és lehetőséget villantott fel előttem: talán ő is gyötrődik. Tudtam, hogy nem alszik jól mostanában. Az utóbbi időben túl sokat iszik. Talán a múltban elkövetett bűnei most érik utol ezt az élete delén túljutott férfit. Talán rájött, hogy közel a vég, legalábbis közelebb van, mint a kezdet, és hogy olyan helyen szigetelte el magát, ahol a békesség üres szó csupán, nem életforma, nem valóság. Mint mindig, tévesen most is azt hiszi, hogy a békesség tárgyalási alap, megvehető, ahelyett, hogy kiérdemelné. – Te és az a nő – mondta. Képtelen volt kimondani a nevét. – Csatlakozom hozzátok a hálószobádban.

Egy részeg értelmetlen motyogása? – tűnődtem. Vagy tanúja volt a szeretetnek, kedvességnek, tiszta szerelemnek, amelyben én és szobalányom osztoztunk, és úgy hiszi, ő is kiveheti belőle a részét?

Félelemtől reszketve közelebb léptem, és hangom most olyan volt, mint a szél, amely a fülembe suttogott. – Bármit megkapsz, amit csak akarsz, John. Csak kérned kell. – Hányinger kerülgetett. Nem fogom elkövetni azt a hibát, amit Douglas Posey, gondoltam. – Szolgálatodra állok – tettem hozzá.

Kezét vállamra tette, ujjait széttárta és könnyedén végigsimította testemet, elidőzött keblemen, derekamon, megfogta csípőmet. Aztán keze ismét lehullott. Sápadt volt és rémültnek látszott. Később jöttem csak

rá, hogy javaslatom korbácsolta fel a vágyát. Érintése kísértetiesen felvillanyozott: úgy éreztem, mintha méreg keringene az ereimben.

– Azt hiszem, segíthetek rajta – szólalt meg John.

Kirontott a szobából, és aztán a házból is. Hallottam, amint autója nagy robajjal a kapu felé indul. Térdre hullottam, és öklendeztem.

Szukenám hazatér, mindegy, milyen árat fizetek érte.

Rose Red, 1917. február 22.

John fáradhatatlanul törte magát, hogy Szukenát kiszabadítsa. Végül hazahozta. Könnyek szöktek a szemembe, amikor drága barátnőmet ilyen állapotban láttam viszont, és az első pillanatokban még az is félő volt, hogy megint felszökik a lázam, és visszatér afrikai betegségem, de becsületemre legyen mondva, uralkodtam a tüneteken, mert elszántam magam, hogy a segítségére leszek. Részben azért kaptam vissza olyan sokára, mert John megjárta vele előbb a kórházat, ahol bekötözték sebeit és helyrerakták csontjait. Három elülső fogát kiverték, bal csuklója eltört, orrát bekötözték. Amikor szobájában Donnával levettük róla véres, tépett ruháit, és hálóinget adtunk rá, fájdalmasan tudatában voltunk azoknak a szörnyűségeknek is, amelyeket egy nő könnyen felismer, és amelyeket e lapokon szükségtelen részletezni. Elég, ha annyit írok, hogy fekete bőrét súlyos véraláfutások tarkítják bordáitól az ágyékáig, mellétől a talpáig, és olyan helyeken találtunk sebeket és vérzést, amelyekhez képest a gyermekszülés játéknak tűnik. Leplezetlenül sírok sebei láttán, amelyeket a védelmünkre kirendelt rendőrök okoztak. Micsoda gyáva alakok! E bűnökért fel kellene lógatni mindahányat, ők viszont hazamennek a feleségükhöz, és az őrjáratban eltöltött időre fogják kimerültségüket.

Szukena szokás szerint bizakodó. Állapotát illetően azért még képtelen tréfálkozni, de mély benyomást tesz ránk azzal, hogy félig fájdalmasan, félig örömmel – mert visszakerült azok közé, akik szeretik –, keserve-

sen el-elmosolyodik. Donnát végül egy ápolónő, Carol váltotta fel, akit John kifejezetten azért alkalmazott, hogy a gyógyulás hetei alatt szobalányomról gondoskodjék. Carol kötést cserél Szukena sebein, kenőccsel kenegeti barátnőmet, és gyógyszereket töm bele. Szukena békésen tűri, de engem megkért, hogy saját készítményeivel gyógyítsam: kötélszerű füveket égessek, teákat és keneteket főzzek azokból a gyógyfüvekből, amelyeket az öltözőszobájában lévő rózsafa ládában tart. Próbálom betartani az utasításait, néha többször is elismételtetem őket. Végigsimogatom, bekenem ezekkel az afrikai kenőcsökkel, és megingok, amikor barátnőm arca fájdalmasan megvonaglik. Láthatóan eltört néhány bordája, és attól tartok, belső szervei is sérültek, mivel hasa az egyik oldalon felpuffadt, és nem hajlandó ételt venni magához.

Órákon át imádkozom érte, felolvasok neki a szentírásból. Úgy látom, ez megnyugtatja, és beszélgettünk is arról, hogy a keresztény szentírás – ha a szavakat odaadás és hit fűti át – gyógyítja a lelket. Reggel van, megint elmúlt egy nap.

Rose Red, 1917. március 13.

Aligha kétséges, hogy April – akinek hónapja hamarosan beköszönt, nagy szomorúságot hozva – nem tér haza. John nem rejtette el. Sem mesterkedésből, sem színlelésből. April eltűnt, elnyelték e ház falai. Az, hogy e házban rejtőzik, biztosítja, hogy soha többé ne hagyjam el ezt a helyet, ne hagyjam el gyermekemet, csak legfeljebb egy városbeli ebéd vagy vacsora erejéig. (Visszagondolva Szukena bizonykodására, miszerint a ház féltékeny volt lányom iránti szeretetemre, és tudva, hogy egy anya sosem hagyja el gyermekét – amíg csak halvány remény él bennem, hogy Aprilem egy nap előlép a falak közül, amelyek nyilvánvalóan fogságba ejtették –, eltöprengek, vajon Rose Red nem ezt a sorsot szánta-e nekem. Ha e ház tébolya mögött valóban értelem munkál, akkor sikerült legyőznie: itt maradok!)

Szukena állapotának javulása örömmel tölt el, és gyógyulását nem kis mértékben az ő gyógynövényeinek és az én imádságaimnak tulajdonítom.

A véraláfutások egy része megmaradt. Orráról és máshonnan is már levettük a kötést, és kis időt már fent tölt, sőt maga tisztálkodik, öltözködik. Csuklójáról még nem távolították el a gipszet, lélegzetvétele nehézkes és szemmel láthatóan fájdalommal jár. Éneklő anyanyelvén álomba dúdolja magát, a hang valósággal zeng a mellkasában. Megfésülöm a haját, megsimogatom a fejét, masszírozom a végtagjait, amikor elgémberednek. Szukena mosolyog, talpra kecmereg, és kissé görbe lábon nehézkesen körbesétál a szobában. Össze-

rándulok, amikor azok a borzalmas dolgok jutnak eszembe, amelyeket rabsága idején elkövettek ellene.

Ma egy rendőr, egy nyomozó jött hozzánk, látszólag azért, hogy April eltűnésével kapcsolatban a legújabb fejleményekről kérdezősködjön, de amint megpillantottam, kihajítottam a házból. Méltóságomról megfeledkezve ordítoztam vele, míg a félelemtől dermedt férfi, kalapját szorongatva elmenekült. Ebbe a házba nem teszi be többé rendőr a lábát. Hivatalos, írásos parancs és bírósági végzés nélkül semmiképp sem. Elegem van abból a „védelemből", amelyben a rendőrség részesít bennünket. Ha azt képzelik, hogy valaha is rá tudnak jönni Rose Red titkára, nagyon tévednek. Azokra az eseményekre, amelyek e házban történnek, nincs evilági magyarázat. Már több mint nyolc éve lakom éjjel-nappal e falak között, kikértem Madame Lu és Madame Sztravinszkij tanácsát, és mégsem tudom pontosan megmagyarázni a házban történteket. Fiatal nők, akik eltűnnek. Férfiak, akik öngyilkosságtól a gyilkosságig sokféleképpen halnak meg. Lányomat is elvitte. Férjemet most impotencia kínozza.

Ez utóbbi gondolattól végigfut hátamon a hideg, mert eszembe jut, mit kínáltam cserébe Szukena kiszabadulásáért, és rettegek a naptól, amikor el kell mondanom szobalányomnak, milyen árat kell kettőnknek fizetni az ő szabadságáért. Még jobban rettegek magától a fizetéstől. Mikor jön szobámba a férjem? Mikor fizetteti meg velünk a tartozást?

Rose Red, 1917. április 01.

Komor hangulat telepszik ránk, amikor most, az ő napján drága lányom elvesztését gyászoljuk. A személyzet is ugyanúgy siratja, ahogy John és én. (A szobalányok úgy határoztak, ma nem vesznek fel fehér kötényt, hanem feketében gyászolnak.) A házban szinte teljes a csend, csupán a legszükségesebb tevékenységekre szorítkozunk. Karácsony óta ma van az első nap, hogy felhagytunk az építkezéssel. Az egyetlen említésre méltó esemény egy déli egy óra körül hallható hangos, remegő mordulás volt; forrása nem kétséges: maga a ház mordult fel.

Ugyanebben az időpontban, azaz délben egykor szoktam az utóbbi időben lakrészembe visszavonulni egy kis ebéd utáni „pihenésre". Valójában ez alatt a két óra alatt a padláson dolgozom, és jelentősen előrehaladtam a Toronyba vezető lépcső megépítésével. Csak Szukena vette észre a tenyerembe fúródott szálkákat meg a bőrkeményedéseket, de szokott módján okosabb, semhogy megkérdezze, mitől vannak.

Ki tudja, vajon ez a hang, amelyet mindannyian hallottunk, nem annak köszönhető-e, hogy ma nem voltam a padláson? Van-e Rose Red annyira „eleven", hogy érzékelje az időt és a távollétet? Ha igen, mit követel tőlem, és mit kell tennem, hogy megbékítsem?

Későn, délután négykor uzsonnázom a Szalonban; Tina Coleman váratlan látogatása eleinte kifáraszt, de aztán nagyon boldoggá tesz, amikor rádöbbenek, mekkora szükségem volt arra, hogy elterelje a figyelmemet. Tina tudatában van e nap jelentőségének, és azért jött,

hogy felejteni segítsen. (Még egy palack alkoholt is hozott, és a teámba töltött belőle!) Amikor beszélgetésünk során kifogyunk a mondanivalóból, észreveszem, hogy tekintete a szoba sarkában álló, bőrből készült, nagy földgömbre réved; talán az első eltűnésekkel kapcsolatos történetek jutnak eszébe. Kísértés tükröződik a tekintetében? Ő is szeretné megpörgetni, hogy kiderítse, Rose Red igényt tart-e rá? (Ha kedve tartja, megteheti, de meg kell vallanom, hogy már évekkel ezelőtt csavarral rögzítettem a földgömböt, nehogy mozdítani lehessen. Valahányszor Szukena a házban valamiről azt állítja, hogy ajtó a másik oldalra, megparancsolom, hogy zárják be vagy barikádozzák el. Daniel brutális agyontaposását követően a Kocsiszínben például beszögeltettem azt a bokszot.)

Bevallom, melankólia és szenvedés vett erőt rajtam, ahogy múlt a délután. A világ minden csevegése sem tudja elfeledtetni velem édes kislányom emlékét, és félek, az alkohol csak növelte rosszullétemet. Végül – s attól tartok, túl későn – Tina is elköszönt, és sofőr vezette autóján hazament.

Mivel fánkkal elteltem, nem vacsoráztam, hanem szobámba jöttem, hogy írjak.

Hajnali két óra

Merhetek-e nyíltan és becsületesen írni a ma este eseményeiről elveszett gyermekem születésének éjszakai évfordulóján? De attól félek, káromra válik, ha nem

ragadok tollat, hiszen olyan mérhetetlen megkönnyebbülést jelent, ha lapjaidra írhatok, kedves Naplóm.

De ezek a szavak végtelenül bizalmasak és ijesztőek, és szinte elismételni sem merem, mi történt. Miután nem jött álom a szememre és jóformán nyugton ülni sem bírtam, egy órán át fel-alá járkáltam szobámban, és azon töprengtem, le merjem-e írni az elmúlt órák történéseit, ám most végre úgy döntöttem: hozzád fordulok, kedves Naplóm, mint bűnös a gyóntatójához.

Nem sokkal tizenegy után kopogtatást hallottam lakrészem külső ajtaján. Már elengedtem cselédeimet, így kénytelen voltam ajtót nyitni. Azt hittem, Szukena az, aki a rendőrségen átélt gyötrelmek után képtelen aludni, ezért hálóingben mentem az ajtóhoz, még köntösömet sem vettem fel.

Meglepetten láttam, hogy férjem áll a küszöbön. Még jobban meglepett, hogy láthatóan józan volt. Uzsonna előtt óta nem találkoztunk, és azt hittem, ezen a napon alaposan a pohár fenekére néz.

– Túl nagy a fájdalom, Ellen – suttogta alig hallhatóan. Beengedtem és átöleltük egymást, de úgy, ahogy évek óta nem. Sírtam. Férjem tartotta magát, bár láttam rajta, hogy megrendült. Miközben átöleltük egymást, ő simogatott, és én rögtön megéreztem, hogy bánata vágyba csapott át – testi vigaszt várt.

Megcsókolta a nyakamat, a torkomat, és bevallom, balsejtelem vett erőt rajtam. Nekem is szükségem volt szeretetre, meg akartam szabadulni a bánatomtól. Következő szavai hallatán azonban megállt a szívverésem: – Hívasd ide!

Dadogtam, nem kaptam levegőt. Nem volt kétséges, mire céloz. – John… – könyörögtem, de ő ajkamra tette ujját, és megismételte kérését, én pedig tudtam, hogy nincs menekvés.

Az ajtóhoz mentem, hogy odahívjam valamelyik szolgánkat. De előbb még egyszer John felé fordultam, hogy utoljára megpróbáljam jobb belátásra téríteni. – John, drága férjem, felkínálom magam, ahogy csak kívánod. Felöltöztethetsz, levetkőztethetsz. Olyan pozitúrát választhatsz, amilyet csak akarsz, bármit kérhetsz tőlem, csak ezt ne! Még nem közöltem vele a… megegyezésünket. Nem merem így a tudomására hozni.

Láthatóan mélyen elgondolkodott az ajánlatomon. Megérintett, ahogy csak egy férj érinti meg a feleségét. Aztán hirtelen abbahagyta, és követelte, hogy hívassam ide. – Küldess érte! – ismételte.

Jobban ismerem, semhogy ujjat húzzak vele, kivált azok után, hogy hazahozatta Szukenát, amellyel valószínűleg megmentette az életét. – Rendben van – egyeztem bele. – De hagyd el egy kis időre a szobámat! Hadd beszéljek vele kettesben! Add meg nekem ezt a kegyet! Ez az egyetlen kívánságom. Gyere vissza fél óra múlva! Akkor megkapod, amit akarsz.

Szukena azonnal engedelmeskedett hívásomnak; mindig eljön, ha úrnője hívatja. Leültettem, és kertelés nélkül beszámoltam neki, milyen egyezséget kellett kötnöm ahhoz, hogy kiszabadítsam a börtönből és kínzói karmai közül. Felvilágosítottam John leshelyéről, és hozzátettem, hogy szerintem a házban minden nőt hasonló helyekről figyel. Kétségem sem volt afelől, hogy Szukenát évek óta lesi ugyanígy.

– Kérni engem, hogy tegyem ezt meg neked, assz'nyom, tudni, hogy megteszem.

– Tudom, hogy undorodsz tőle, drága barátnőm.

– Rossz ember, Miss. Nem lélekben rossz, tettekben az. Rossz a gyerekeknek, rossz neked, Miss Ellen.

– Meg kell tennünk! – intettem. – Engedelmeskednünk kell neki, valahányszor csak kéri, és ma kérte, hogy szabadítsuk meg az édes April elvesztése miatti fájdalmától.

– Ha kérni rá, megtenni.

Megcsókoltam, hosszan és gyöngéden szájon csókoltam. – Reméltem, semmi sem teszi tönkre együttlétünket, drága barátnőm. – Tekintete az enyémbe mélyedt, és éreztem, mennyire elégedetlen velem; talán szívesebben pusztult volna el börtönben, mint hogy ágyba bújjon a férjemmel. És ezt meg is tudtam érteni.

– Ezt az éjszakát ő soha el nem felejteni – mondta Szukena. – Szukena gondoskodni róla.

– Ezt az éjszakát egyikünk sem fogja elfelejteni – tettem hozzá.

– Ő, nem – vetette ellen. – Én, assz'nyom? Elfelejteni, mielőtt szobámba visszatérni. – És mosolygott.

Amikor Szukena mosolygott – foghíjason, sérülten –, mintha a lényéből sugárzó fény beragyogta volna a szobát. Levetette köntösét, hálóingét, és meztelenül állt előttem; egy erős, zabolátlanul vonzó nő.

– Venni le hálóinget, miss. – Odalépett hozzám, és lesegítette rólam a hálóruhát. – Azt mondani, uraság jönni – mondta. – Hadd legeltetni a szemét –, azzal kézen fogott, és ágyamhoz vezetett.

A SZERKESZTŐ MEGJEGYZÉSE:

MINT E FELJEGYZÉSEK FELELŐS SZERKESZTŐJE, A KIADÓMMAL FOLYTATOTT HOSSZAS TANÁCSKOZÁST KÖVETŐEN ÚGY DÖNTÖTTEM, HOGY A JELLEGZETES UTALÁSOK – 1917. ÁPRILIS 1-RE – TÚLSÁGOSAN VALÓSÁGHŰEK ÉS ZAVARÓAK, SEMHOGY E KÖNYVBEN KÖZREADJUK ŐKET, HISZEN AZ OLVASÓKAT SOKKAL INKÁBB ÉRDEKLI ROSE RED TÖRTÉNETE, ÉS SZÜKSÉGTELEN A SZERZŐ SZEMÉLYES HŐSTETTEIVEL ÉS KIZSÁKMÁNYOLÁSÁVAL TRAKTÁLNI ŐKET. ANNYI ENGEDMÉNYT TETTÜNK, HOGY EZT, VALAMINT MÁS, EGYÉBKÉNT NEM NAGY SZÁMÚ SZEMELVÉNYT AZ ALÁBBI CÍM ALATT FELVITTÜK A VILÁGHÁLÓRA: www.beaumontuniversity.net A HÁLÓT ISMERŐ FELHASZNÁLÓK MEGLÁTJÁK MAJD, HOGY A WEBOLDALAKRÓL NEM LEHET „KAPCSOLÓDNI” EZEKHEZ A SZEMELVÉNYEKHEZ, ÉPPEN EZÉRT AHHOZ, HOGY ELLEN LEGSZEMÉLYESEBB PILLANATAINAK E MAGÁNKÖNYVTÁRÁT ELÉRJÉK, PONTOSAN ÚGY KELL BEGÉPELNIÜK A CÍMET, AHOGY ITT MEGADTUK. MÉG EGY FIGYELMEZTETÉSI A LEÍRTAK EGY RÉSZE EGYÉRTELMŰEN SZEXUÁLIS JELLEGŰ, ENNÉLFOGVA TIZENNYOLC ÉVEN ALULIAKNAK NEM AJÁNLOTT.

SZÓ, AMI SZÓ, ELLEN RIMBAUER KÉTSÉGET KIZÁRÓAN RÖGESZMÉSEN JEGYEZTE, FEL AZ ELKÖVETKEZENDŐ HÓNAPOKBAN A CSAKNEM MINDEN ÉJJEL MEGISMÉTLŐDŐ HÁLÓSZOBÁI JELENETEKET, ÉS SZINTE KIZÁRÓLAG ARRÓL ÍRT, HOGY FÉR-

JE EGYRE JOBBAN RABJÁVÁ VÁLIK E KICSAPONGÁSOKNAK ÉS A RAFINÁLT AKTUSOKNAK, AMELYEKET FELESÉGE ÉS ANNAK LEGJOBB BARÁTNŐJE ÉS SZOLGÁLÓJA SZÁMÁRA KITALÁL. JÓFORMÁN SEMMILYEN MÁS FELJEGYZÉS NINCS E GYAKRAN VISSZATASZÍTÓ ÉS MEGALÁZÓ LEÍRÁSOKON TÚL EGÉSZEN 1918. ELEJÉIG, ÉS MINT SZERKESZTŐ, KÉSZSÉGESEN ÁTUGROM EZT AZ IDŐSZAKOT, HOGY MEGKÍMÉLJEM AZ OLVASÓT ANNAK A NEMI ELTÉVELYEDÉSNEK A LEÍRÁSÁTÓL, AMELYHEZ JOHN RLMBAUER LEALACSONYODOTT; AZ EGYETLEN RÉSZLET, AMELY ÍGY, HÚZÁSAIM KÖVETKEZTÉBEN KIMARAD, ELLEN ÉS SZUKENA MEGALÁZOTTSÁGUK ÉS KIHASZNÁLÁSUK MIATTI FOKOZATOSAN NÖVEKVŐ REMÉNYVESZ-TETTSÉGE, HISZEN AMI EGYSZER TISZTA ÉRZÉS VOLT, AZT MOSTANRA MEGMÉRGEZTE ÉS MEGRONTOTTA AZ A FÉRFI, AKI TÖBBÉ NEM TALÁL KIELÉGÜLÉST AZ ÉLETBEN. MIUTÁN KÉPTELEN A GYÖNYÖRRE, ÉS EZ MEGFOSZTOTTA ATTÓL, HOGY GYŐZEDELMESKEDJEN AZ ÉRZÉKEK FELETT, BÁNAT LESZ ÚRRÁ RAJTA, ALKALMATLANNAK ÉRZI MAGÁT, ÉS MINÉL MÉLYEBBRE SÜLLYED, ANNÁL BIZARRABB DOLGOKAT KÉR, ÉS A KÉT ASSZONY ANNÁL KÉTSÉGBEESETTEBBÉ VÁLIK. (A LEÍRÁSOK KÖZÖTT MÉG EGY KÉSŐ ÉJSZAKAI JELENET IS SZEREPEL A CSŰRBEN!) MIRE A KÖVETKEZŐ NAPLÓBEJEGYZÉSEKKEL FELVESSZÜK ELLEN ÉLETÉNEK FONALÁT, UTALÁSOK TÖRTÉNTEK EGY, A HÁZ ÚRNŐJE ÉS SZOBALÁNYA KÖZÖTT KIALAKULÓ, MAJD MINDJOBBAN KIBONTAKOZÓ ÖSSZEESKÜVÉSRE. ELLEN NEM SZÁMOL BE A NAPLÓBAN A RÉSZLETEKRŐL, MERT TART

TŐLE, HOGY NAPLÓJÁT MEGTALÁLJÁK, DE NYILVÁNVALÓ, HOGY AZ ÖSSZEESKÜVÉS JOHN RLMBAUER ELLEN IRÁNYUL, ÉS MÁR JAVÁBAN TERVEZIK ELVESZEJTÉSÉT.

JOYCE REARDON

Rose Red, 1918. március 9.

Feljegyzéseimre visszatekintve kézenfekvő, hogy semmi más nem tesz rám olyan benyomást, mint John késő éjszakai látogatásai és a ház asszonyaival szemben támasztott követeléseinek nyugtalanító volta.

E nap eseményei arra késztettek, hogy eltűnődjek a Rose Reddel kapcsolatos problémák messzemenőbb jellegén és e ház „fűtőanyag" iránti igényén, amely mind fizikai növekedésében (folytatódó építése), mind spirituális szükségleteiben megnyilvánul.

Rose Red ma ismét gyilkolt.

A halottkém bizonyára méhcsípés keltette allergiás reakciónak tudja majd be George Meader halálát.

De a méhcsípés a Gyógyszobában történt (1917 után Ellen így nevezi a Télikertet – A SZERK.), és a helyiséget halála után hirtelen színkavalkád töltötte be, akárcsak April eltűnésének és Szukena meg a rendőr találkozásának tragikus éjszakáján.

Meader, a vasúttársaság egyik igazgatója egy hétig vendégeskedett nálunk. Láthatóan nagyivó és igazi szoknyabolond volt. Több cselédlánnyal is kikezdett, és nem eggyel kapcsolata is volt. Idő előtti halálát bizonyára szegény Szukena iránti érdeklődése okozta. Nem is egyszer sarokba szorította, és fogdosni próbálta. (Barátnőm mindent elmond nekem, ami csak a házban történik. Ki tudja, talán Johnnak is része volt abban, hogy így történt? Nem tartom valószínűnek, hogy a férjem elmesélte triászunk, „szövetségünk" kicsapongásait, de ettől függetlenül bármit el tudok róla kép-

zelni.) Szukena végül beleegyezett, hogy pontosan éjfélkor találkozik George-dzsal a Gyógyszobában.

A férfi részegen, de időben meg is jelent. Mivel tudtam Szukena tervéről, fentről figyeltem a Gyógyszobát, hogy figyelmeztethessem, ha a folyosókon vagy a Konyhában fény gyulladna. Megbeszéltük, hogy ha bármi mozgást látnék, szobámban többször egymás után felkapcsolom és leoltom a villanyt, Szukena ugyanis fellát ablakaimra a Gyógyszobából.

Minden a terv szerint alakult.

George belépett a Gyógyszobába, és Szukena azonnal táncolni kezdett; mozgása kígyózó, kihívó és érzéki volt. Még ebből a távolságból is hatással volt rám. Nincs az a férfi, aki ellen tudna állni ennek a csípőriszálásnak, a csábítóan könnyed mozdulatoknak. Láttam, hogy George Meader inggallérjához nyúlt, hogy kigombolja (a Gyógyszobában melegebb van, mint a ház többi részében – még Szukena tánca nélkül is), majd kibújt a zakójából, feltehetően Szukena javaslatára. Percekkel azután, hogy levette a zakóját, barátnőm törökülésben a földre ereszkedett, és úgy látszott, mintha imádkozna, vagy akármi is az, amit ilyenkor tenni szokott. Másodpercek telhettek csak el, amikor azt láttam, hogy George a karjára csap; akkor csípte meg egy méh, amely – ez szilárd meggyőződésem – Szukena bámulatos meditációs képességei következtében került oda. Barátnőm várt egy rövid ideig, hogy George térdre roskadjon, majd nesztelenül átsurrant a kertbe, és a Medence épületén keresztül a déli lépcsőn át visszatért a házba.

Meader úgy halt meg, hogy egyetlen hangot sem adott. Amikor az utolsót lehelte, megjelentek az első

vörös rózsák, és szemem láttára tekeregni és kúszni kezdtek az indák. Pillanatokon belül már nem is láttam be a Gyógyszobába, annyira benőtte az eszeveszetten burjánzó növényzet.

George Meaderből órákig semmit sem találtak, csak a kabátot, amelyet levetett. Másnap, amikor az indák megmagyarázhatatlan módon visszafejlődtek, és visszaállt a Gyógyszobában az eredeti állapot, akkor került elő a teste. (Bőrét összekaristolták a tüskék, mintha rózsák közt hempergett volna.)

John meghagyta a lovászfiúknak, hogy vigyék le a testet a városba, mert tudta, semmi sem vehet rá, hogy a rendőröket beengedjem a házba, csak ha gyilkosság történik, és akkor is csak hivatalos végzés birtokában léphetnek be.

Rose vagy Szukena távolította el George-ot ebből a világból? Fontos-e ez egyáltalán? Máris félig belelőrültem. (Ha a személyzetet kérdik, talán már egészen.) Jóformán teljesen elaltattam az indián temetővel kapcsolatos gyanúmat, mégis indián tárgyak bukkannak fel rendre a házban; ha jól emlékszem, méhkast formázó indián agyagedény került valahogy a Gyógyszobába!

Talán sosem derül fény e ház rejtélyére. Talán jövendő nemzedékek tudósai találnak magyarázatot arra, amire én sajnálatos módon képtelen vagyok.

Ki a megmondhatója? Egy azonban bizonyos; addig a napig folytatom Rose Red építését, amíg meg nem halok, vagy amíg engem is el nem tüntet, még puszta kézzel is építeni fogom, ha kell (ahogy a Tornyot is építem). Továbbra is megpróbálok hosszabb életet kikönyörögni magamnak, hogy túléljem a férjemet;

ezért mindennél erősebben fohászkodom. És azért, hogy gyermekemet esetleg még életben találjam. (Adamhez már kevés közöm van, hiszen John nem engedi, hogy visszatérjen ide; fiamat csak levelekből ismerem, és azok is évről évre ritkábban érkeznek.)

Megint meghalt egy. Alig gyászolom. Rose Rednek megvannak a maga szükségletei. Szukenával védenünk kell magunkat. Ujjaimat ízületi gyulladás támadta meg, kínzó fájdalmak gyötörnek, és félek, kedves Naplóm, hogy emiatt egyre ritkábban írok majd, és mind kevesebbet jegyzek fel lapjaidra.

Mi mást mondhatnék? Átkozottként élek egy világban. Kielégülést nem ismerő férjem kétségbeesett próbálkozásaival éjjel azzá tesz, aki nem vagyok, nappal pedig imádságba és hallgatásba menekülök. Közben elszököm, hogy puszta kézzel építsem azt, amit a ház követel tőlem. – A Torony – suttogja éjjel. Kis Aprilem.

Hamarosan újra együtt leszünk; megrendeltem a Torony külső falait, belső lépcsőm már majdnem kész. Úgy tudom, egy, legfeljebb két év, és a már megtervezett építkezések nyomában ez is elkészül. Firenzei kézművesektől rendelt arany angyalka áll majd Rose Red tetején, és uralja a birtokot. Talán még magát Rose Redet is.

Megvalósulnak a tervek. Lányom hazatér.

SZERKESZTŐI MEGJEGYZÉS:

BÁR A NAPLÓ EZT KÖVETŐ FELJEGYZÉSEINEK ELMARADÁSÁÉRT ELLEN RIMBAUER ÍZÜLETI GYULLADÁSA OKOLHATÓ, BIZONYÍTÉK VAN ARRA, HOGY EZ AZ IDŐSZAK PSZICHÉSEN IGEN MECVISELTE, ÉS LEGALÁBB EGY IDEGÖSSZE-OMLÁSA IS VOLT, AMIKOR AZ ORVOS AZT TANÁCSOLTA, HOGY UTAZZON EL EGY SVÁJCI „KLINIKÁRA"(LD. 1921. NOVEMBER 16-OT) . ELLEN AZONBAN NEM HAGYTA EL ROSE REDET ÉS SZERETETT SZUKENÁJÁT. A NEMRÉGIBEN ELŐKERÜLT DOKUMENTUMOK TÖBBEK KÖZÖTT TINA COLEMAN NAPLÓJA – TANÚSÁGA SZERINT ARRA KÖVETKEZTETHETÜNK, HOGY JOHNT KELL ELLEN „BETEGSÉGE" MÖGÖTT KERESNÜNK, ÉS SVÁJC IS AZ Ö ÖTLETE VOLT, HOGY FELESÉGÉT EGYSZER S MINDENKORRA ELTÁVOLÍTSA ROSE REDBŐL. EZ A TERVE AZONBAN KUDARCOT VALLOTT. 1920. OKTÓBER 17-ÉN HATALMAS TŰZ PUSZTÍTOTT ROSE REDBEN, AMELYNEK SORÁN EGY EGÉSZ SZÁRNY LEÉGETT. A TŰZ OKÁRA SOSEM DERÜLT FÉNY, DE TALÁN MAGA ELLEN IDÉZTE ELŐ, HOGY ÍGY TILTAKOZZON AZ ELLEN, HOGY JOHN EL AKARJA TÁVOLÍTANI ROSE REDBŐL.

AZ ÉPÍTÉSI VÁLLALKOZÓ FELJEGYZÉSEI ÉS TERVEI ALAPJÁN KIDERÜLT, HOGY CSAKNEM HÚSZ HÓNAPON ÁT NEM TERVEZTEK ELŐREHALADÁST A TORNYON. A TÜZET ÉS A HÁZASTÁRSI KAPCSOLATUKBAN FELMERÜLŐ PROBLÉMÁKAT AZZAL IS MAGYARÁZZÁK, HOGY ELLEN RÁJÖTT, JOHN SZÁNDÉKOSAN HALOGATJA A TORONY ÉPÍTÉSI MUNKÁLA-

TAIT. ELLENTÉTEIK ELLENÉRE 1920. NOVEMBERÉNEK ELEJÉN NAGY ERŐVEL KEZDTEK A TORONY ÉPÍTÉSÉHEZ. MIND A MAI NAPIG HÁROM NYITOTT KÉRDÉS MARAD AZ 1918-1920 KÖZÖTTI IDŐSZAKRA VONATKOZÓAN: (1) ELLEN ELMEÁLLAPOTA; (2) A HÁZ „TEVÉKENYSÉGE" (JELENTÉSEK SZÓLNAK ARRÓL, HOGY E HUSZONNÉGY HÓNAPOS IDŐSZAK ALATT MINTEGY TUCATNYIAN TŰNTEK EL), ÉS (3) JOHN NÖVEKVŐ FÉLELME FELESÉGÉTŐL, FELESÉGE SZOBALÁNYÁTÓL, SZUKENÁTÓL S A HÁZTÓL, AMELYET IJESZTŐ TEMPÓBAN ÉPÍTETTEK TOVÁBB ÉS ALAKÍTOTTAK ÁT.

FELJEGYZÉSEK UTALNAK – BÁR MEGGYŐZŐ BIZONYÍTÉK NINCS – ARRA, HOGY NEM ELLEN, HANEM JOHN VESZTETTE EL KAPCSOLATÁT A VALÓSÁGGAL, ÉS EZ ALATT AZ IDŐ ALATT AZ ÓPIUMTINKTÚRA RABJA LETT: SOKSZOR NAPOKAT TÖLTÖTT A VÁROS DÉLI RÉSZÉN LÉVŐ ÓPIUMBARLANGOKBAN, TÁVOL A BORZALMAS HÁZTÓL, AMELY FÉLELMET ÉBRESZTETT BENNE.

JOYCE REARDON

Rose Red, 1921. június 19.

Szikrák. Vörösbegyek az ablakpárkányomon. Didömdi-didömdá. Füstszagot érzek a fogadószobában. Hol voltam? – kérdem magamtól, amint visszapillantok lapjaidra. Lehet, hogy le sem írtam ide a gondolataimat, csak egyszer egy szent időben?

Úgy érzem, mintha minden nap írtam volna, de talán csak képzeletem játszott velem. Rendszeresen visszatér a lázam. Általában a férjemmel töltött éjszakák után jelentkezik – kellemesen hangzó kijelentés egy gyakran cseppet sem kellemes eseményre. John már évek óta Szukenát is bevonja… együttléteinkbe. Inkább nem beszélek róla. Didömdi-didömdá. Szikrák. Cselédeink odakint próbálják ki a szokásos július 4-i ünnepség előtt a tűzijáték rakétáit. Ablakomból nézem, és dalokat énekelek, amelyekre gyermekkoromból emlékezem. Hogy lehet, hogy a gyermekkor oly távolinak tetszik, mintha valaki másé volna, és nem az enyém?

Szikrák. Bumm, bumm, bumm. Ha élt is valaha ártatlanság a szívemben, rég elégett, mint puskapor a rakéták fellövésekor, amelyeket most nézek.

Nincs ártatlanság a hálószobában. Nincs ártatlanság az ablakban (legalábbis nem azon az éjszakán, amikor segítettem Szukenának tüskés indákba tekerni George Meadert). Nincs ártatlanság az ágyamban, ahol egyre több időt töltök, hogy előre kitaláljam férjem fondorlatait, amelyekkel megpróbál eltávolítani innen. Napokra elrejtőzöm előle fent a padláson, ahol még mindig a Torony lépcsőjét építem. John a házban járkál, hívogat, s talán titkon azt reméli, hogy Rose örökre elnyelt

engem is. Én meg várok. Várok. Hagyom, hadd öntözze meg a torkát e gondolat jegyében, hadd repessen izgatottan a szíve az eshetőségre, hogy örökre megszabadult tőlem. Aztán táncos léptekkel megyek be a Reggeliző-szobába, mintha csak percekre lettem volna távol. Nézem, ahogy megnyúlik a képe. Szélesen mosolygok, és ragyogó, kipihent tekintettel, jókedvűen üdvözlöm. Később fő a saját levében. Dühös. Magányos. Szeretem, amikor ilyen: dühös és magányos. Azt akarom, hogy megfizessen az ártatlanságért, amelyet elvett tőlem. Tőlünk.

Már nyíltan beszélek Rose-zal. Nem félek. Megmondom neki, hogy látni akarom a lányomat. Felajánlom magam a falainak. De különös dolgokat kér tőlem. Átalakítottuk az emeleti folyosót, amely Perspektivikus Folyosó lett: ugyanúgy összetart, mint a vasúti sínek a távolban. A néhai George Meader és vasúttársasága emlékét idézi, csakhogy mégis folyosó: minél előrébb haladunk, annál alacsonyabb a mennyezet, annál inkább összeszorulnak a falak. Kissé az életemre hasonlít: minél tovább élek, környezetem annál szűkebb határok közé szorít. (Harmincnégy évesen úgy érzem, mintha nyolcvan lennék).

A Perspektivikus Folyosón ajtókat rejtettem el, ahogy férjem rejtette el leshelyeit a kastély minden pontján. Némelyik ajtó nem vezet sehová. Mások folyosók labirintusába. (Egy ilyen titkos folyosón a tükör túloldala elé életnagyságú aktot akasztottam, hogy férjemet bosszantsam, ha erre tévedne. Azt mondják, az élet a művészetet utánozza. Vagy fordítva lenne?)

Ma lesz a Torony ünnepélyes felavatása. (Fülembe jutott, hogy a barátaink „haszontalan toronynak” ne-

vezik vállalkozásomat. Mondjanak, amit akarnak, én büszke vagyok rá.) Ott a lépcső is, amely a padlásról felvezet egy rendkívül tágas terembe, ahonnan Rose Red összes szárnyára, birtokunkra és erdőinkre, a város egészére és azon túl az Elliott-öbölre teljes, körképszerű kilátás nyílik. Ez a legszebb, legfontosabb toldaléka a háznak, és bizonyára az egyik kedvenc tartózkodási helyem lesz. Most, hogy megnyitottuk – a gyönyörű velencei üvegablakkal és a huszonnégy karátos arannyal bevont angyalkával lett teljes, amely a tető csúcsát díszíti –, úgy érzem, mintha valamiféle csendes menedékhelyet találtam volna, ahová elbújhatok, ahol imádkozhatok, ahol elveszett lányomat kereshetem.

John nem támogatta a Torony építését. (Attól fél, túlságosan hiszek abban, hogy a Torony segít majd megtalálni Aprilt, és bevallom, ebben igaza is van, mármint a hitemben, de hitünk nagyon különbözik: John meggyőződése szerint kevés vagy semmi remény sincs arra, hogy egy ilyen építmény csatornaként, közvetítő közegként szolgáljon, amely összekapcsol bennünket elveszett Aprilünkkel, ám e téveszméjéből ki fogom gyógyítani!)

Mostanában gyakran elkalandoznak a gondolataim, hiszen annyifelé szaggatnak. „Kalandozásaim” egyre gyakoribbak és tovább tartanak. Látom, hogy a cselédek elkerülnek, ha szembejövök velük a folyosón; bizonyára sápadt arcom vagy bizonytalan járásom ijeszti meg őket. De ők még sosem veszítettek el gyermeket úgy, ahogyan én. Nem kellett olyan engedményeket tenniük, mint nekem, amikor a férjemnek engedel-

meskedem, és kimondhatatlanul kínos helyzeteket kell eltűrnöm, hogy gyermekem eltűnésének helyszínén maradhassak. (Ha Johnt elhagynám, természetesen Rose-t is el kellene hagynom, és ez most még elképzelhetetlenebb, mint korábban volt.) Szukenával megegyeztünk, hogy éjfélkor találkozunk – feltéve, hogy John nem tart igényt a szolgálatainkra –, és a Torony befejeztével megpróbáljuk megidézni az édes Aprilt. Felkapaszkodunk, és hallgatjuk a szelet, amely az elmúlt években azt parancsolta, hogy ácsmunkával véresre törjem a kezem. Úgy érzem, mintha szüntelenül a végső simításokat végezném a padláson épített lépcsőmön, amely három fordulóval kapaszkodik a Toronyba. Soha nem lesz tökéletes, mindig különös gondot kell fordítanom rá, akár egy gyermekre. A Torony a gyermekem, ahogy gyermekem a Torony. Hogyan is hanyagolhatnám el akár csak egyetlen napra is?

De sajnos mennem kell, elkésem a szobalányommal megbeszélt találkozómról.

Szukenával az emeleti folyosón találkozom, a korábban felfedezett fatáblánál, és bebújunk a tábla mögé. Elemes zseblámpát hoztam, amely nagyon súlyos.

Én megyek elől, és mutatom az utat a számomra már ismerős folyosón; elhaladunk a vendégszobák mellett, majd felmegyünk a lépcsőn, és belépünk a padlástérbe. Lépcsőm alján állunk, ahol az ácsmunka terén tett első próbálkozásaim látszanak: kezdetleges, gyenge munka. Az ajtón túl a legalsó lépcsőfok ferdére sikerült, és utána a többi három is, bár ahogy haladunk felfelé, egyre kisebb mértékben. A fa még csiszolatlan

és pácolatlan (még sok munka vár rám, és nem hagyom, hogy a munkások itt bármihez is hozzányúljanak). Lassan kapaszkodunk, lépteink alatt nyikorog és recseg az ügyetlenül összetákolt lépcső; én világítok Szukenának, mivel kissé lemaradt. Még ő is rémültnek látszik. Ezt jó jelnek tekintem, és nógatom, hogy jöjjön tovább.

Én is úgy festhetek a sárgás lámpafényben, mint egy kísértet, áttetsző hálóingemben, sápadt arcommal, amely az utóbbi időben mindig fakó; jobb kezemben akaratlanul is remeg a lámpa, ahogy Szukenának az utat mutatom, és a fény emiatt ide-oda ugrál. Barátnőm talán jobban fél tőlem, mint a Toronytól. Nem lepne meg, hiszen mindenki más is fél tőlem és az állapotomtól.

Most, amikor a második fordulóhoz közeledünk, végre meghallom azt, ami drága barátnőmet megijesztette, amit ő hallott, de én nem: a lépcsőfokok nyikorgása már nem egymáshoz súrlódó fa, igénybe vett szögek csikorgásának-nyikorgásának hangzik, hanem emberi hangnak, ismerős hangnak, egy gyermek hangjának! April! Minél magasabbra jutunk, a nyikorgás annál inkább hallatszik szélnek, a szél pedig hangnak: – Ma… ma – szól, és gyorsabban igyekszem felfelé, fürgébben szedem a lábam. Szukena (talán, hogy megvédjen) a nyomomban lohol. – Miss Ellen! – kiáltja, és hangjából figyelmeztetés csendül ki. Mintha attól félne, hogy a lépcső tetején álló, percenként egyre jobban látható ajtó nem arra a körpanorámára nyílik, amire számítok, hanem valami sötét, baljós helyre, ahol a kis Aprilt tartják elrejtve. És vele azokat is majd, akik oda belépnek.

Amikor berontok a felső ajtón, és körülvesz a csípős éjszakai levegő (a Tornyot nem fűtjük), színes fényben fürdöm. Egy pillanatra olyan érzés fog el, mintha „Isten fényében” fürödnék, és átfut az elmémen, hogy talán Rose Red engem is elnyelt, és most átvisz oda, ahol April él. (Aprilre mindig úgy gondolok, mint aki él, csak más helyen; anyaként nem vagyok hajlandó más eshetőséget akár csak fontolóra venni.) És akkor észreveszem, hogy Szukena előttem járja körbe a Tornyot. A fény, amely bevont, a színes üvegablakon besütő holdvilág.

– April! – kiáltom, és az alattunk lévő lépcsőn felsüvít a szél, körülvesz minket. – Ma… ma, ma… ma. – Szédülök. Gyermekem olyan közel van.

Érzem az illatát. Ahogyan könnyeit lecsókolom, ajkam édes arcát érinti. Térdre hullok, egész testemben reszketek. Előremutatok. Szukena félreért, azt hiszi, rámutatok. Aztán hirtelen maga mögé néz, az ujjam által jelzett irányba.

Ő is térdre hull. Lehajtja a fejét, és megcsókolja a deszkát, a Torony padlóját, amelyen térdelünk.

A Szentély, ahogy mostantól magamban hívom.

A színes, rózsát mintázó üvegablakot több, mint tíz éve rendeltem, amikor férjemmel nászúton voltam. Adam és April születése előtt. És mégis itt, a kerek teremben, lányom körülöttem kavargó, friss és fiatal és tiszta hangja mellett a telihold fényében ragyogó sokszínű ablak egyáltalán nem rózsát mutat.

A színárnyalatok és minták elmozdultak a csillámló fényben, a hold becsapja szemünket, vagy mások legalábbis ezt állítanák.

Az ablakban rózsa helyett most egy arcot látunk Szukenával. Olyan tisztán és valószerűen kivehető, mintha a kézművesektől évekkel ezelőtt így rendeltem volna meg. De hogyan tehettem volna? April akkor még meg sem született. Mert a csodálatos ablakban látható kép nem egy rózsa, kedves Naplóm, hanem egy arc. Gyermekem, April arca. És pontosan olyan, mint azon a napon, amikor eltűnt. És miközben a szél kísértetiesen jajong a fülünkbe, April ajka megmozdul. És lányom beszél hozzám.

1921. november 16.

Hosszú szünet után fordulok ismét hozzád, kedves Naplóm. John levertségre való hajlama hónapról hónapra erősödik. Többnyire halálosan fáradt. Későn ér haza a városból. Késő éjjel érkezik meg, és ruhájának különös illata van. (Madame Lunál éreztem megközelítőleg hasonló illatot.) Férfiúi vágya csökkent irányunkban. Csaknem három hónapja nem járt nálam. E lapokon nem leplezhetem el félelmemet, s ami szegény Johnt illeti, a legrosszabbtól tartok. Miközben gyarapodott a vagyona, megszűnt a kapcsolata cégvezető társával, jó barátját „szerencsétlen baleset" érte a Gyógyszobában, lánya eltűnt, és háza a közreműködése nélkül továbbépítette önmagát. (John és az építési vállalkozó között hosszan elhúzódó heves vita alakult ki, amikor a vállalkozó azzal vádolta férjemet, hogy illegálisan foglalkoztat munkásokat, mert éjszakánként jelentős előrehaladás tapasztalható az ácsmunkák terén Rose Red falai között. Magyarázatot nem kapott, inkább elbocsátották, és John felvett egy másik embert, aki nem tesz fel kínos kérdéseket.)

Az orvosok által „depressziónak" nevezett állapotában John kétszer is megpróbált rákényszeríteni, hogy utazzam el Svájcba (egyszer nyáron, majd szeptember végén), egy szanatóriumba, ahol reményei szerint majd kigyógyítanak lázam okozta betegségeimből. Miután késő éjszakai látogatásaim során újból együtt lehetek lányommal (bölcsen, egy szóval sem említettem Johnnak), nem vagyok hajlandó sehova sem menni. Most már semmi sem távolíthat el Rose Redből. (Szukena

szerint a háznak mindvégig ez volt a feltett szándéka. Talán barátnőm is féltékeny, mert azt képzeli, ez a labirintusszerű kastély valamiképp szerelmes belém, és ki akar sajátítani magának.)

Azért fordultam hozzád, kedves Naplóm, hogy megosszam veled ijedelmemet: John ma ultimátumot intézett hozzám, miszerint többé nem kereshetem fel a Tornyot. Megparancsolta, hogy torlaszolják el, deszkázzák be, és lakatolják le. Bár próbálom megérteni az érveit – változást vett észre rajtam? –, azt természetesen nem engedhetem, hogy ilyen lehetetlen követeléssel álljon elő. Kíváncsi vagyok, vajon John nem kóborolt-e maga is ezen a magasztos helyen, nem látta-e az arcot, hallotta-e a hangot? Talán ez már sok volt neki. Ezt talán már nem bírták az idegei, és azóta romlik az állapota. Talán csak most kezdi megérteni, mi folyik ezen a varázslatos helyen, és megpróbál megakadályozni abban, hogy én is megtapasztaljam. Soha nem értettem John Rimbauert, és most még kevésbé látok bele a gondolataiba, de követelését illetően vitába bonyolódtunk, és házasságkötésünk óta először megfenyegettem, hogy megölöm.

Megjegyeztem, hogy ételébe könnyen méreg kerülhet, elromolhat az autója vagy megkéselheti egy kikötői prostituált. De utoljára hagytam a legrettenetesebb fenyegetést. Felvetettem, hogy ismét meghívom nemrégiben nálunk vendégeskedő ismerőseit – neves bankárok és feleségük laktak nálunk nemrégiben, a férjekkel John egy olajvezeték építéséről tárgyal –, és végigvezetem őket a fal mögötti folyosón, ahonnan férjemnek lehetősége nyílik arra, hogy a feleségeket ruhátlanul és tisztálkodás közben nézegethesse. (Mondhatom, azon-

nal megszűnnének a kölcsönök!) John rövid töprengés után visszavonta ultimátumát, de dermesztő pillantást vetett rám.

Attól tartok, hogy ami békesség még volt e ház falai közt, most már az is a múlté.

Rose Red, 1922. június 9.

Férjem állapota rosszabbra fordult. Amerre jár, erőszakos cselekmények történnek, s árnyékként követik. Egyedül étkezik, kora reggel hagyja el a házat, és néha napokra távol marad. Olyanoktól hallottam, akik biztosan tudják, hogy szerencsejátékot játszik – mégpedig nagy tétekben – a várostól délre fekvő kínai negyedben, sok pénzt veszít, és fékevesztettsége miatt rendszeresen felkeresi a közösséget, néha napjában többször is.

Ma este húsvágó késsel támadt a főkomornyikunkra, állítólag azért, mert nagyon angolosra sikerült a bélszín. (Nem értem, mi zavarta ebben, hiszen szinte alig eszik itthon.) Ezt követően földhöz vágott és összetört egy levesestálat, az Ebédlőben felszolgáló lányok pedig elszaladtak előle, és vissza sem jöttek. Főkomornyikunk felmondott; egyszerűen itt hagyott bennünket. Holnap fel kell vennünk valakit a helyére, mármint ha John dührohamának híre nem terjedt el a városban, mert ha így történt, félek, hogy Mr. Tammermannak nem sikerül majd megfelelő háztartási alkalmazottat találnia. Rose Red megváltozott. Hanyatlásnak indult. Mindezt annak tulajdonítom, hogy John csökkentette az építkezésre szánt összeget, éspedig az eddigi költségvetés felére. És bár gyönyörű otthonunk lakóterülete jelenleg harmincötezer négyzetláb, negyvenhatan térhetnek nyugovóra és több százan étkezhetnek benne nagyszabásúan, még nagyszerűbb, még fényűzőbb lehetett volna, ha John nem kezd el fukarkodni a pénzével.

Szukena és én ma este hosszasan beszélgettünk erről, mert még barátnőm is elismeri, hogy a lassított ütemű építkezés alatt ritkábban láttuk Aprilt.

Rose Rednek tovább kell nőnie. Minél jobban felgyorsul az építkezés, annál gyakrabban láthatom a lányomat. Férjemnek és nekem e tekintetben igencsak eltér a véleményünk. Nem emlékszem, hogy szobalányom javasolta-e vagy talán én, de égető szükség van John Rimbauer távozására. Utamban áll, Szukena és a személyzet útjában áll, és most már a házában is.

Valamit tenni kell. Tartok tőle, hogy rajtam múlik, ez a valami pontosan mi is legyen.

UTÓSZÓ

DÉDANYÁM NAPLÓJA ITT ÉR VÉGET, ÉS HA A KÖZELMÚLTBAN NEM KERÜL SOR JOYCE REARDON ROSE REDBEN TETT FELFEDEZŐÚTJÁRA, TALÁN MINDÖRÖKRE ITT FEJEZŐDÖTT VOLNA BE. A HÁZ FELFEDEZÉSÉBEN ÉN IS RÉSZT VETTEM, ÉS SZERENCSÉS VÉLETLEN FOLYTÁN A PADLÁSON, A FALON FÜGGŐ RÉGI, KIFAKULT AKVARELL MÖGÖTT, A TORONY FALÁBAN ELREJTVE BUKKANTAM RÁ A NAPLÓ FOLYTATÁSÁRA; AZ AKVARELL EGY RÓZSÁT ÁBRÁZOLT, AMELYET ÉRZÉSEM SZERINT MAGA DÉDANYÁM FESTETT.

AZ ITT KÖVETKEZŐ FELJEGYZÉSEK ENYHÉN SZÓLVA FELKAVARÓAK, UGYANAKKOR IGAZOLJÁK A REARDON-KUTATÓMUNKA SORÁN FELFEDEZETT TÉNYEK NÉMELYIKÉT. A KUTATÁSNAK AZ VOLT A CÉLJA, HOGY PSZICHIKAILAG FELÉBRESSZE ROSE RED ALVÓ OROSZLÁNJÁT A BÖLCS MONDÁS JEGYÉBEN: „VIGYÁZZ, HOGY MIT KÍVÁNSZ…” E BIZONYÍTÉK KÖVETKEZTÉBEN MOST MÁR LEGALÁBB EGY HALÁLESET OKÁT KIDERÍTETTÜK, ÉS A JÖVŐBEN TALÁN A TOVÁBBIAKNAK IS SIKERÜL A VÉGÉRE JÁRNUNK. A MOST ELŐKERÜLT NAPLÓ JOBBÁRA „KÓDBAN”, EGYFAJTA ÍRÁSTITKOSÍTÁSSAL KÉSZÜLT, AMELYET MÉG MEG KELL FEJTENI. DÉDANYÁMNAK VAGY SOHA NEM EMLÍTETT TEHETSÉGE VOLT EHHEZ, VAGY KAPCSOLATOT TUDOTT TEREMTENI EGY OLYAN VILÁGGAL, AMELYHEZ KEVESEN VAGY TALÁN SENKI SEM FÉR HOZZÁ. AZ

ALÁBBIAKBAN E MÁSODIK NAPLÓBÓL KÖZLÜNK RÉSZLETEKET.

STEVEN RIMBAUER

(JOYCE REARDON VÉGSŐ SZERKESZTŐI MEGJEGYZÉSEIT TISZTELETTUDÓAN A NAPLÓ VÉGÉRE TETTÜK).

Rose Red, 1923. február 19. Délután 4 óra

A tél különösen bosszantó és fárasztó volt az idén. Azt írtam le, ami soha nem juthat egyetlen élő ember tudomására sem. Éppen ezért olyan kiegészítést csatoltattam a végrendeletemhez, amely elrendeli bezúzásodat, kedves Naplóm, amennyiben velem bármi történne.

Az elmúlt hónapokban, s még inkább hetekben Szukenával összeesküvést szőttünk – igen, gondosan megválogatom a szavaimat –, hogy John Rimbauert eltegyük láb alól. Bármennyire szerettem volna, e hónapok alatt képtelen voltam elűzni a házból; minden igyekezetem hiábavalónak bizonyult, részben azért, mert férjem már nem az az ember, aki valaha volt. A kínai negyedben tett látogatásai már inkább képezik élete részét, mint itt bármi is. Zavartan és kábultan tér haza, rémülten esik neki bárkinek, aki az útjába kerül. Valóságos istenverése lett. Amikor a múlt héten szobalányunk, Mrs. Cruthers tizenöt éves lányával kikezdett, megfogadtam, hogy ennek véget vetek. Szukena és én ma este váltjuk be ígéretünket.

Este nyolc óra

Szukena elmondta, hogy fondorlatos tervünk első felét sikerült megvalósítania. Uzsonnaidőben felkereste férjemet az emeleti dolgozószobájában – amióta nálunk

szolgál, soha nem járt még ebben a helyiségében –, és elmondása szerint így folyt le a beszélgetés:

(Itt mesélem el, hogy jobban elképzelhesd, kedves Naplóm, hogy Szukena laza redőkben leomló, fehér egyiptomi köntöst viselt telt, fekete idomain, és ez olyan kihívó, hogy férjem már szolgálatba lépése legelején megtiltotta neki, hogy ebben mutatkozzék. Hozzáteszem, hogy valahányszor John úgy keresett fel a hálószobámban, hogy szobalányom is „szolgálatot teljesített", férjem soha nem „ismeré meg" a szó bibliai értelmében. Csak nézte. És kéjelgett. De nem hált vele. Bármily különösen is hangzik – és nekem bizony annak hangzik e lapokon úgy érzem, hogy eme aktus elmulasztása mögött az irántam érzett tiszteletet kell keresni, és hiszem, hogy mindez olyan belső izgalmat keltett Johnban, amely az elmúlt hónapok önpusztítását eredményezte.)

– Jó estét, uram.

– Szukena…

Barátnőm azt mondja, hogy John hatalmas angol íróasztala mögött ült, kezében konyakospoharat tartott, a kandallóban lobogott a tűz. Sötétkék bársony és fekete szatén házikabát. Sötétszürke nadrág. Széles selyemnyakkendő. Szivar. Öblös pohárban konyak.

– Szüksége van bármire, uram? – Szukena az én szobalányom, nem az övé. John bizonyára furcsállotta megjelenését, magánlakrészébe való váratlan betoppanását.

– Mégpedig?

– Bármire, uram. – Elképzelem Szukena éneklő hanghordozását, amint testsúlyát egyik lábáról a másikra helyezi, ahogy szokta, és széles csípője ring.

Úgy mozog, mint egy gepárd. John egy kicsit mindig is tartott a nagymacskáktól.

– Bármire?

– Bármire, uram. – Majd hozzátette: – Miss Ellen aludni, uram. Egy órája whiskys tejet inni.

Hamar elnyom a buzgalom, ha alkoholt iszom. Férjemnél jobban ezt senki sem tudja.

John kérdőn félrehajtotta a fejét, és felvonta a szemöldökét.

– Én tűnődni, uram. Mindenféléről. Önről. Önről és rólam, uram. Egy nő mást nem tesz, mint tűnődni.

– Min tűnődtél…? – Meglepetés. Gondolom, férjem érzékeit eltompította az ópium. (Az elmúlt hónapokban is tompák voltak az érzékei.) Eloszlatni a gyanúját. Rászedni. Hogyan másként tudták idegenek rávenni, hogy olyan könnyen megváljon a pénzétől? Ez a férfi, aki hatalmas vagyont gyűjtött, hogy aztán eltékozolja… Bárcsak egy szemernyi szánalmat éreznék drága Johnom iránt, kedves Naplóm, de józan eszem nem engedi meg ezt a fényűzést. Udvarlása egy röpke időszakán kívül mindig is önző embernek ismertem. Életében én csak egy bizonyos célt szolgáltam; ahogy a vasútmágnás az olaját szállítja, úgy én törvényesítettem a gyermekeit. Kicsapongásaival megmérgezte nőiességemet, meddővé tett, megfosztott az egyetlentől, amelyet felkínálhattam. Úgy fogyasztja a nőket, ahogyan az ételt: gyakran és mohón. Csöppnyi szeretetet sem nyújtott a lányának, a fiának ellenben mindent megadott, amit csak kívánt, még a házból való menekülés lehetőségét is. Jóképűségével, megnyerő mosolyával számtalan üzletembert és nőt vett rá, hogy megváljon attól, ami a szívének legkedvesebb volt, s közben mindvégig azt

hitték, hogy John Rimbauer tesz nekik szívességet. Nem láttam, hogy valaha is bármitől félt volna, kivéve ezt a házat – kedves Rose-omat –, így életem nehéz percében Rose-hoz fordultam.

– Mondtam, hogy ne viseld ezt a ruhát a házban, asszony! Nem illendő.

– Nem jönni álom szememre, uram. Gondolni arra… Szukena sajnálni, uram, ha köntösöm nem szerezni önnek örömet.

– Örömet?

– Igen, uram.

John lassan felállt a székből. A csendben csak a tűz ropogott. – Örömet? – ismételte.

– Erről soha nem beszélni missnek. Belátni, uram.

– Hogyne.

– Valamit, amit tudni kell. Egy nőnek tudni kell.

– Elhallgatott, aztán az ajtó felé indult. – Gondolni, hogy a Toronyban, uram. Felvinni vastag paplant a Toronyba. Amit Svédországban venni. Tudja, melyik. Szukena talán fenn aludni a Toronyban.

Szukena azzal a szent meggyőződéssel ment ki a dolgozószobából, hogy az ópiumtól, konyaktól, szivartól és nagy magabiztosságának gőzétől elkábulva férjem úgy követi majd, mint kutya a gazdáját.

És igaza volt, így is történt.

Szukena ringó léptekkel, kihívóan vonult Rose Red tágas, nagyszerű folyosóin, és férjem pár lépésnyire lemaradva követte. Barátnőm végigment a folyosón, majd belépett férjem öltözőszobájába, ami bizonyára megdöbbentette Johnt. Szukena egyenesen a férjem szekrényéhez ment, kinyitotta a szekrény hátát képező titkos fatáblát, és belépett a padlásra vezető keskeny

folyosóra. John ekkor már kétséget kizáróan azt hihette, hogy barátnőm ért a fekete mágiához, mert meg sem torpant, csak átbújt a saját ruhái között, és ment előre az úton, amelyen már oly sokszor járt. És mint mindig, most is szenvedélyes gondolatokkal eltelve.

Lelki szemeimmel látom a jelenetet: Szukena pár lépéssel férjem előtt, John kissé részegen tántorogva mögötte. Szíve várakozásteljesen doboghatott: közel volt a vágyott jutalom, amely annyi éven át elérhetetlennek bizonyult. Afrikai táborunkban én értem el hamarabb Szukenát, hiszen mellém adták szolgálónak. Most, amikor már tudom, hogy férjem fejében milyen gondolatok jártak, elképzelem, mennyire elkeserítette ez Johnt. Most, amikor már tudom, hogy abban az afrikai táborban szedte össze azt a bűnös betegséget. Sokszor eltűnődtem, hogyan alakult volna az életünk, ha inkább Istenhez menekülök, ahogy annyi asszony teszi. Vajon most áldás lenne rajtunk? Miért választottam, hogy a sötét oldalhoz imádkozom, miért kötöttem szövetséget olyan erőkkel, amelyek meghaladják az értelmemet? Isten is felfoghatatlan számomra, akkor hát miért nem Ő? Mennyivel jobban alakult volna minden. Bosszú helyett megbocsátás, vádak és megpróbáltatások helyett hit. (Talán még nem késő. Úgy tudom, sosem késő Krisztushoz fordulni. Ha belegondolok, hogy mindazok után, amit elképzeltem, amit végigszenvedtem… és mégis remény van a megváltásra!)

A kanyargós és nyikorgó lépcsőmön kapaszkodtak felfelé. Szukena most már kézen fogva vezette rémült férjemet. A szél szólongatni kezdte a fa nyikorgása mögött: – Pa… pa. Pa… pa. – Férjem ereiben meghűlt a

vér, és a konyak ellenére szeme kitágult a rémülettől. Megállt, de olyan hirtelen, hogy majdnem lerántotta az őt vezető Szukenát.

– Jöjjön! – hívta Szukena.

– Nem bírok. Hallod ezt?

– Csak a szél fütyülni, uram – hazudta Szukena. – Nem szabad félni a széltől.

– Ennyi lenne?

– Hát persze, uram. A Toronyban mindenféle szél fújni. A paplan, uram – emlékeztette Szukena. – Amikor lefeküdni rá, már nem hallani a szelet.

– John karját rángatta. – Az úr csak nem félni egy kis széltől?

Johnt csak egy módon lehet kizökkenteni: ha önmagáról alkotott elképzelésére hatunk. Ez a fogás most is bevált. Megrázta és kihúzta magát, majd ismét elindult szobalányom után; lassan haladt felfelé a Toronyba vezető girbegurba lépcsőn.

Szukena kitárta az ajtót.

Gondosan kellett megválasztanunk a pillanatot.

Ezt már tervezgetésünk elején tudtuk. Először is telihold kellett, hogy legyen, mert April ezeken az éjszakákon látogat meg. Másodszor az éjszakának is az a pillanata, amikor a hold közvetlenül a láthatár felett áll, hiszen teljes fényével ekkor világít be az ablakon. Tudtuk, mit mondanak majd. Beteg feleség miatti feszültség. Nyomtalanul eltűnt leány. Szerencsejáték. A kínai negyedben tett látogatások. A gazdagsággal járó társadalmi nyomás.

Szukena lépett elsőnek a Toronyba. A hang most tisztán kivehetően Aprilé volt. – Pa… pa – mondta. John is belépett, és mögötte halkan becsukódott az

ajtó. A színes üvegablakban a gyönyörű rózsa lányom nyomorult és összeaszott karjának kísérteties látomásává alakult. – Ezek gyermekeidnek adott ajándékaid? – kérdezte a szél. Férjem úgy állt ott, mintha lábát a padlóhoz szögezték volna. A kéz az ablakban – lányom keze, ehhez kétség sem férhetett – intett Johnnak, ujjával magához hívta. – Pa… pa, gyere… nézd…

Ha annyi évvel ezelőtt Afrikában valaki azt mondja, hogy a szellemek teljesítik majd a kívánságomat, akkor férj és feleség közötti tiszta szerelmet kívántam volna, világjáró utazásokat, hosszú, kiadós, fényűző étkezéseket, amelyektől egy dekával sem leszek kövérebb. Hat gyermeket. Esténként közös éneklést a kandalló tüze előtt, vacsora után baráti társaságban kártyajátékot. De ezt, ezt sosem képzeltem volna.

John egy utolsó lépést tett az ablak felé. Lenézett a lába elé: a padlón nem volt paplan. Felpillantott, és látta, hogy az ajtó közelében állok, hiszen én voltam, aki becsuktam mögötte, aki elzárta a menekülés útját.

Két asszony ereje félelmetes, kivált, ha évek viaskodásának és haragjának – a Szukenát és engem átjáró két érzésnek – az elszántságával párosul. Szukena megfogta John karját, és arrébb penderítette. Én teljes erőmből rontottam neki. De végül nem Szukenán, és nem is rajtam múlott. Bárcsak úgy lett volna! April, egy ellenállhatatlan szélroham tette meg helyettünk. Igaz, hogy testemmel meglöktem Johnt, s Szukena is megfeszített erővel vonszolta. Férjem arcán döbbenet és meglepetés tükröződött – a vadászé, aki űzött vaddá válik –, majd sután felemelkedett a földről, mintha csak tollpihe lenne. Szembekerült Aprillel, aki a színes üvegablakból mosolygott rá, lehunyta, majd kinyitotta

a szemét, és utoljára így szólt: – Pa… pa. (Ebben a pillanatban fordult meg a fejemben, vajon Szukena ötlete volt-e, az enyém, vagy mindvégig Aprilé?)

John Rimbauer megbotlott. Végigcsúszott a padlón, és esküszöm, hogy megpörkölődő fa illatát éreztem, ahogyan a sarka végigszántotta a pallókat. Felugrott, majd átesett az ablakon, amely ezer darabra tört, aztán a palatetőn lecsúszva lezuhant a kőlapokkal kirakott teraszra. Emlékszem, mennyire ragaszkodott hozzá, hogy a feneketlen mélységben ezt a homlokzati teraszt megépítsük. Én sosem szerettem.

De most, hogy rózsapiros, közelebb áll hozzám.

1923. február 26.

A fiam ma hazajött, és együtt temettük el az apját. Több százan voltak a temetésen, nők, akiknek a nevét tudni sem akarom, kikötői munkások, akik személyes jó barátjukat látták benne, bankárok, üzletemberek és politikusok, köztisztviselők, akik az ő révén lettek azzá, akik. Tetőtől talpig feketében álltam a sír mellett, igazi könnyeket ontottam, és szorosan átöleltem fiam vállát, akit csaknem három év óta most láttam először.

Nehéz szavakkal kifejeznem a kínzó veszteségérzetet, a bánatot, amelyet érzek. A galádságok ellenére, amelyeket John Rimbauer elkövetett ellenem, a fájdalom ellenére, amelyet okozott, igen nagyra tartottam, olykor szerettem, és csodáltam sikeréért. A hazárdjátékon eljátszott pénz ellenére is dinasztiát hagy hátra, s mint kiderült, mesés vagyont.

Adam és én a délután hátralévő részében az erdőben sétáltunk, ahol annak idején az apjával mókusra és nyúlra vadásztak. A visszaemlékezés és az apjáról szóló történetek felidézése után Adam végül felhozta a témát, amelyet évek óta került.

– Kísértetjárta? – kérdezte, de nem nézett rám, hanem cipője orrát nézte, ahogy a nedves avarban állt.

– Megszállott – feleltem őszintén. – Talán ez áll legközelebb az igazsághoz.

– Kísértetek által?

– Inkább szellemek.

Megálltunk az ösvényen, és lenéztünk a Lasky-tóra.

– És April?

Elérkeztünk a beszélgetéshez, amelyre oly régóta vágytam. Tudtam, hogy John alakította Adam gondolkodását. Az újság – talán John sugallatára – egy-két nappal April eltűnése után azt írta, hogy a Lasky-tavon beszakadt a jég, és April talán beesett a vízbe.

(A testet viszont sosem találtuk meg!) Ez lett hát az általánosan elfogadott nézet: tavon történt baleset vagy a városhoz túl közel merészkedő medve. Bármi, csak nem az igazság.

– A házban van, Adam.

– De hisz ez lehetetlen, anyám! – John hangja szólt a fiam testéből; a hatás döbbenetes volt. Milyen gyorsan tanulnak.

– Mire véled, hogy apád ennyi éven át minden eszközt megragadott, hogy távol tartson a háztól? Azt hiszed, az erdőtől félt? Vagy ettől a tótól? Nem. A falaktól félt.

– Apa semmitől sem félt.

– Mindannyian félünk valamitől, drágám. Apád nagy ember volt. De félt az igazságtól. Kidobta Douglas Poseyt, hogy ne kelljen szembenéznie az igazsággal, távol tartott téged ettől a háztól, az otthonodtól. Soha ne félj az igazságtól, Adam! Ez az egyetlen menetlevél, amellyel a felfogás új szintjeire juthatsz. Talán banálisan hangzik, de az igazság felszabadít.

– Banális is. – Cipőorrával az avart rugdosta, nedves lyukat ásott az erdő talajába, és kifordított egy kis fényes követ.

– Ha elég sokáig maradsz, talán te is meghallod a hangját.

– De anya…

– Micsoda? Hogy bolond vagyok? Majd te megmondod nekem, Adam.

1923. március 1.

Három nappal később, egy tökéletesen nyugodt éjszakán a fiammal felkapaszkodtunk a Torony nyikorgó lépcsőjén oda, ahol az apját utolérte a halál. Adam tizenhárom éves, jóképű, erős fiú, válla széles, tekintete elgondolkodó. Jóllehet erős kamasz, mégis óvatosan és idegesen jön fel a lépcsőn. Fülünkbe egyre hangosabban süvít a szél. Először a szél, aztán a húga halkan hívó szava.

Elfelejtettem, milyen közel álltak egymáshoz a gyermekeim; csaknem elválaszthatatlanok voltak, amíg Adamet el nem vitték a bentlakásos iskolába. Úgy nőttek fel, akár az ikrek: Adam segített kissé esetlen húgának, April pedig készséges alany volt a fiam játékaihoz: rajta próbálhatta ki, ami a képzeletében megfogant.

Kisfiam, akit az iskola idő előtt fiatalemberré érlelt, lerogyott a lépcsőre, és szívből zokogott anyja karjában, mert tudta, hogy ez nem cselfogás. Félt; gondolnom kellett volna zsenge korára, és rá kellett volna jönnöm, hogy korai még ez az élmény. Még bőven van rá idő. Miért siettettem? Miért próbáltam szinte kétségbeesetten bebizonyítani ép eszemet a fiamnak? (Egyáltalán, bizonyítható ez?)

Végül anya és fia elérték a Tornyot, és fapadlójára telepedtek. A színes üvegablak helyén keletkezett lyukat bedeszkázták. Egy nap talán majd helyre tudom állíttatni az ablakot. Átöleltük egymást, és nevettünk. Adam megpróbált válaszolni a suttogó hangnak, és bár beszélgetésüket nem értettem, e lapokon megeskü-

szöm, hogy beszélgetett a húgával. És bizonyítékom van rá, hogy minden éjjel visszatért a Toronyba, és órákat töltött idefent.

Már visszament az iskolába. De majdnem minden nap ír nekem – a fiam, aki már jóformán eltűnt mellőlem. Ismét teljesnek érzem az életem. Asszony vagyok. Anya. John hiánya minden nappal elviselhetőbb lesz. Rose Redbe visszatért a békesség. Adam és én újra egy család lettünk.

Semmi sem lehet ennél boldogítóbb.

1928. február 19.

Magasságos Isten a mennyekben! Add vissza őt nekem!

Szukena eltűnt! Utoljára a Gyógyszobában látták! Azóta nyoma veszett. E sírbolt végtelen folyosóin bolyongok, és egyfolytában azon jár az agyam, miért vesznek el tőlem mindenkit, aki közel kerül hozzám? Miért rabolják el tőlem? Gyűlölöm ezt a házat. Megvetem! És soha többé nem hívom ide Adamet.

A személyzet csaknem belebetegedett abba, hogy Szukenát keresse; órák, sőt már napok óta nem láttuk a szobalányomat. A ház felfoghatatlanul nagy.

Ha hiszed, ha nem, kedves Naplóm, valamennyien tanúi voltunk már fizikai átalakulásainak. Hátunk mögött megváltozik a folyosók alakja és külseje. Szobák tűnnek el! Mi folyik itt? Hogyan lehetséges ez? Egy fizikai szerkezet, egy épület, amely folyékony, mint a víz. Kaméleon. Nem igényli már, hogy nagyobb legyen, hanem belsőleg alakítja át magát. Ami folyosó volt, bálterem lesz, ami alagsor volt, most várbörtön!

Megparancsoltam, hogy Szukena összes növényét ássák ki és távolítsák el a Gyógyszobából (eltűnésekor bujábban virágzott minden, mint valaha; az összes növény egyszerre bontott virágot)! Magam ellenőriztem, hogy teljesítik-e a parancsomat; emeleti szobám ablakából néztem, s közben óhatatlanul eszembe jutottak azok az események, amelyeket ugyanerről a helyről néztem végig. Hét munkásnak három órájába került megtisztítani a helyiséget, hogy ne maradjon más, csak a csupasz föld. Mire a nyugati végébe értek, a keletin

új növények bújtak ki a földből. Másnap reggelre hat láb magasra nőttek, magasabbra, mint korábban, és mindegyik virágzott. Szukena táplálja őket, az ő energiája, szeretete, ereje.

Múlt éjjel valamennyien hallottuk Rose Redet nevetni. Rajtam nevetett. Rajtunk. Ennél ijesztőbb hangot még nem hallottam.

Ha ez játék, akkor Rose Red nyert. Elvitte mindegyiküket. A szeretteimet. Egyedül maradtam. Egyedül vagyok a gondolataimmal, a csenddel, egyedül ebben a házban.

Felmondok a teljes személyzetnek (mielőtt megint elkap közülük valakit).

Egy darabig egyedül lakom itt. Hadd szenvedjen. Hadd valljon kudarcot. Talán sikerül egyezséget kötnünk. Nekem és a háznak.

Talán megengedi, hogy Szukenát is úgy látogassam, mint Aprilt. Férjem egyvalamire nagyon jól megtanított: bármi lehet alku tárgya.

A SZERKESZTŐ MEGJEGYZÉSE:

A HÁZ KÖNYVELÉSÉBŐL KIDERÜL, HOGY ELLEN RLMBAUER NÉGY HÓNAPRA ELBOCSÁTOTTA A HÁZBAN DOLGOZÓ HARMINCNÉGY FŐS SZEMÉLYZETET, ÉS EZ ALATT AZ IDŐ ALATT ÁLLÍTÓLAG TELJESEN EGYEDÜL ÉLT ROSE REDBEN, SŐT MÉG LÁTOGATÓT SEM FOGADOTT.

BÁRMILYEN ELMEÁLLAPOTBAN VOLT IS E MAGÁRA VÁLLALT MAGÁNY ELŐTT, A NÉGY HÓNAP ELTELTÉVEL ROSSZABB ÁLLAPOTBA KERÜLT. A KÖVETKEZŐ KÉT HÓNAPBAN VISSZAVETT HÚSZ EMBERT. ÜNNEPSÉGEKET RENDEZETT. AZ 1946-OS UTOLSÓ BÁLON A KOR EGYIK LEGNAGYOBB FILMSZÍNÉSZNŐJE, DIANNE PETRIE TŰNT EL ROSE REDBEN (BIZONYÍTÉKKAL ALÁ NEM TÁMASZTOTT SZÓBESZÉD SZERINT MISS PETRIE BARÁTSÁGA ELLEN RIMBAUERREL TÚLMENT AZ ILLEM HATÁRAIN). EZ VOLT AZ UTOLSÓ NAGY BÁL, AMELYET ROSE REDBEN RENDEZTEK. AMIKOR AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK BELÉPETT A MÁSODIK VILÁGHÁBORÚBA, A SZEMÉLYZET LÉTSZÁMÁT TIZENÖTRE CSÖKKENTETTÉK. 1950-RE ELLEN RLMBAUER IS ELTŰNT.

1950-BEN, AMIKOR ELLEN RIMBAUER MÁR A HETVENEDIK ÉVÉHEZ KÖZELEDETT, A MÁR MAJDNEM VAK ASSZONY ÁLLÍTÓLAG BELÉPETT A PERSPEKTIVIKUS FOLYOSÓRA, ÉS TÖBBÉ NEM LÁTTÁK. ETTŐL AZ IDŐTŐL KEZDVE A SZEMÉLYZET FŰRÉ-

SZELÉS ÉS KOPÁCSOLÁS HANGJAIT HALLOTTA A PADLÁS FELŐL.

HALÁLA IDEJÉN ELLEN RIMBAUER – VALAMIKOR A SEATTLE-I FELSŐ TÍZEZER EGYIK LEGGYÖNYÖRŰBB ÉS LEGIRIGYELTEBB ASSZONYA – TÖPÖRÖDÖTT ÖREGASSZONY VOLT, AKIT LÁZAK GYÖTÖRTEK, FÉLIG VAK ÉS KISSÉ BOLOND VOLT. ROSE REDET IDŐRŐL IDŐRE NEVETNI VAGY SÍRNI HALLJÁK; A HANG MÉRFÖLDEKRE ELHALLATSZIK, ÉS GYAKRAN VADÁLLAT VAGY HAJÓKÜRT HANGJÁVAL TÉVESZTIK ÖSSZE.

HAMAROSAN FINOM FELDERÍTŐMŰSZEREKKEL FELSZERELKEZVE, STEVEN RIMBAUER – ELLEN ÉS JOHN RIMBAUER LESZÁRMAZOTTJA – ÉS NÉHÁNY, AZ ORSZÁG E RÉSZÉBEN A LEGKIVÁLÓBB KÉPESSÉGEKKEL BÍRÓ „MEGFIGYELŐ” – MÉDIUM – TÁRSASÁGÁBAN BEMERÉSZKEDEM ROSE REDBE. REMÉNYEINK SZERINT SIKERÜL FELÉBRESZTENI E HATALMAS ÉPÜLET „LELKÉT”, A LÉNYT, AMELY A FALAKON BELÜL TALÁLHATÓ, ÉS KAPCSOLATBA TUDUNK KERÜLNI APRILLEL, SZUKENÁVAL, ELLENNEL VAGY MAGÁVAL ROSE REDDEL. LEGINKÁBB ETTŐL AZ UTÓBBI LEHETŐSÉGTŐL TARTOK. A NAPLÓ EGY IGEN FÉLELMETES JELENSÉG LÉTÉT BIZONYÍTJA. MLNT AZ OKKULT JELENSÉGEK TANULMÁNYOZÁSAKOR MINDIG, MOST IS EL KELL FOGADNUNK BIZONYOS MÉRTÉKŰ ISMERETLENT, FELDERÍTETLENT – MEGPÖRGETÜNK EGY FÖLDGÖMBÖT, KINYITUNK EGY AJTÓT, ÉS KI TUDJA, MI TÖRTÉNIK?

MAJD MEGLÁTJUK. AZ ÉLET KALAND. ROSE RED OLYAN KUTATÁSI LEHETŐSÉGET KÍNÁL, AMELY AZ ÉLETBEN CSAK EGYSZER ADÓDIK. AZ ÉN SZAKTERÜLETEMEN KI UTASÍTANA VISSZA EGY ILYEN LEHETŐSÉGET? ÍGY HÁT BIZONYTALANUL, MÉGIS IZGATOTTAN VÁGOK NEKI. A LÉTEZŐ OKKULT HATÁROKAT NEM DERÍTHETJÜK FEL, HA NEM MERJÜK MEGKERESNI ŐKET. AMIT TALÁLUNK, EGY PILLANATRA A MIÉNK, A TUDOMÁNYÉ VISZONT ÖRÖKRE. EZ A PILLANAT AZ, AMELYET OLY NAGY BECSBEN TARTOK – A RITKA PILLANATOT, AMELYBEN BÁRMI IS LEGYEN AZ, AMI ODAÁT VAN, AZ ENYÉM LESZ, CSAKIS AZ ENYÉM, ÉS AZ ALATT A SZEMPILLANTÁS ALATT A VILÁG HATÁRTALAN, S VELE EGYÜTT ÉN IS AZ VAGYOK.
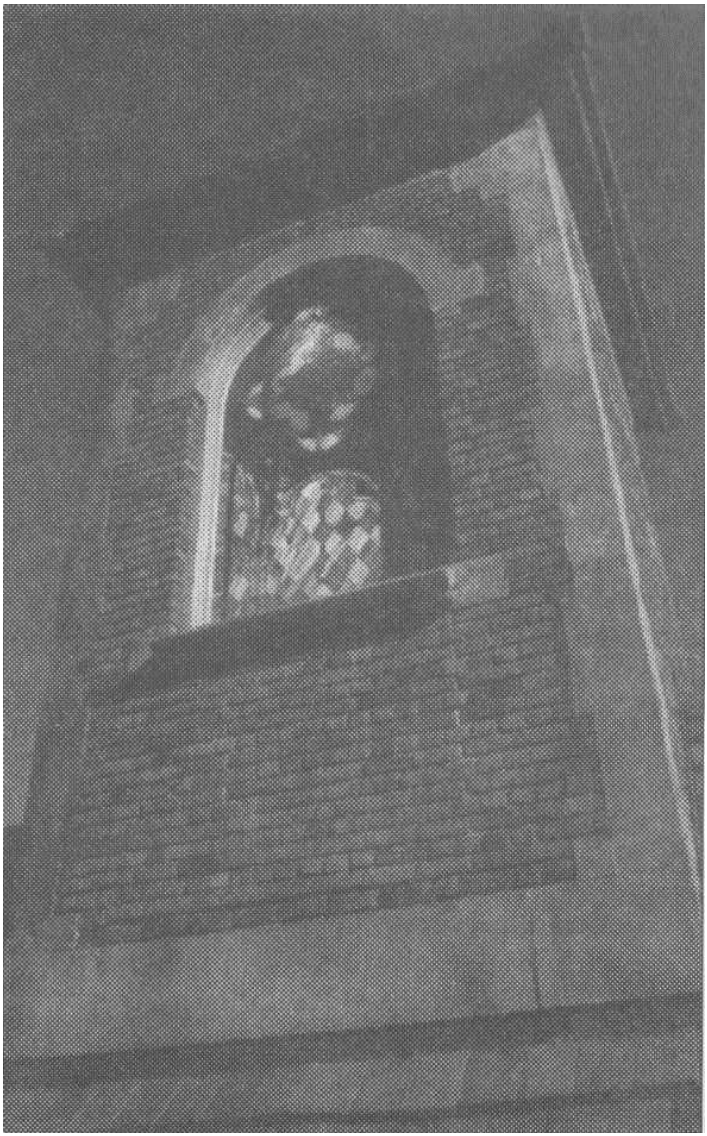
JOYCE REARDON, PPA, MD, PHD